

Valtorta Mária

Jézus gazdag barátai

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Jézus gazdag barátai

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
Jézus gazdag barátai

Lázár
Arimateai József
Johanna

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció a Vallás és Élet Kiadó gondozásában kéziratként megjelent füzetek elektronikus változata. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. A programot lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	5
Élete	5
Írásai.....	8
A fordítások listája – rövidítések	10
Jézus gazdag barátai – 1 – Lázár.....	12
Nagyon gazdag, de nem boldog.....	13
Ne sírjatok!.....	17
Túl sok dolog miatt aggódsz!.....	19
Lázár, eltávozom Jeruzsálemből!.....	21
Mária hívta Mártát	32
Barátom, még mindig sírsz?	34
A sátoros ünnep lakomája.....	36
Lázár, adj nekem tanácsot!	38
Nagyon szenvedek, Uram!.....	41
Ajánld fel az emberek megváltásáért!.....	44
Határtalanul higgyetek az Úrban!	51
Én százszor százannyit kaptam!.....	60
Légy óvatos, Lázár!	63
Beszélnem kell veled!	66
Jövök, Uram!.....	73
Jézus gazdag barátai – 2 – Arimateai József.....	77
Jézus gazdag barátai.....	77
Az első barátok	78
Arimateai József és Nikodémus.....	81
József, segítesz nekem?	85
A Mester itt van	87
A nyomorultak jötevője	89
Nikodémus, nem vagy többé igaz!.....	92
Rossz barátok vagytok	94
Én barátja vagyok	100
Tisztuljon meg hitetek!	105
Mannaen.....	107
Szent Mester, köszönhetlek?.....	109
Veled maradok, Mester!.....	111
Kísérd Máriát Jeruzsálembe!	114
Nem korhollak meg, Mannaen.....	118
A gondviselés egyesített minket	120
Mannaennek igaza van!	124
Jézus gazdag barátai – 3 – Johanna.....	128
Johanna és Kúza.....	128
Akartok segíteni engem?.....	131
Johanna szeretetlakomája.....	135
Szolgállak, mert szeretlek	143
Te fogsz győzni, Uram!	145

Hasztalan, Kúza!	147
Nem korhollak meg, Kúza... ..	153
Őrizd meg békédet!	160
Minden szenvedés föltámadásban végződik.....	163
Veronika.....	166
Mesterem és Uram!	168
Erősnek kell lenned!	172
Sára	174

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megleivenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérmlás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedelkenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmisséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érzéke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelki gyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnek készülő ifjúhoz, Márióhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos föláldozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; még hozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Márióval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörtén „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámain.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhetette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívők közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerte és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az esztét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárással elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munaképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házból Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegyre, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkeztél ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkal előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinus plébániatemplomban végzett beszterelési szertartás után, rövid autósor kísért a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkben és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell'Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarázatát, a korabeli mise leckéinek magyarázatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell'Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt), Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáriel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus ellenségszeretete (Je) 7 füzet, 352 oldal
 Jézus és a Sátán (JS) 3 füzet, 232 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ősegyház (Ő) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáriel
Gy	Jézus és a gyermekek

H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)
Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Je	Jézus ellenségszeretete
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
JS	Jézus és a Sátán
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ö	Az Ösegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

Jézus gazdag barátai – 1 – Lázár

Ha Szent János egy teljes fejezetet nem szentelt volna Lázár feltámasztásának, azt sem tudnánk, hogy Lázár valaha is élt. A másik három evangélista nem említi őt, sőt még Betániát sem, csak egy faluról beszél, ahol Márta és Mária lakott.

Pedig Valtorta Mária látomásai szerint Lázár nagy szerepet játszott Jézus életében, és legbensőségesebb barátja volt, akit még a szeretett tanítványnál, Jánosnál is jobban beavatott titkaiba. Sokszor betért hozzá apostolaival együtt, és Názáreten kívül ez volt második menedékhelye, ahol lelkileg is felüdült.

Lázár betegségét és feltámasztását 110 oldalon keresztül ismerteti Valtorta Mária. Ebben a füzetben is csak azért tudtam száz oldalon összefoglalni Lázár történetét, mert sok más füzetben szerepeltek már életének egyéb részletei. Főleg a Magdolnáról szólóban, amit Mg-val rövidítettem, de a példabeszédekben, evangéliumokban, és Mária életében is, valamint az ősegyházról szóló füzetben. (Ezek rövidítése: P, E, M.)

Szent Lázár ünnepe a Buttler-Thurston Szentek élete szerint december 17.-én van. Több, egymással ellenkező legenda maradt fenn Lázár további életéről. Az egyik szerint a zsidók nővéreivel és másokkal együtt egy lyukas hajóba tették őket Jaffában, és ők természetfeletti segítséggel Ciprus szigetén kötöttek ki. Lázárt ott megtették Kition püspökévé, és harminc évvel később békében halt meg. A másik legenda szerint Lázárt nővéreivel és Maximínusszal együtt egy kormány és evező nélküli hajóba tették, és Galliában kötött ki. Marseilles-ben sok embert megtérített, a város püspökévé lett és Domitián uralkodása alatt vértanúhalált szenvedett,

Kővári Károly S. J.

Nagyon gazdag, de nem boldog...

Simon, akit Jézus gyógyított meg leprájából, és aki jó barátja volt Lázárnak, beszélt neki Jézusról. (Jn 8)

Miután Simon megvigasztalja Jézust, aki sír Júdás romlottsága miatt (Jd 2,84), Simon megkérdezi:

- Mikor jössz el barátomhoz?
- Holnap, Simon. És nagyon szívesen, mert csak te leszel velem. Úgy gondolom, művelt és tapasztalt ember, mint te.
- És nagyon szenved... Testében, és még inkább szívében. Mester... szeretnék megkérni valamire: ha nem beszél neked szomorúságáról, ne érdeklődj családja felől.
- Nem teszem. Én azokért vagyok, akik szenvednek, de nem kényszeríték senkit sem a bizalmasságra. A sírást tiszteletben kell tartani!
- Én én nem tartottam tiszteletben... De annyira sajnálalak...
- Te barátom vagy, és már megnevezted fájdalmamat. Én a te barátod számára az ismeretlen Rabbi vagyok. Amikor majd megismer engem... akkor... Menjünk! Beállt az est. Ne várakoztassuk meg vendéglátóinkat, akik fáradtak. Holnap reggel elmegyünk Betániába.

(2-283)

Másnap reggel Jézus és Simon egy mellékúton mennek, amely V alakban elágazik a főútról. Pompás gyümölcsöskertek és mezők felé visz útjuk.

– Ezek már barátom birtokai. A mögött az almáskert mögött van a bekerített kert és benne a háza.

- Nagyon gazdag a barátod!
- Nagyon, De nem boldog. Családjának másutt is vannak birtokai.
- Farizeus?
- Apja az volt. Ő... nagyon törvénytisztelő. Mondtam neked: egy igazi izraelita.

Megérkeznek a kert falához, amelyen keresztül látni a gyönyörű, parkszerű virágoskertet. A falon áthajolnak a pompás rózsák és az illatozó jázminok. Simon bekopog a kovácsolt vasajtón levő nehézbronz kopogtatóval.

- Még túl korán van ahhoz, hogy bemenjünk, Simon – jegyzi meg Jézus.
- Ó, az én barátom az első napsugárral együtt kel fel, mert csak kertjében vagy könyvei között érzi jól magát. Az éjszaka számára gyötrelem. Ne késlekedj tovább, Mester, hogy megörvendeztesd őt!

Egy szolga kinyitja a kaput.

- Azeusz, üdvözöllek! Mond meg uradnak, hogy a zelóta Simon eljött Barátjával.

A szolga beengedi őket:

- Szolgátok üdvözl titeket! Jöjjetek be, mert Lázár háza nyitva áll barátai számára. – Utána elsiet.

Simon, aki jól ismeri a helyet, nem a házba vezető középső úton megy, hanem egy ösvényen, amely rózsabokrok között egy jázminlugashoz vezet. S valóban, Lázár lép ki onnan. Nagyon sovány és sápadt. Termete igen magas, haja rövid, vékony szálú és sima, gyér szakállá csak állának alsó részét borítja. Ruhájának anyaga a legfinomabb vászon, járása nehézkes, mint akinek a lába fáj. Amikor meglátja Simont, szívélyesen gesztussal üdvözl, és utána, ahogy csak tud, Jézus felé siet, lábaihoz veti magát, és ruhájának szegélyét megcsókolva mondja:

- Nem érdemlem meg ezt a nagy megtiszteltetést. De miután a te szentséged lehajol az én nyomorúságomhoz, jöjj, Uram, lépj be, és légy ura szerény házamnak!

– Kelj fel, barátom! És fogadd békémet!

Lázár feláll és megcsókolja Jézus kezét. Tisztelettel néz rá, amelybe kíváncsiság is vegyül. A ház felé mennek.

– Mennyire vártalak téged, Mester! Minden reggel azt mondtam magamnak: „Ma el fog jönni”, és minden este: „Ma sem láttam őt!”

– Miért vártál engem ennyire vágyakozva?

– Miért...? Ki mást várjunk mi Izraeliták, ha nem téged?

– És te hiszed, hogy én vagyok az, akire várnak?

– Simon még soha nem hazudott. És nem is olyan ember, aki túloz és akit a hazugság felhői elragadtatásba ejtenek. Kora és szenvedése éretté tette, mint egy bölcsét. És azután... ha ő nem ismerte volna fel az igazságot felőled, akkor cselekedeteid beszéltek volna és azok téged szentnek mondanak. Aki Isten műveit cselekszi, annak Isten emberének kell lennie! És te azt teszed! És olyan módon teszed, hogy nagyon nyilvánvaló: te az Isten Embere vagy. Barátom hallotta csodáid hírét, és hozzád ment, és csodában részesült. És tudom, hogy amerre csak jársz, csodák történnek. Miért ne hinném akkor, hogy te vagy a Várvavárt? Ó, oly jó hinni a jóban! Oly sok dolgot illetőleg tettetnünk kell, hogy jónak tartjuk, a béke kedvéért, vagy, mert hasztalanul törekednénk megváltoztatni. Oly sok ravasz beszéd, hízelgésnek, dicséretnek, jóságnak mutatkozik, és tettetnünk kell, hogy annak tartjuk, pedig tudjuk, hogy gúny, feddés, méreg, mézzel keverve... De így kell tennünk, mert... nem tehetünk másként, mivel gyengék vagyunk az egész világ ellen, amely erős, és amely ellenségünk... Miért lenne akkor nehéz hinnünk abban, ami jó? Azonkívül megérett az idő, és itt vannak az idők jelei. Mi hiányozhatna még ahhoz, hogy erősen higgyünk, a kételkedés lehetősége nélkül, és szívvel-lélekkel biztosra vegyünk, hogy a várakozás ideje letelt, és itt van a Megváltó, itt van a Messiás? Az, aki békét hoz Izraelnek és Izrael fiainak. Az, aki... lehetővé teszi, hogy szomorúság nélkül haljunk meg, tudva, hogy meg vagyunk váltva, és aki lehetővé teszi, hogy ne szomorkodjunk halottaink miatt... Ó, a halottak! Miért siratni őket, hacsak nem azért, hogy nem atyjuk még az Isten?

– Már régen meghalt atyád?

– Három éve, és hét éve annak, hogy anyám is meghalt... De egy ideje nem siratom már őket... Én is ott szeretnék lenni, ahol remélem, hogy ők vannak... az égre várakozva.

– Ebben az esetben nem láthatnád vendégül a Messiást.

– Igaz. Most jobb helyzetben vagyok, mint ők, mert te itt vagy... és ez az öröm békét hoz szívembe. Lépj be, Mester! Engedd meg nekem a megtiszteltetést, hogy házam a tiéd legyen! Ma szombat van, és nem tisztelhetlek meg azzal, hogy meghívjam barátaimat...

– Nem is kívánom. Ma csak Simon barátjáért vagyok itt, aki az én barátom is.

Belépnek egy szép csarnokba, ahol a szolgák már készen állnak fogadásukra.

– Kérlek, kövessétek őket – mondja Lázár. – Felfrissülhettek a reggeli étkezés előtt.

És mialatt Jézus és Simon egy másik helységbe megy, Lázár utasításokat ad a szolgáknak.

Lázár maga szolgálja fel Jézusnak a tejet, mielőtt asztalhoz ülnek, a reggeli étkezéshez.

Lázár Simonhoz fordul, és azt mondja neki:

– Megtaláltam az embert, aki kész megvenni birtokodat azon az áron, amelyet felügyelő igazságosnak becsült. Egy fillért sem von le belőle.

– De hajlandó tiszteletben tartani kikötéseimet is?

– Hajlandó. Mindent elfogad. És én elégedett vagyok, mert legalább tudom, ki lesz a szomszédom. De, amint te nem akarsz jelen lenni az eladásnál, úgy ő is ismeretlen kíván maradni. És kérlek, teljesítsd ezt a kívánságát.

– Nem látok rá semmi okot, miért ne teljesíteném. Te, barátom, légy ott helyettem... Minden jó lesz, amit teszel. Nekem elég, hogy hűséges szolgálomnak nem adják ki útját... Mester: eladom birtokomat, és boldog vagyok, hogy többé nincs semmi, ami olyan dologhoz kötne, ami nem áll a te szolgálatodban. De van egy öreg, hűséges szolgálom, az egyetlen, aki

megmaradt szerencsétlenségem után, és aki, amint már mondtam neked, mindig segített rajtam, amikor elkülönítve éltem. Úgy gondoskodott vagyonomról, mint sajátjával tette volna, hogy megmentse számomra, és segíthessen rajtam általa. Most nem lenne igazságos, ha kitenném őt a házból, amikor már öreg. Elhatároztam, hogy egy kis ház, birtokom szélén, az övé marad, és megkapja az eladási ár egy részét jövőbeli szükségletei fedezetére. Tudod, milyenek az öregek. Olyanok, mint a folyondár. Miután mindig egy helyen éltek, nagyon szenvednének, ha elszakítanák őket onnan. Lázár szolgálatába akarta fogadni, mert Lázár jó. De én jobbnak tartottam így. Kevésbé fog szenvedni az öreg.

– Te is jó vagy, Simon. Ha mindenki olyan igaz lenne, mint te, egyszerűbb lenne küldetésem – jegyzi meg Jézus.

– Álnoknak találod a világot, Mester? – kérdezi Lázár.

– A világot?... Nem. A világ hatalmasát: a Sátánt! Ha nem ő uralkodna a szívekben, és nem birtokolná azokat, nem találnék ellenkezésre. De a Gonosz a Jó ellen van, és nekem le kell győznöm mindenkin a rosszat, hogy elhelyezzem beléjük a jót... de nem mindenki akarja.

– Ez igaz! Nem mindenki akarja! Mester, milyen szavakkal fordulsz a bűnösökhöz, hogy megtérítsd és meggyőzd őket? A szigorú feddés szavaival, mint azok, akikkel Izrael történetében gyakran találkozunk, és amelyeket legutóbb az Előfutár is használt... vagy az irgalmasság szavaival?

– Szeretetet gyakorolok, és irgalmasságot. Hidd el, Lázár, hogy az elbukottakra nagyobb hatással van egy szeretetteljes pillantás, mint az elátkozás!

– És ha kinevetik a szeretetet?

– Továbbra is szeretni kell... a végletekig. Lázár, ismered azokat a vidékeket, ahol a futóhomok elnyeli az óvatlan embereket?

– Igen. Olvastam róla, mert állapotom miatt sokat olvasok, mind kedvtelésből, mind időtöltésből a hosszú, álmatlan órák alatt. Olvastam erről. Tudom, hogy van ilyen Szíriában és Egyiptomban, és a káldeusok földjének közelében is. És tudom, olyan, mintha magába szívna azokat, akik rálépnek. Egy római azt mondta, hogy azok a pokol torkai, és pogány szörnyek laknak bennük. Igaz ez?

– Nem igaz. De rendkívüli alakulatok a földön. Semmi közük az Olimpuszhoz. Az Olimpuszban már rég nem fognak hinni, s ezek még mindig léteznek majd. Az emberi haladás jobban meg tudja majd magyarázni a tényeket, de nem szüntetheti meg azokat. Most azt kérdezem tőled: mivel olvastál róluk, olvastad-e azt is, hogyan menekülhet meg belőlük az, aki beléjük esett?

– Igen. Ha egy kötelet dobnak neki, vagy egy rudat, vagy egy ágat. Néha kis dolog elég ahhoz, hogy a süllyedőt fenntartsa, és főleg az, hogy nyugodt marad, nem kapálódzik, hanem várja, hogy több segítség érkezzék.

– Nos jó: a bűnös, a megszállott is olyan, mint akit elnyel a futóhomok, vagy a felszínén virágokkal borított mocsár. Azt hiszed, hogy ha valaki tudná, mit jelent megengedni a Sátánnak, hogy a legkisebb fokban is birtokba vegye őt, megengedné ezt? De nem tudja... és utána... Vagy megbénítja a félelem és a Gonosz mérge, vagy esztét veszti, és hogy megszabaduljon a lelkiismeret furdalástól és a pusztulástól, kapálódzik, más mocsár után kapkod, helytelen cselekvésmódjával erős hullámokat ver, és ezek még jobban siettetik vesztét. A szeretet olyan, mint a kötél, a bot vagy ág, amit említettél. Feléjük kell nyújtani, ismételten, addig, míg elkapják. Egy szó... megbocsátás... a bűn nagyságát felülmúló megbocsátás... hogy megállítsa a süllyedést, és várjon Isten segítségére... Lázár, tudod, milyen ereje van a megbocsátásnak? Isten segítségét hozza a megbocsátónak... Sokat olvasol?

– Sokat. Nem tudom, helyesen teszem-e. De betegségem, és... és más dolgok megfosztottak engem sok emberi szórakozástól... így csak kedvteléseim maradtak meg: a virágok és a könyvek, a fák, és a lovak is... Tudom, hogy bírálnak miatta. De ilyen állapotban

– és kitakarja hatalmas kötéseket viselő lábait, – nem tudok elmenni birtokaimra gyalog, sőt számárháton sem. Kocsit kell használnom, és gyorsat. Azért lovakat vettem, és hozzájuk nőtt a szívem, ezt megvallom. De ha te azt mondod nekem, hogy ez rossz... megparancsolom, hogy adják el.

– Nem, Lázár. Nem ezek a dolgok rontják meg az embert. Az rontja meg, ami megzavarja lelkét, és eltávolítja Istentől.

– Mester. Ezt szeretném tudni. Sokat olvasok. Csak ez a vigaszom van. Tudnivágyó vagyok... Azt hiszem, hogy alapjában véve jobb a gonoszt megismerni, mint megtenni, hogy jobb olvasni, mint... mint más dolgokat tenni. De én nemcsak a mi könyveinket olvasom. Szeretem megismerni mások világát is. Róma és Athén vonzanak. Nos, tudom, mily sok rossz jött Izraelre, amikor megrontották az asszírok és az egyiptomiak, és mily sok bajt okoztak nekünk a görög kormányok. Nem tudom, hogy egy magánember megteheti-e azt, amit (a Makkabeus) Júdás tett önmagával és gyermekeivel. Te mit gondolsz erről? Szeretném, ha kioktatnál. Te, aki nem egy rabbi vagy, hanem a bölcs és isteni Ige.

Jézus néhány pillanatig erősen ránéz, lélekbe hatoló tekintettel, ami ugyanakkor a távolba mered. Úgy tűnik, mintha áthatolna Lázár testén, és szívét vizsgálná, és még tovább hatolva, ki tudja mit lát... Végül megszólal:

– Megzavar az, amit olvasol? Elszakít Istentől és a Törvénytől?

– Nem, Mester. Ellenkezőleg, arra ösztönöz, hogy összehasonlítsam a mi igazságunkat a pogány tévedésekkel. Összehasonlítom, és elmélkedem Izrael dicsőségén, igazain, a pátriárkákon, prófétákon és mások történeteinek kérdéses alakjain. Összehasonlítom a mi bölcsletünket, ha így nevezhetjük, a Bölcsességet, aki a szent iratokban beszél, a szegényes görög és római bölcslettel, amelyben vannak szikrák, de nincs meg az a biztos láng, amely a mi bölcsünk könyveiben ég és világít. És utána még nagyobb tisztelettel hajlik meg lelkem, Istenünket imádva, aki beszél Izraelben tettein, egyes személyeken és írásaikon keresztül.

– Akkor olvass csak továbbra is... Segít abban, hogy megismerd a pogány világot... Folytasd! Folytathatod. Hiányzik belőled a gonosz kovásza és a lelki fekély. Azért félelem nélkül olvashatsz. Istenedbe vetett szereteted terméketlenné teszi a közönséges csírákat, amelyeket azok olvasása elvethet beléd. Az ember minden cselekedetében fennáll a jónak vagy a rossznak a lehetősége. Attól függ, hogyan viszik végbe. Szeretni nem bűn, ha valaki szentül szeret. Dolgozni nem bűn, ha valaki akkor dolgozik, amikor megengedett. Pénzt keresni nem bűn, ha valaki megelégszik azzal a fizetéssel, ami becsületes. Tanulni nem bűn, ha általa nem öli meg magában az Isten gondolatát. De ha valaki saját hasznára teszi, még az oltár szolgálata is bűn.

Meg vagy győződve erről, Lázár?

– Igen, Mester. Megkérdeztem ezt másoktól is, és az lett a vége, hogy megvetettek... De te világosságot és békét adsz lelkemnek. Ó, ha mindenki hallgatna téged!... Jöjj, Mester! A jázminok között hűvös van és csend. Üde lombjaik között jól esik a pihenés és az estére várakozás.

(2-284)

Simon felajánlja Jézusnak, hogy vagyonával kiváltja a volt betlehemi pásztort, Jónást, kegyetlen urától, aki rabszolgaként kezeli. Lázárt kéri meg Simon a tárgyalásra. Lázár levélben számol be ennek eredményéről és a megaláztatásokról, amit el kellett szenvednie a kegyetlen földbirtokostól. Lásd. „A betlehemi pásztorok” 48-49. oldalán.

Amikor Jézus elmegy Jónásért, Dórák leszólja Lázárt, Jézus azonban védelmére kel. „A betlehemi pásztorok” 54. old.

Ne sírjatok!

A sátoros ünnepek előtt Jézus ismét felkeresi Lázárt. Júdás is szeretne vele menni, de őt máshová küldi egy megbízatással. Lásd bővebben: „Te Szikla leszel!” 40-41. old.

Miután Júdás elmegy, Jézus belép Lázár kertjébe, megcsókolja Lázárt, és bemutatja neki a vele levő Jánost, Fülöpöt és Bertalant. Mikor ezek előremennek Simonnal együtt, Jézus Lázárral marad. A ház felé mennek. Annak oszlopcsarnokában Márta várja őket. Lázár bemutatja Jézusnak:

– Van egy nővérem, Mester. Íme! Márta. Jó és vallásos. A család vigasza és becsületére válik, a szegény Lázárnak pedig ő az öröme. Előzőleg ő volt első és egyetlen örömöm. Most a második, mert te vagy az első.

Márta a földig hajol és megcsókolja Jézus ruhájának szegélyét.

– Béke a jó nővérnek és a tiszta asszonynak! Kelj fel!

Márta felkel és belép a házba Jézussal és Lázárral. Utána engedelmet kér, hogy elmehessen, házi teendői ellátására.

– Ő az én békém... – mormolja Lázár, és Jézusra néz. Kutató tekintettel. De Jézus nem mutatja, hogy észrevette.

Lázár megkérdezi:

– És Jónás?

– Meghalt.

– Meghalt? Akkor...

– Élete végén volt már, amikor megkaptam. De szabadként halt meg és boldogan, názáreti házamban, köztem és Anyám között.

– Tehát Dórás halálra kínozza, mielőtt átadta volna neked.

– Túlerőltetéssel, és igen... ütlegetéssel is!

– Egy ördög, aki gyűlöl téged. Ez a hiéna mindenkit gyűlöl a világon... Neked nem mondta meg, hogy gyűlöl?...

– Megmondta.

– Jézus, ne bízzál benne! Mindenre képes! Uram... mit mondott neked Dórás? Nem mondta neked, hogy kerülj engem? Nem tüntette fel rossz színben a szegény Lázárt?

– Úgy gondolom, eléggé ismersz engem, s felfogod, hogy önállóan alkotom meg ítéletemet és igazságosan, és amikor szeretek, nem fontolgatom azt, hogy a világ szemében hasznos, vagy ártalmas számomra ez a szeretet.

– De az az ember vad és kegyetlen, amikor lesújt, és ártani akar... Engem is meggyötört néhány napja. Idejött, és azt mondta nekem... Ó, mily gyötrelmet okoz máris! Miért akar megfosztani engem tőled is?

– Én megvigasztalom azokat, akik gyötrődnek, és társa leszek az elhagyatottaknak. Ezért jöttem el hozzád is.

– Ah... tehát akkor már tudod...?... Ó, a szégyenem!

– Nem. Miért a tied? Tudom... És aztán? Ki kell közösitennem téged, téged, aki szenvedsz? Én az Irgalmasság vagyok, a Béke, a Bocsánat, a mindenki iránti Szeretet. És mi leszek az ártatlanok számára? Nem te követted el azt a bűnt, ami miatt szenvedsz. Vádolnom kellene téged, miközben irgalmas vagyok még öiránta is?...

– Láttad őt?

– Láttam. Ne sírj!

De Lázár, fejét az asztalra tett kezeire hajtva, fájdalmasan zokog. Márta az ajtóhoz jön, és csodálkozik. Jézus int neki, hogy ne szóljon semmit. És Márta elmegy, nagy könnycseppekkel a szemében, melyek hangtalanul gördülnek le arcán. Lázár lassanként megnyugszik, és szégyelli gyengeségét. Jézus megvigasztalja, és mivel barátja kis időre

vissza akar vonulni, Jézus kimegy a kertbe és a virágágyak között sétál, ahol még van néhány bíborszínű róza.

Márta kisvártatva csatlakozik hozzá.

– Mester... Lázár beszélt róla?

– Igen, Márta!

– Lázár nem tud megnyugodni, mióta tudja, hogy te tudod és láttad őt...

– Honnan tudja?

– Először az a férfi mondta, aki veled volt, és aki tanítványodnak mondja magát: az a fiatal, magas, barna, szakáll nélkül... utána Dórás. Az utóbbi megvetéssel beszélt rólad, a másik csak azt mondta, hogy láttátok őt a tavon... szeretőivel...

– De ne sírjatok ezért! Azt hiszitek, hogy nem tudtam a sebetekről? Már tudtam róla, amikor még az Atyánál voltam... Ne csüggedj el, Márta! Emeld fel szívedet és homlokodat!

– Imádkozz érte, Mester! Én imádkozom... de nem tudok mindent megbocsátani neki, és talán az Örökkévaló elveti imámat.

– Jól mondtad: meg kell bocsátani ahhoz, hogy bocsánatot és meghallgatást nyerjete. Én már imádkozom érte. De add nekem a bocsánatodat és Lázárét. Te, a jó nővér, tudsz beszélni, és még többet tudsz elérni, mint én. Az ő sebe nagyon nyílt és égető ahhoz, hogy az én kezem megsimogassa. Te meg tudod tenni. Adjátok nekem teljes, szent bocsánatokat, és a többit én fogom megtenni. ...

– Megbocsátani...? Nem leszünk képesek. Anyánk meghalt a romlott viselkedése miatt érzett fájdalmától, és... az még csekélység volt azzal összehasonlítva, amit most tesz. Még mindig látom anyám szenvedését... állandóan előttem van. És látom, mit szenved Lázár.

– Ő beteg, Márta. Egy beteg nő, egy tébolyodott. Bocsássatok meg neki!

– Egy ördögtől megszállott, Mester!

– És mi az ördögi megszállás, ha nem a lélek betegsége, megfertőzve a Sátántól oly fokban, hogy elfajul egy sátáni szellemmé? Hogyan tudsz megmagyarázni egyébként bizonyos elfajzásokat az embereknél? Elfajzások, amelyek az embert sokkal rosszabbakká teszik a vadállatoknál, szemérmetlenebbé a buja majmoknál, és így tovább, míg olyan elkorcsosult állapotba kerülnek, melyben összeolvad bennük az ember az állattal és az ördöggel. Ez a magyarázata annak, ami sok embernél elképeszt minket felfoghatatlan szörnyűségükkel. Ne sírj! Bocsáss meg! Én látom! Mert az én látásom magasabb rendű, mint a szemé és a szívé. Isten látása. Látom! Mondom neked: bocsáss meg neki, mert beteg!

– Meg fogod gyógyítani?

– Meg fogom gyógyítani. Higgyél benne! Boldoggá teszek. De bocsáss meg neki, és mondd Lázárnak, hogy ő is ezt tegye! Bocsáss meg! Szeresd őt újra! Próbálj meg közeledni hozzá! Úgy beszélj vele, mintha olyan lenne, mint te! Beszélj neki rólam!

– Hogyan akarod, hogy megértsen téged, a Szentet?!

– Úgy látszik majd, hogy nem ért meg. De pusztán nevemben üdvösség van. Vedd rá, hogy gondoljon rám és ejtse ki nevemet! Ó, a Sátán elmenekül, amikor valaki a szívében nevemre gondol! Mosolyogj, Márta, ebben reménykedve! Nézd ezt a rózsát! A tegnapi eső megtépázta, de a mai napsugár, nézd: kinyitotta, és még szebb, mert az eső, amely szirmai között maradt, gyémántként díszíti. Így lesz a ti házatokkal is. Sírás és fájdalom most, és utána... öröm és dicsőség. Menj! Mondd Lázárnak, miközben én kerted békéjében imádkozom az Atyához Máriaért és értetek...

Túl sok dolog miatt aggódsz!

A sátoros ünnepek után Jézus ismét Lázár házába megy, Simon sürgetésére. Csak János van még vele.

Lázár Arimateai Józsefről beszél Jézusnak:

– Ő egy igaz ember, és igazi izraelita. Fél azonban a nagytanácstól, amelynek tagja, és amely már gyűlöl téged. De reméli, hogy te vagy az, akiről a próféták beszéltek. Önként kért engem, hogy eljöhet-e, hogy megismerjen téged, és ítéletet alkosson rólad, mert nem tűnt számára igaznak az, amit ellenségeid rólad mondtak... Galilea végéből jöttek ide farizeusok, hogy bűnről vádoljanak téged. József azonban így ítélte: „Aki csodát tesz, azzal Isten van. Akivel Isten van, az nem lehet bűnös. Nem lehet más, csak az, akit Isten szeret.” És szeretné, ha elmennél házába Arimateába. Kért, mondjam meg neked. És én kérlek: hallgasd meg az én kérésemet és az övét.

– A szegények kedvéért jöttem, és a lelkükben és testükben szenvedőkért, inkább, mint a hatalmasokért, akik csak érdekes egyént látnak bennem. De elmegyek Józsefhez. Nem foglalkozom állást a hatalmasok ellen. Egyik tanítványom, aki kíváncsiságból és fontoskodásból eljött hozzád anélkül, hogy én küldtem volna... de fiatal, és meg kell érteni, tanúskodhat arról, hogy tisztelem a hatalmasok osztályát, akik magukat „a Törvény védőinek” mondják, és... azt gondolják, hogy ők tartják fenn a Magasságbelit. Ő, az Örökkévaló Önmagát tartja fenn! Soha senki a doktorok közül nem volt oly tisztelettel irántuk, mint én a Templom hivatalnokai iránt!

– Tudom. És sokan tudják... De csak a jobbak nevezik ezt helyesen a nevén. A többiek... „képmutatásnak” mondják.

– Mindenki azt adja, amije van, Lázár.

– Igaz. De menj el Józsefhez. Szeretne vendégül látni jövő szombaton.

– És elmegyek. Tudathatod vele.

– Nikodémus is jó. Igen... azt mondta nekem... Megmondhatom neked a véleményét egyik tanítványodról?

– Mondd! Ha igaz ember, az igazságot mondja. Ha nem igaz, bírál egy megtérést. A Lélek felvilágosítja a becsületes ember lelkét. Az Isten Lelkétől vezetett ember szelleme emberfeletti bölcsességgel rendelkezik, és a szívekben olvas.

– Azt mondta nekem: „Nem kifogásolom a tudatlanok, sem a vámosok jelenlétét Krisztus tanítványai között. De nem tartom méltónak, hogy köztük van az, akiről nem lehet tudni, hogy vele van-e vagy ellene. Kaméleonnak látszik, amelyik környezetének színét és alakját veszi fel.”

– Ez a kerióti. Tudom. De higgyétek el mindnyájan: az ifjúság olyan, mint az erjedő bor, és utána megtisztul. Amikor erjed, felduzzad és habzik, és túlcsoordul minden oldalon túlságos életerejével. A tavaszi szél minden irányból fúj, és összeborzolja az ágakat. De annak köszönhetjük a virágok megtermékenyítését. Júdás bor és szél. De nem rossz. Viselkedése megzavar, bánt is, és szenvedést okoz. De nem teljesen rossz... egy tüzes számarcsikó.

– Te mondd... Én nem vagyok illetékes megítélésére. Még keserűséget érzek amiatt, hogy monddta, hogy te láttad őt...

– De ezt a keserűséget enyhíti most a méz, ígéretem miatt...

– Igen. De emlékszem arra a pillanatra. A szenvedést nem felejtí el az ember, akkor sem, ha megszűnt.

– Lázár, Lázár! Túl sok dolog miatt aggódsz... és oly kicsinységek miatt! Engedd elfutni a napokat: légbuborékok, amelyek eltűnnek és nem térnek vissza vidám vagy szomorú színükkel. Nézz az égre! Az nem tűnik el, és az igazak számára van.

– Igen, Mesterem és Barátom! Nem akarlak bírálni azért, mert Júdás veled van, sem azért, hogy magadnál tartod. Imádkozom azért, hogy ne ártson neked.
Jézus mosolyog.

(2-478)

Arimateai József lakomáját, amelyen Nikodémus és Lázár is jelen van, néhány rosszindulatú farizeussal együtt, lásd a „Gamáliel” füzet 11-17. oldalán.)

Lázár, eltávozom Jeruzsálemből!

Miután Jézus meggyógyít egy gyermeket, akit Alexander, a római katona lova fejen rúgott, kitiltják Jézust a Templomból. (A történetet lásd: Jézus és a gyermekek 1:19-23)

Nikodémus, aki a nagytanács tagja, éjjel felkeresi Jézust, hogy figyelmeztesse Őt a nagytanács ellenséges terveiről és biztosítsa Lázár pártfogásáról. Erről szól a következő rész:

Miután az apostolok visszavonulnak pihenni, Jézus Simonnal és Jánossal marad a Getszemáni kertben lévő házban. Jézus megkérdezi Simont:

– Azt mondták, Simon, hogy Lázár Izsákot és Maximinuszt hozzád küldte ma, míg én Dávid-tornya közelében voltam. Mit akart?

– Azt akarta mondani, hogy Nikodémus nála van, és titokban beszélni kíván veled. Megengedtem magamnak, hogy azt mondjam: „Jöjjön! A Mester vár rá éjjel.” Csak éjjel vagy egyedül. Ezért mondtam neked: „bocsáss el mindenkit, kivéve Jánost és engem!” János jó szolgálatot tesz nekünk azzal, hogy elmegy a Cedron hídjához, és bevárja Nikodémust, aki Lázárnak egyik házában van, a falon kívül. Nekem itt kellett maradnom, hogy megmagyarázzam a helyzetet. Rosszul tettem?

– Jól tettél. János, menj és végezd küldetésedet!

Simon egyedül marad Jézussal. Jézus gondolataiba mélyed. Simon tiszteletben tartja hallgatását. De Jézus hirtelenül megtöri azt, mintha fennhangon befejezne egy bensejében lefolyt beszélgetést, és azt mondja:

– Igen. Jó lesz így. Izsák, Illés, a többiek elegek ahhoz, hogy fenntartsák az eszmét, amely már megerősödik a jók és az alázatosak között. A hatalmasok számára... vannak mások. Ott van Lázár, Kúza, József, és még többen... De a hatalmasok... nem akarnak elfogadni engem. Féltik tőlem hatalmukat, és remegnek. Én eltávozom messzire ettől a júdeai szívtől, amely mindig ellenséges a Krisztus iránt.

– Visszatérünk Galileába?

– Nem. De távol leszünk Jeruzsálemtől. Júdának hirdetni kell a jó hírt. Az is Izraelhez tartozik. De itt, láthatod... Mindent felhasználnak arra, hogy vádoljanak. Visszavonulok. Másodszor...

– Mester, íme Nikodémus! – mondja János, aki elsőnek lép be.

Üdvözik egymást, és utána Simon kimegy Jánossal a konyhába, egyedül hagyva Jézust Nikodémussal.

– Mester, bocsásd meg, hogy titokban akartam beszélni veled. Nem bírom sok emberben, mind rád, mind magamra való tekintettel. Nem egészen gyávaságból teszem ezt.

Óvatosságból is, és mert így jobban tudlak segíteni, mintha nyíltan hozzád tartoznám. Sok ellenséged van. Én azok közé a kevesek közé tartozom, akik csodálnak. Tanácsot kértem Lázártól. Lázár hatalmas, születése révén, és félnek tőle, mert Róma kegyeit élvezzi. Igaz, Isten szemében, bölcs, érettsége és műveltsége miatt, igazi barátod neked és nekem is.

Mindezek miatt beszélni akartam vele. És örülök neki, hogy ő is úgy ítélte meg a helyzetet, mint én. Elmondtam neki a nagytanács utolsó... vitáját felőled.

– Az utolsó vádat. Mondd csak ki a csupasz igazságot úgy, amint van.

– Az utolsó vádat. Igen, Mester. Már közel voltam ahhoz, hogy kijelentsem: „Rendben van, én is az övéi közé tartozom”. Csak azért, hogy abban a gyülekezetben legalább egy valaki melletted legyen. De József, aki közelembre jött, odasúgta: „Hallgass! Tartsuk titokban gondolatainkat! Később majd megmondom, miért.” És amikor kimentünk, azt mondta: „Ez jobban segít. Ha tudják, hogy tanítványai vagyunk, titokban tartják előttünk gondolataikat és határozataikat, és árthatnak neki is, nekünk is. Ha viszont azt hiszik, hogy csak tanulmányozzuk Őt, nem takargatják el előttünk terveiket.” Felfogtam, hogy igaza van. Olyan

sokan vannak... a gonoszok! És nekem saját érdekeimre és kötelességeimre is gondolnom kell... és ugyanígy Józsefnek is... Megérted, Mester.

– Semmiképpen sem feddlek meg. Mielőtt idejöttél volna, ezt mondtam Simonnak. És elhatároztam, hogy eltávozom Jeruzsálemből.

– Gyűlölsz minket, mert nem szeretünk téged?

– Nem. Még ellenségeimet sem gyűlölöm.

– Te mondd. És így van. Igazad van. De mily fájdalom ez számomra és József számára! És Lázár? Mit mond majd Lázár, aki épp ma határozta el, hogy mondjam neked, hagyd el ezt a helyet, és menj valamelyik házába a Sionon. Tudod? Lázár hatalmas és gazdag. A városnak jó része az övé, és ugyanígy sok terület Palesztinában. Atyja hozzáadta vagyonához és feleségének, Eucherianak vagyonához, aki a te nemzetségedhez és családjához tartozott, azt, amit a rómaiaktól kapott, hűséges szolgálatának jutalmául, és nagyon nagy vagyont hagyott gyermekeire. És ami még többet számít, nagyon jó barátságban van Rómával, de titokban. E nélkül semmi sem védte volna meg házát a támadásoktól, Mária gyalázatos viselkedése után, akinek válását csak azért engedték meg, mert „ő” volt. Szabados élete abban a városban, amely birtokához tartozik, és Tibériásban, amely Róma és Athén előkelő bordélyháza, sokakat megrontott a választott népből. Ha Teofil (Lázár atyja) meggyőződésesebb áttérő lett volna, nem részesítette volna gyermekeit abban a görög nevelésben, amely oly sok erényt megöl, és annyi érzékiséget vet el. Nevelés, amelyet bár Lázár és főleg Márta is ivott, és amely következmények nélkül újra kiválasztódott, de ami megfertőzte Máriát, aki féktelen volt, és a család szennyévé lett, és Palesztina szégyenévé! Nem, Róma hatalmának árnyéka és kegye nélkül elátkozták volna őket, jobban, mint a leprásokat! Használd hát fel Lázárral való barátságodat!

– Nem. Visszavonulok. Aki akar, hozzám fog jönni.

– Nem kellett volna beszélnem! – mondja lehangoltan Nikodémus.

– Nem. Várj, és győződjél meg róla! – Jézus kinyitja az ajtót, és kikiált: – Simon! János! Jöjjetek ide!

Azok odafutnak.

– Simon, mondd meg Nikodémusnak, mit mondtam, mielőtt megérkezett.

– Azt, hogy az alázatosak számára elégségesek lesznek a pásztorok, a hatalmasoknak Lázár, Nikodémus, József és Kúza, és hogy te visszavonulsz, messze Jeruzsálemtől, de anélkül, hogy elhagynád Júdeát. Ezt mondtad. Miért ismételted meg velem? Mi történt?

– Semmi. Nikodémus attól félt, hogy az ő szavai miatt megyek el.

– Megmondtam a Mesternek, hogy a nagytanács mindinkább ellenségévé válik, és hogy jó lenne, ha Lázár védelme alá helyezné magát. Ő megvédte a te javaidat is, mert Róma mellette áll. Megvédené Jézust is.

– Ez igaz. És jó tanács. Jóllehet családomat Róma nem jó szemmel nézte, Teofil egy szava megőrzött engem, mialatt eltiltottak és leprás voltam. És Lázár jó barátod neked, Mester.

– Tudom. De megmondtam. És azt teszem, amit mondtam.

– Akkor mi elveszítünk téged!

– Nem, Nikodémus! A nép minden rétegéből mennek az emberek a Keresztelőhöz.

Hozzám is eljöhet majd bárki, akármilyen rangja legyen is.

– Mi eljöttünk, mert tudtuk, hogy több vagy Jánosnál.

– Most is eljöhetnek. Egy magános rabbi leszek én is, mint János, és beszélek ahhoz a tömeghez, amely hallani akarja Isten hangját, és képes elhinni, hogy én vagyok az a Hang. A többiek pedig elfelejtenek engem. Ha egyáltalán képesek rá.

Nikodémus további beszélgetését Jézussal majd az ő életrajzában fogjuk közölni. Egy része megtalálható az „Evangéliumok” 2. füzetének 59-60. oldalán.

Ennek végén Nikodémus megkérdezi:

– Mester, mikor tudok majd ismét beszélni veled?
– Lázár tudja majd, hová vezessen téged. Előbb elmegyek hozzá, s csak utána távozom el innen.

(2-499)

Jézus egy rövidebb, de meredekebb úton megy tanítványaival Betániába. Előreküldi Jánost, hogy értesítse Lázárt. Az már a kapunál várja Jézust, megcsókolja, és derekánál átkarolva lép be vele a kertbe. Mikor kettesben vannak, megkérdezi:

- Minek köszönhetem az örömet, hogy eljöttél?
- A nagytanács gyűlésének.
- Rosszul bántak veled? Ismét?
- Nem. De azt akarják tenni. És még nincs itt az ideje. Addig, amíg nem szántottam fel egész Palesztinát, és nem vettem el a magot, nem árthatnak nekem.
- Az aratásodat is be kell gyűjtened, jó Mester. Igazságos, hogy így legyen.
- Aratásomat barátaim gyűjtik majd be. Ők aratnak majd ott, ahol én vettem. Lázár, elhatároztam, hogy eltávozom Jeruzsálemből. Tudom, hogy nem segít. Előre tudom. De segíteni fog abban, hogy hirdethetem a jó hírt, ha nem másban. A Sionon ezt is megtagadták tőlem.
- Elküldtem hozzád Nikodémust, hogy mondja neked, menj valamelyik házámba. Senki sem meri megsérteni azt. Zavartalanul tudnál dolgozni ott. És, ó, a házam! Minden házam között a legboldogabb lenne azáltal, hogy megszenveded tanításoddal, pusztán lélegzeteddel! Add meg nekem az örömet, hogy hasznos lehetek számodra, Mesterem!
- Látod, hogy már megadom. De nem maradhatok Jeruzsálemben. Nem zavarnának engem, de kellemetlenségeket okoznának azoknak, akik hozzám jönnek. Elmegyek Efraim felé, közte és a Jordán között levő helyre. Ott hirdetem a jó hírt, és keresztelek, mint a Keresztelő.
- Azon a vidéken van egy kis házam. A munkások szerszámaikat tartom benne. Néha ott alszanak, amikor szénát kaszálnak, vagy szüretelnek. Nyomorúságos. Egy egyszerű tető, négy falon. De az én területem. És ezt tudják... Ennek ismerete elriasztja onnan a sakálokat. Fogadd el, Uram. Elküldöm a szolgákat, hogy előkészítsék.
- Nem szükséges. Ha munkásaid ott alszanak, akkor nekünk is elég lesz.
- Nem rendezem be gazdagon, de kiegészítem az ágyak számát, ó, szegényesen, amint te akarod, és vitetek oda takarókat, székeket, kancsókat és poharakat. Hiszen ennetek kell, és be kell takarnotok magatokat, főleg ezekben a téli hónapokban. Engedd, hogy megtegyem. Nem én magam teszem. Íme Márta, aki hozzánk jön! Őneki nagy a gyakorlati érzéke, és jól érti a házi dolgokat. Háziasszonynak született, és tudja, mi kell a házban a testnek és a léleknek. Jöjj, kedves, tiszta otthonvezetőm! Látod? Én is az ő anyai gondozása alá menekültem, az általa örökölt házban. Így nem sírok nagyon keservesen anyám után. Márta! Jézus visszavonul a Jó Víz síkságára. Semmi sem szép ott, csak a termékeny föld. A ház egy karám. De ő egy szegényes házat akar. Be kell bútorozni a legszükségesebbekkel. Add ki a parancsokat, te, aki oly derék vagy! – és Lázár megcsókolja nővérének szép kezét, aki utána anyai szeretettel megsimogatja őt.
- Azonnal megyek! – mondja Márta. – Magammal viszem Maximinuszt és Marcellát. Az emberek a kocsin segíteni fognak a berendezésben. Áldj meg, Mester, így viszek valamit magammal a tiedből.
- Igen, kedves otthonvezetőm. Így hívlak, mint Lázár. Neked adom szívemet, hogy magaddal vidd, a szívedben.

– Tudod-e Mester, hogy ma ezen a vidéken van Izsák Illéssel és a többiekkel? Legelőt kértek tőlem a síkságon, hogy egy kicsit együtt lehessenek, és beleegyeztem. Ma mennek tovább. Ide várom őket ebédre.

– Örülök neki. Utasításokat adok majd számukra...

– Igen. Hogy kapcsolatban maradhassunk egymással. Néhányszor azonban személyesen is el kell jönnöd.

– Eljövök. Erről már beszéltem Simonnal. És, mivel nem igazságos, hogy elfoglaljam házadat a tanítványokkal, Simon házába fogok menni...

– Nem, Mester! Miért okozol nekem fájdalmat ezzel?

– Ne kutasd, Lázár! Tudom, mi a jó.

– De akkor...

– Akkor a te birtokodon leszek. Azt, amit Simon sem tud, én tudom. (Hogy ti. Lázár vette meg Simon házat.) Az, aki meg akarta venni anélkül, hogy mutatkozzék és alkudozzék, hogy a betániai Lázár közelében lehessen, Teofil fia volt, a zelóta Simon hűséges barátja, és a názáreti Jézus nagy barátja. Az, aki megduplázta az összeget Jónásért, és nem vonta le Simon vagyonából, hogy megadja neki az örömet: segíthet sokat a szegény Mesteren és a Mester szegényein. A neve: a betániai Lázár, aki tapintatosan és figyelmesen mozgatja, irányítja és segíti az összes jó törekvéseket, hogy engem segítsen, vigasztaljon és védjen. Tudom.

– Ó, ne mondd meg neki! Azt hittem, hogy jót teszek így, és titokban!

– Az emberek számára titok. De nem számomra. Én olvasok a szívekben. Akarod, hogy megmondjam neked, miért csatlakozik természetfeletti tökéletesség természetes jóságodhoz? Azért, mert természetfeletti ajándékot kérsz: egy lélek üdvösségét, a te szentté levésedet, és Mártaét. És érzed, hogy nem elég a világ szerint jónak lenni, hanem a lélek törvényei szerint is jónak kell lenni ahhoz, hogy elnyerd Isten kegyelmét. Te nem hallottad szavaimat. De azt mondtam: „Amikor jót tesztek, tegyétek titokban! Az Atya, aki látja, nagy jutalmat ad nektek érte.” Te az alázatosság természetes ösztönzésére tetted ezt. És igazán mondom neked, hogy az Atya oly nagy jutalmat készít számodra, amit el sem tudsz képzelni!

– Mária megváltását?!...

– Azt, és még sokkal többet!

– Mi az, Mester, ami még lehetetlenebb lenne?

Jézus ránéz és mosolyog. Utána mintha zsoltárt mondana:

– Az Úr uralkodik, és vele szentjei.

Koszorút fon sugaraiból, és szentjeinek fejére teszi.

Hogy az örökké ragyogjon Isten szemében és világegyetemében.

Milyen anyagból készül? Milyen kövekkel díszíti? Arany, a legtisztább arany a karikája, az istenszeretet és az emberszeretet kettős tüzével készítve, az akarat által vésve, kalapálva, reszelve, vágva, finomítva.

Gyöngyök, nagy bőségben, és smaragdok, amelyek zöldőbbek, mint áprilisban a kisarjadt fű, égszínkéék türkiz, holdszínű opál, a tiszta ibolyákhoz hasonló ametiszt, és jasperek és zafírok, jácintok és topázok. Ezeket foglalatra teszik egy egész életen át. És utána rubingyűrű, utolsó simításként, egy nagyszerű korona a dicsőséges homlokon. (Lázár életszentségének és vértanúságának megjövendölése.)

Mert az áldott férfinek hite és reménye lesz, szelíd és tiszta lesz, mérsékelt és erős lesz, igazságos és bölcs, méricskélés nélkül irgalmas, és végül vérével fogja leírni nevemet és belém vetett hitét, irántam érzett szeretetét, és saját nevét a mennyben.

Örvendjete, igazai az Úrnak! Az ember nem tudja, de Isten látja.

Ő írja be az örök könyvekbe az én ígéreteimet és a ti műveiteket, és velük neveteket, a jövő század hercegei, örök győztesek az Úr Krisztusával.

Lázár csodálkozva néz rá. Utána azt mormolja:

– Ó ... én... nem leszek képes...

– Azt hiszed? És Jézus kezébe vesz egy hajlékony fűzfaágat, amely áthajlik az ösvény fölött, és azt mondja: Nézd! Amint kezem könnyen meghajlítja ezt az ágot, úgy hajlítja meg majd a szeretet a te lelkedet, és örök koronát készít belőle. A szeretet az egyéni üdvözítő. Aki szeret, megkezdi saját üdvözítését. Az Emberfia fogja azt befejezni.

(2-507)

Jézus fontosabb beszédeit, amelyet Lázár birtokán mondott, s amelyekben a tízparancsolatot fejtette ki, megtaláljuk a „Tízparancs” című füzetben. Jézust azonban innen is elűzik a nagytanács tagjai, akik el akarják fogni! Simon és a kerióti Júdás értesült erről, amikor meglátogatták Arimateai Józsefet és Lázárt. Erről Simon így számol be:

– Igen, Mester, Júdásnak igaza volt, amikor félt. Elmentünk megnézni Arimateai Józsefet és Lázárt, és úgy mentünk oda, mint a te jól ismert barátaid. Utána Júdás és én, mintha régi barátok lettünk volna, elmentünk megnézni az ő néhány barátját Sionban... És... József és Lázár azt mondják neked, menj el innen azonnal ennek az ünnepnek a napjai alatt. Ne erőltesd, Mester! A te javadra szolgál. Júdás barátai azt mondták: „Légy óvatos, mert már elhatározták, hogy eljönnek és elfogják Őt, ezek alatt az ünnepnapok alatt, amikor nincs itt nép, hogy utána vádolhassák. Vonuljon vissza egy időre, és okozzon csalódást azoknak a viperáknak. Dórás halála növelte mérgüket és félelmüket. Mert félnek, azon kívül, hogy tele vannak gyűlölettel. És félelmükben olyant látnak, ami nem létezik, gyűlöletük pedig hazugságokra indítja őket.

– Mindent tudnak rólunk! – kiált fel Júdás. – Rettenetes dolog! És mindent elferdítenek! És mindent eltúloznak! Ha úgy tűnik számukra, nincs elég dolog, ami miatt átkozhatnak minket, akkor kitalálnak valamit. Undorral tölt el ez, és lehangol. Kedvem lenne számkivetésbe menni, elmenni... nem tudom... messze. El ebből az Izraelből, amely tele van bűnnel... – A kerióti ugyancsak lehangolt.

A többiek is azt tanácsolják Jézusnak, hogy menjenek el onnan. Ő ugyan nem fél, de nem akarja nagyobb próbának kitenni őket, mint amit képesek elviselni, azért elhatározza, hogy minden bejelentés nélkül eltávozik velük.

– A felügyelőnek sem mondjuk meg?

– Nem, András. Senkinek sem. Így senkinek sem kell hazugságokat mondania, amikor azt állítják, hogy nem tudják, hol vagyunk. Ti féltek az üldözéstől, én azonban arra törekszem, hogy ne okozzak bajt Lázárnak.

– De Lázár vár rád.

– És mi hozzá megyünk. Vagyis inkább... Simon, vendégül látsz engem öreg szolgád házában?

– Örömmel, Mester. Te most már mindent tudsz. Azért mondhatom, Lázár nevében, magaméban, és azéban, aki a házában él, hogy az a tied.

– Menjünk! Siessetek, hogy szombat előtt Betániában lehessünk!

(2-628)

Mikor Jézus megérkezik Betániába, Lázárnak egy szolgája, aki őt áll, mélyen meghajol, és Jézus engedélyét kéri, hogy bejelenthesse érkezését. Amint megkapja az engedélyt, elmegy.

Lázár Maximinusszal együtt jön Jézus elé. Maximinus néhány lépéssel Lázár előtt megy, és azt mondja Jézusnak:

– Mester... Simon mondta nekem... hogy te az ő házába mész... Lázár szomorú... de megérti...

– Erről majd beszélgetünk később. Ó, barátom! – Jézus Lázár felé siet, aki zavartnak látszik, és arcán megcsókolja.

– Úgy. Valóban Simon házába akarsz menni?

– Igen, barátom. Minden tanítványom velem van, és jobban szeretem így...

Lázár elfogadja Jézus döntését, de nem válaszol. Csak megfordul, és az őt követő embereknek azt mondja:

– Menjetek! A Mesternek pihenésre van szüksége.

Azok mind meghajolnak, és visszavonulnak, miközben Jézus kedvesen üdvözli őket:

– Béke veletek! Majd tudatom veletek, amikor beszélni fogok.

– Mester – mondja Lázár, mikor egyedül vannak, a tanítványok előtt menve, akik Maximinusszal beszélgetnek, néhány méterre mögöttük – Mester, Márta keserű könnyeket ont. Azért nem jött ide. De később eljön. Én csak szívemben sírok. De azt mondjuk:

igazságos. Ha tudtuk volna, hogy ő (Mária Magdolna) eljön... De sose jön az ünnepekre... Igaz... egyáltalán mikor jön?... Azt mondom: az ördög kergette ide pont ma!

– Az ördög? És miért nem inkább Isten angyala küldte ide? De hidd el, ha ő nem lenne itt, akkor is Simon házába mentem volna.

– Miért, Uram? Nem találsz békét házamban?

– Oly sok békét találok ott, hogy Názáret után az a legkedvesebb hely számomra, De mondd, miért üzented nekem: „Jöjj el a Tiszta Víztől!”? A közelgő orvtámadás miatt. Nemde? Nos, akkor Lázár birtokára jövök, de nem hozom Lázárt abba a helyzetbe, hogy saját házában sértegetsek. Azt hiszed, tekintettel volnának rád? Azért, hogy rám taposhassanak, a frigszekrényre is rálépnének... Engedd, hogy így tegyek... Legalábbis most. Utána eljövök. Egyébként semmi sem tiltja számomra, hogy veled étkezzem, és semmi sem tiltja, hogy te hozzám jöjj. De mondasd velük: „Ő egy tanítványának házában van.”

– És én nem vagyok tanítványod?

– Te barátom vagy. Az mindenki szíve számára több a tanítványnál. És más dolog a gonosz emberek számára. Engedd, hogy így tegyek! Lázár, ez a ház a tied... de nem a te otthonod. Ami Teofil fiának szép és gazdag háza. És ez nagyon fontos a szörszálhasogató emberek számára.

– Ezt mondod... de ez azért... ez miatta van, íme! Már majdnem meggyőztem magamat, hogy megbocsássak neki... de ha ő lesz az oka annak, hogy te eltávolodsz, szavamra mondom, gyűlölni fogom... (Lázár Magdolnára céloz.)

– És akkor teljesen elveszítesz engem. Tégy le erről a gondolatról, azonnal, vagy különben azonnal elveszítesz engem... Íme, Márta. Béke veled, kedves otthonvezetőm!

– Ó, Uram! – Márta térden állva sír. Leengedte fátyolát, hogy a kívülállók ne vegyék észre sírását. De Jézus előtt nem akarja elrejtetni azt.

– Miért ez a sírás? Igazán elfecséreled ezeket a könnyeket! Sok oka lehet valakinek a sírásra, és értékessé teheti a könnyeket. De sírni ezért! Ó, Márta! Úgy látszik többé nem tudod, ki vagyok! Tudod, hogy csak külsőleg vagyok ember. A szívem isteni, és isteni módon lüktet. Fel! Kelj fel, és jöjj a házba... és őt... hagyd békén. Még ha azért jött volna is, hogy engem kinevessen, azt mondom, hagyjátok, tegye. Az nem ő. Hanem az, aki a zavarkeltés eszközüül használja. De itt van Az, aki erősebb az ő uránál. Most a harc köztem és közte (a Sátán között) folyik. Ti imádkozzatok, bocsássatok meg és higgyetek! Semmi többet.

Belépnek a kis házba, amely négyszögletes, és egy tornác veszi körül, ami miatt nagyobbnak látszik. Bent négy szoba van, amelyeket egy kereszt alakú folyosó választ el egymástól. A tornácra egy külső lépcső vezet fel annak tetejére, ami terasszá válik, és egy nagyon nagy szobába nyílik, ami oly széles, mint a ház. Régen raktárnak használhatták, de most tiszta és teljesen üres.

Simon, aki öreg szolgája, József mellett állva fogadja a vendégeket, azt mondja:

– Itt beszélhetsz a népnek, vagy étkezhetsz, amint akarod.

– Gondolni fogunk erre. Közben menj, és mondd meg a többieknek, hogy étkezés után jöjjön csak a nép. Nem akarom, hogy az itteni jó nép csalódjék várakozásában.

– Mit mondjak nekik, hova menjenek?

– Ide. Az idő enyhe. A hely szélétől védett. A kopár gyümölcsös kertben nem okoznak kárt, ha oda megy a nép. Innen, a teraszról fogok beszélni hozzájuk. Menj csak!

Jézus egyedül marad Lázárral. Márta ismét a „jó otthonvezetővé” változik, mert sok emberről kell gondoskodnia. A szolgák az apostolokkal együtt dolgoznak lent az asztal és a fekhelyek elkészítésén.

Jézus Lázár vállára teszi kezét, és kivezeti őt a kamrából, hogy sétáljanak a teraszon, amely körülveszi a házat. A nap szépen süt és enyhévé teszi a levegőt. Jézus a magasból figyeli a szolgák és a tanítványok munkáját, és rámosolyog Mártára, aki jön-megy, komoly arccal, amely már nincs úgy feldúlva, mint előbb... Nézi a szép környéket is, és különböző helyekről és személyekről beszél Lázárral. A végén hirtelenül megkérdezi:

– Tehát Dórás halála olyan volt, mint egy kígyófészket felkavaró bot?

– Ó, Mester! Nikodémus azt mondta nekem, hogy még sose látott olyan háborgó gyűlést a nagytanácsban.

– Mit tettem a nagytanácsnak, hogy nyugtalankodik? Dórás magától halt meg, az egész nép szemeláttára. Haragja ölte meg. Nem engedtem meg senkinek sem, hogy tiszteletlen legyen a halott iránt. Akkor...

– Igazad van. De ők... Eszüket veszi a félelem. És... tudod-e, hogy azt mondták, találni kell valami bűnt benned, hogy megölhessenek?

– Ó, akkor légy nyugodt! Várniuk kell erre addig, míg elérkezik Isten órája!

– De Jézus! Tudod, mit beszélsz? Tudod, hogy mire képesek a farizeusok és az írástudók? Tudod, milyen Annás lelkülete? Tudod, milyen a helyettese? Tudod... De mit beszélek! Te tudod! És azért felesleges megmondani neked, hogy kitalálnak egy bűnt, hogy vádolhassanak.

– Már megtalálták. Már több történet, mint amire szükségük volt. Beszéltem a rómaiakkal, beszéltem a bűnös nőkkel... Igen. Egy bűnös nővel, Lázár. Egy, – ne nézz rám ily félelemmel... egy mindig eljön meghallgatni engem, és az intéződ szállást adott neki egy istállóban, az én kérésemre, mert azért, hogy közelemben lehessen, egy disznóólban tartózkodott...

Lázár szoborként megmerevedik az elképedéstől. Nem mozdul meg, Úgy néz Jézusra. mintha idegenszerű, elképesztő dolgot látna, Jézus mosolyogva megrázza őt:

– A Mammont láttad? – kérdezi tőle.

– Nem... Az Irgalmasságot láttam. De... nem értem. Ők, a tanácstagok, nem. Ők azt mondják, hogy ez bűn. Tehát igaz! Én azt hittem... Ó, mit tettél?

– A kötelességemet, a jogomat, amire vágytam: hogy keressek, megváltsak egy bukott lelket. Látod tehát, hogy nővéred nem az első sár, amit megközelítek, és aki fölém lehajlok. És az utolsó sem lesz. A sárba virágokat akarok vetni, és azt akarom, hogy kikeljenek: virágok a jóra.

– Ó, Isten, Istenem!... De... Ó, Mesterem! Neked igazad van! A te jogod, a te kötelességed, és a te vágyad. De a hiénák nem értik meg. Ők oly bűdös holttestek, hogy nem érzik, nem érezhetik a liliomok illatát. És ott is, ahol azok virágoznak, ők, a hatalmas holttestek, a bűn bűzét érzik. Nem fogják fel, hogy belőlük jön ez a bűz... Kérlek, ne tartózkodjál többet egy helyen. Menj körbe anélkül, hogy módot adnál nekik eléreledre. Légy olyan, mint az éjszakai tűz, amely a virágok szárán táncol, gyors, megfoghatatlan, zavarba ejtő mozgásával. Tedd ezt! Nem gyávaságból, hanem a világ iránti szeretetből, amelynek szüksége van rád, életedre, hogy megszentelődjék. A romlottság növekszik. Ellensúlyozd a megszenteléssel! ... A romlottság!... Láttad Betánia új lakóját?

(Egy ledér nőt, akit Jézus látott, amikor most Betániába jött.) Egy római nő, aki feleségül ment egy zsidóhoz. Férje megtartja a törvényt. De ő bálványimádó, és mivel nem tudott jól

élni Jeruzsálemben, mert állatai miatt viták támadtak szomszédaival, ide jött. Háza tele van számunkra tisztátalan állatokkal... és ő közöttük a legtisztátalanabb, mert kinevet minket és szabadosan él. ... Én nem ítélném el, mert... De mondom, hogy míg házamba nem teszik be lábukat, mert Mária bűne ránehezedik az egész családra, ennek a nőnek a házába azonban elmennek. De ő Poncius Pilátus kegyeiben áll, és férje nélkül él. Férje Jeruzsálemben, ő itt. És azért tettetik, hogy nem lesznek tisztátalanokká azáltal, hogy hozzá mennek. Képmutatás! Nyakig merülnek a képmutatásba! Hamarosan belefutnak. A szombat a lakoma napja... És tanácsstagok! Annás egyik fia a leggyakoribb látogatója.

– Láttam. Igen. Hagyjátok őt, tegye! És hagyjátok őket! Amikor az orvos elkészít egy orvosságot, összekeveri az anyagokat, és a víz szennyesnek látszik, mert zavarossá lesz. De utána a keverék leülepszik, a víz ismét kitisztul, pedig telítődött a gyógyító anyagokkal. Így van most is. Minden keveredik, és én dolgozom rajtuk. Utána a feloldásra alkalmatlan részek leülepsznek, és kidobják őket, a többi pedig tevékeny marad Jézus Krisztus nagy embertengerében. Menjünk le! Hívnak minket.

A vacsora után Jézus a terasról beszél a népnek, s Mária Magdolna titokban hallgatja egy sűrű sövény mögül. A magasból Lázár és Márta látják őt, és nyugtalankodnak miatta, de Jézus nem engedi Mártát odamenni, hogy elzavarja. A beszédet majd a Magdolnáról szóló füzetben találják meg. Mikor Jézus befejezi, Lázár megkérdezi Jézustól:

– Látták ezt a szemérmertlent?

– Nem, Lázár. Ő a sövény mögött volt, jól elrejtőzve. Mi láthattuk őt, mert itt, a magasban voltunk. A többiek nem.

– Megígérte, hogy...

– Miért ne jöhetne? Nemde ő is Ábrahám leánya? Azt kívánom tőletek, a testvéreitől, és tőletek, tanítványoktól, esküdjétek meg, hogy nem szóltok neki semmit. Hagyjátok csak, tegyen, amit akar! Ki fog gúnyolni engem? Hadd tegye! Sírn fog? Hagyjátok! El fog menekülni? Engedjétek! Ez a Megváltó titka és a Megváltó: türelem, jóság, állhatatosság és ima. Semmi több! Minden tett túl sok bizonyos betegségek esetében... Isten veletek, barátaim! Én itt maradok, hogy imádkozzam. Menjétek mindnyájan dolgotokra! És Isten kísérjen titeket!

(2-638)

Jézus Lázárnál tölti a templomszentelés évfordulóját, a Fény ünnepét. Ennek az ünnepnek 25. napján született, s ez első születésnapja, amelyen Anyja nincs jelen. Előzőleg Magdolna nagyon megbántotta Lázárt kijelentésével, hogy otthagyja a sírt és elmegy, hogy élvezze az életet, s egyéb durva szavaival. Lázár emiatt el akart menekülni, de Simon és Márta kérésére mégis otthon maradt, s lemondott arról, hogy alaposan megbüntesse Magdolnát azért, hogy a Mesterre is sértő megjegyzéseket tett.

Jézus erre szép példabeszéddel nyugtatja meg Simont, s kéri, hogy azt mondja el Lázárnak is. A példabeszéd a csillagokról szól, és célzás van benne Magdolna megtérésére. (Lásd: P 1:26-27)

Utána Jézus beszámol születéséről, és a jelenlevő öt betlehemi pásztor is beszámol ezzel kapcsolatos élményéről. (L. A betlehemi pásztorok 65-68, M 6:243-250)

Később Jézus ismét hosszabb időt tölt Betániában, de nem Lázárnál lakik, hanem Simon házában, amit Lázár vett meg tőle. Ott van Édesanyja is. Itt mondja el a Tékozló fiúról, a tíz szűzről és a királyi menyegzőről szóló példabeszédeket is. (Lásd M 7:296-311 és P 2:57-73)

Néhány részlet, amely a fenti kivonatokban nem szerepel, Lázárral kapcsolatban.

Lázár kissé szomorú, amikor látja, hogy Jézus nem nála száll meg. Jézus megkérdezi tőle és Mártától:

– Miért, barátaim?

– Mert te nem vagy velünk, és mert mindenki hozzád jön, kivéve azt a lelket (Magdolnát), akit szeretnénk a tiedének tudni.

– Növeljétek türelmeteket, reményeteket és imátozat! És egyébként is, én veletek vagyok. Ez a ház!... Ez a ház nem más, csak egy fészek, amelyből az Emberfia mindennap kirepül kedves barátaihoz, akik oly közel vannak hozzá a távolságot tekintve, de még végtelenebbül közelebb szeretetükben. Ti az én szívemben vagytok, és én a tietekében. Lehet-e valaki ennél közelebb? De ma este együtt maradunk. Üljetek le asztalomhoz!

– Ó, én szegény! És én itt lödörgök! Jöjj, Szalóme, dolgunk van! – kiált fel Mária, Alfeus felesége, mosolyra indítva mindenkit, miközben Jézus jószágos rokona gyorsan felkel, hogy munkájára menjen.

De Márta megnyugtatja:

– Ne aggódj, Mária, az ételek miatt. Megyek, és rendelkezem. Te csak az asztalt készítsd elő. Küldök neked elég ülőhelyet, amennyire csak szükség lesz. Jöjj, Marcella! Azonnal visszatérek, Mester.

– Lázár, láttam Arimateai Józsefet. Hétfőn idejön barátaival.

– Ó, akkor az az én napom lesz!

– Igen. Azért jön, hogy együtt legyünk, de azért is, hogy kitervezzük a Jábéra vonatkozó szertartást. János, vidd a gyermeket a teraszra! Ott elszórakozik.

János, Zebedeus fia, aki mindig engedelmes, azonnal feláll helyéről, és nemsokára már hallatszik a gyermek csicsorgása és kis lépteinek zaja a házat körülvevő teraszról.

– A gyermek – magyarázza Jézus Anyjának, barátainak, az asszonyoknak, akik között van Márta is, aki gyorsan visszarepült, hogy egy pillanatot se veszítsen el az örömből, hogy a Mester mellett lehet – Dórás egy földművesének az unokája. Ezdrelonon keresztül jöttem...

– Igaz, hogy a rétek elpusztultak, és ő el akarja adni?

– Elpusztultak. Eladási szándékáról nem tudok. Johanána egyik földművese célzott rá. De nem tudom, hogy biztos-e a dolog.

– Ha eladná... szívesen megvenném, hogy legyen számodra egy menedékhely azoknak a kigyóknak a fészke közepén is.

– Nem hiszem, hogy sikerülne. Johanána kész megvenni.

– Meglátjuk... De folytasd beszámolódat! Kik azok a földművesek? Az előzőket teljesen szétszórta.

– Igen. Ezek Júdea területéről jöttek, legalábbis az öreg, aki a gyermek rokona. A gyermeket az erdőben tartotta, mint egy vadállatot, hogy Dórás ne lássa meg... és ott volt tél óta.

– Ó, szegény gyermek! De miért? – Az asszonyok mindnyájan megindulnak.

– Mert apja és anyja az Emmausz melletti földcsuszamlás áldozatai között voltak.

Eltemette őket a föld. Mindenkit: apját, anyját, testvérkéit. Ő azért élte túl, mert nem volt otthon. Elvitték őt öregapjához. De mit tehetett Dorásnak egyik földművese? Te, Izsák, ebben az esetben is, mint egy megmentőről beszéltél rólam.

– Rosszul tettem, Uram? – kérdezi alázatosan Izsák.

– Jól tettél. Isten akarta. Az öreg nekem adta a gyermeket, aki ezekben a napokban tölti be tizenkettedik évét.

– Ó, szegényke! Oly kicsiny, s már tizenkét éves? Júdasom szinte kétszer ekkora volt abban a korban... És Jézus? Milyen virág! – mondja Mária, Alfeus felesége.

És Szalóme:

– Az én gyermekeim is sokkal erősebbek voltak!

Márta mormolja:

– Valóban, nagyon kicsi! Azt hittem, még tízéves sincs.

– Eh! Az éhezés csúnya dolog! És bizonyára éhezett, mióta csak világra jött. És utána... Mit adhatott neki az öreg, ott, ahol mindnyájan haldokolnak az éhségtől? – mondja Péter.

– Igen, sokat szenvedett. De nagyon jó és értelmes. Magamhoz vettem, hogy megvigasztaljam mind az öreget, mind a gyermeket.

– Örökbe fogadtad? – kérdezi Lázár.

– Nem. Nem tehetem.

– Akkor én magamhoz veszem.

Péter úgy látja, hogy elpárolog reménye, és nagyot sóhajt:

– Uram! Mindent neki?...

Jézus mosolyog:

Lázár, te már oly sokat tettél, és hálás vagyok érte. De ezt a gyermeket nem tudom rád bízni. Ő a „mi” gyermekünk. Mindnyájunké. Az apostolok és a Mester öröme. Azonkívül, itt fényűzésben növekedne fel. Én királyi köpenyemmel akarom őt megajándékozni: „a becsületes szegénységgel”. Azzal, amit az Emberfia saját maga számára akar, hogy megközelítse a legnagyobb nyomorúságot anélkül, hogy valakinek is gyötrelmet okozna. Neked adtam nemrég egyik ajándékomat...

– Ah igen! Az öreg pátriárkát és leányát. Nagyon tevékeny az asszony és az öreg nagyon jó.

– Hol vannak most? Azt akarom mondani: melyik helyen?

– De hát itt, Betániában. Azt gondolod, hogy eltávolítanám az áldást, amit nekem küldtél? Az asszony a szövésnél. Ott szükség van a könnyed és gyakorlott kezekre. Az öreget, mivel ő is dolgozni akart, a méhészetbe tettem. Tegnap – nemde nővérem? – hosszú szakálla volt, egészen aranyból. A méhek rajzottak, és a szakállába csimpaszkodtak. Úgy beszélt hozzájuk, mintha lányai lettek volna... Boldog!

– Elhiszem! Légy áldott érte! – mondja Jézus.

– Köszönöm, Mester! De ez a gyermek pénzbe kerül majd számodra. Legalább azt engedd meg nekem, hogy...

– Én gondoskodom ünnepi ruhájáról! – kiált fel Péter.

Mindnyájan nevetnek hirtelen felkiáltásán.

– Rendben van. De másfajta ruhára is szüksége van. Simon, légy jó! Én is gyermektelen vagyok. Engedd, hogy én és Márta vigasztalást találjunk a kisgyermek felruházásában.

Pétert azonnal megindítja ez a kérdés, és kijelenti:

– A ruhák... igen. De a szerdai napra én veszek neki ruhát. A Mester megígérte nekem, és azt mondta, hogy az Anyával megyek azt beszerezni holnap. – Péter nagyon fél, hogy valami megváltozik az ő hátrányára.

Jézus mosolyog, és azt mondja:

– Igen, Anyám. Kérlek, menj el holnap Simonnal!. Különben ez az ember meghal nekem a szomorúságtól. Adj neki tanácsot a kiválasztásban. (A többi lásd M 7:298-tól.)

Később Lázár elkíséri Jézust a leprásokhoz, akiket Jézus meggyógyít. Lázárnak nagyon fájnak a lábai, azért nem tud Jézussal továbbmenni, hanem elmegy onnan a Getszemáni kertbe, ami szintén az ő birtoka. János elkíséri, hogy segítse a nehéz úton való járásban.

Lázár felajánlja Jézusnak, hogy megveszi számára a húsvéti bárányt. Júdas azonban tiltakozik:

– Nem helyes. Elvész a szertartás szépsége, A Törvény azt mondja: „Vegyél egy bárányt számodra és házad számára”, nem pedig, hogy: „Fogadj el egy bárányt”.

Bertalan hirtelen felugrik, kinyitja száját, de utána becsukja. Péter is belesápad az erőlködésbe, hogy hallgasson. De a Zelóta, akinek házában vannak, úgy érzi, ő beszélhet, és azt mondja:

– Ez rabbikra valló szörszálhasogatás... Kérlek, hagyd el, és Lázár barátomra való tekintettel fogadd el a bárányt.

– Brávó, Simon! – tör ki Péter. – Brávó! Úgy tűnik nekem, hogy itt elfeledkezünk egy kicsit arról, hogy csak a Mesternek van joga tanítani... – Péter hősies erőfeszítéssel mondja: „elfeledkezünk”, ahelyett, hogy azt mondaná: „Júdás elfeledkezik”.

– Igaz... de... ideges vagyok, íme. Bocsánat, Mester.

– Igen. És neked is válaszolok. A hála nagyszerű erény. Én hálás vagyok Lázárnak.... Ülünk asztalhoz, barátaim...

(3-406)

Lázár betániai birtokán keresik fel Jézust a római katonák és úrnők. (M 308) Amikor eltávoznak, Lázár megkérdezi:

– Mit gondolsz, Mester?

– Azt, hogy sok szerencsétlen van a világon.

– És én ezek egyike vagyok!

– Miért, barátom?

– Mert mindnyájan hozzád jönnek, de Mária nem. És van-e ennél nagyobb züllöttség? Jézus ránéz, és mosolyog.

– Te mosolyogsz? Hát nem fáj neked, hogy Mária nem tér meg? Nem fáj neked, hogy én szenvedek? Márta mást sem tesz, csak sír hétfő este óta. Ki volt az a nő? (Aglae titokban felkereste Jézust, és elnyerte bocsánatát.) Nem tudod, hogy egész napon át azt reméltük, hogy ő volt?

– Azért mosolygok, mert te egy türelmetlen gyermek vagy. És mosolygok, mert arra gondolok, hogy elpocsékoljátok erőtöket és könnyeiteket. Ha ő lett volna, megmondtam volna azonnal neked.

– Akkor hát igazán nem ő volt?

– Ó, Lázár!...

– Igazad van. Türelem! Még türelem... Íme, Mester, az ékszerek, amiket nekem adtál, hogy adjam el, pénzzé váltak a szegények számára. Nagyon szépek voltak. Az asszonyé.

– Azé az asszonyé.

– Azt képzeltem... Ah, hogy Máriáé voltak... De az övé, az övé!... Elvesztem reményemet, Uram!...

Jézus átöleli őt anélkül, hogy egy ideig mondana valamit. Utána azt mondja:

– Kérlek, ne szólj senkinek sem ezekről az ékszerekről. Neki el kell tűnnie a csodálkozók és vágyakozók elől, mint egy felhőnek, amelyet másfelé visz a szél anélkül, hogy nyoma maradna a kék égen.

– Biztos lehetsz ebben, Mester.... és, cserébe, hozd el nekem Máriát, a mi, szerencsétlen Máriánkat.

– Béke veled, Lázár. Amit megígértem, megteszem.

(3-435)

Mária hívta Mártát

Egy szép nyári reggelen Jézus a Zelóta társaságában megérkezik Lázár kertjéhez. Még kora reggel van, minden friss és mosolygó.

A kertész odafut, hogy üdvözlje a Mestert, s megjegyzi:

– Lázár a lugasba ment, hogy a jázminok között olvasson a tekercsekből. Megyek, s idehívom.

– Nem. Megyek én. Egyedül.

Jézus gyorsan megy egy virágzó sövény mellett. Az ösvény szélén levő fűvön halad, hogy Lázár ne hallja meg lépteit, s meglephesse őt.

Lázár egy márványasztal előtt áll, és hangosan imádkozik:

– Uram, ne engedd, hogy csalódjak. Növeld a szívemben támadt remény fonalát. Add meg nekem, amit könnyek között, tízszer, százszor kértem. Amit tetteimmal, bocsánatommal, teljes szívemből kértem. Add meg nekem, cserébe életemért. Add meg nekem a te Jézusod nevében, aki megígérte nekem ezt a békét. Hazudhat-e Ő valaha? Gondolhatom-e, hogy ígérete üres szó volt csupán? Hogy az Ő hatalma kevesebb, mint az én nővérem bűneinek mélysége? Mondd meg nekem, Uram, aki ráhagyatkozom szeretetedre...

– Igen, mondom neked! – mondja Jézus.

Lázár hirtelen megfordul, és felkiált:

– Ó, Uram! De mikor jöttél? – és lehajol, hogy megcsókolja Jézus ruháját.

– Néhány perce.

– Egyedül?

– A zelóta Simonnal. De ide, ahol te vagy, egyedül jöttem. Tudom, hogy egy nagy dolgot akarsz nekem mondani. Mondd tehát!

– Nem. Előbb válaszolj a kérésre, amit Istenhez intéztem. Válaszod után megmondom neked.

– Mondd meg, mond meg nekem a te nagy híredet. Megmondhatod... – és Jézus mosolyogva kitarja karját.

– Magasságos Isten! De igaz? Te akkor tudod, hogy igaz?! – és Lázár Jézus karjaiban kitarja lelkét:

– Mária Magdalába hívta Mártát. És Márta szomorúan ment el, attól félve, hogy talán valami szerencsétlenség történt... És én itt ugyanattól félttem. De Márta, az őt elkísérő szolga által levelet küldött nekem, ami reménnyel töltött el. Nézd, itt van, szívemen. Itt tartom, mert értékesebb számomra egy kincsnél. Néhány szó van csak benne, de lassan olvasgatom, hogy biztos legyen jelentését illetőleg. Nézd... – és Lázár kivesz ruhájából egy kis tekercset, ami violaszínű szalaggal van átkötve, és kibontja. – Látod? Olvasd, olvasd! Hangosan. Ha te olvasod, biztosabbnak tűnik számomra.

– Lázár, testvérem. Béke és áldás neked. Gyorsan és jól megérkeztem. És szívem többé nem ver a félelemtől, hogy valami új szerencsétlenség történt, mert Máriát, a mi Máriánkat egészségesnek és... mit mondjak, milyennek láttam. Nem olyan dült az arca, mint előzőleg. Szívemre borulva sírt. Sokat sírt... És utána, éjjel, a szobában, ahová vezetett engem, sokat, nagyon sokat kérdezett a Mester felől. Egyelőre nem tudok ennél többet mondani. De Mária arcát látva, szavait hallva, remény kelt szívemben. Imádkozz, testvérem! Remélj! Ó, bár igaz lenne! Én még itt maradok, mert érzem, hogy közelében kíván tartani engem, mintegy azért, hogy megvédjem a kísértéstől. És hogy tanuljon... Mit? Azt, amit mi már tudunk. Jézus végtelen jóságát. Beszéltem neki arról az asszonyról, aki Betániába jött... Látom, hogy elgondolkodik, gondolkodik, gondolkodik... Szeretné, ha Jézus itt lenne. Imádkozzál! Remélj! Az Úr legyen veled. – Jézus összetekeri a tekercset és visszaadja.

– Mester...

– Megyek. Tudod értesíteni Mártát, hogy jöjjön elém Kafarnaumba legfeljebb tizenöt napon belül?

– Tudom értesíteni, Uram. És én?

– Te maradj itt. Mártát is visszaküldöm ide.

– Miért?

– Mert a megváltottak nagyon szégyellik magukat. Főleg szüleik vagy testvéreik előtt. Én is azt mondom neked: Imádkozzál, imádkozzál, imádkozzál!

Lázár sír Jézus keblén... Utána, amikor összeszedi magát, elmondja lelki felindulásának okát: – Már szinte egy éve hogy remélek... hogy csüggedek... Milyen hosszú időt vesz igénybe a feltámadás!... – kiált fel. Jézus engedi, hogy kibeszélje magát... míg végül Lázár észbe kap, hogy megfeledkezett vendéglátói kötelességéről. Feláll, hogy házába vezesse Jézust. Útközben egy virágzó jázminbokor mellett mennek el, amely fölött méhek zümmögnek.

– Ah, elfelejtettem megmondani neked... Az öreg pátriárka, akit hozzám küldtél, visszatért Ábrahám keblébe. Maximínusz itt találta, ülve, fejét ehhez a sövényhez támasztva, mintha elaludt volna a méhkasok mellett, amelyeket gondozott, mintha arany gyermekekkel lett volna tele. Így hívta a méheket. Úgy látszott, hogy megérti őket, s azok is őt. És a jó lelkiismeret békéjében elaludt pátriárkát is fátyolként ellepték az aranyos méhek. Az összes méhek barátjukon nyugodtak. A szolgáltnak nem csekély időbe került elszakítani őt tőlük. Oly jó volt, hogy talán méznek érezték... Oly becsületes volt, hogy a méheknek talán egy nagy virágnak tűnt... Fájt nekem. Szerettem volna, ha tovább lett volna házamban. Egy igaz volt...

– Ne sirasd! Ő békében van, és békéjében imádkozik érted, aki megédesítetted utolsó napjait. Hová temetted el?

– A gyümölcsös kert végében. Még közel méhkasaihoz. Jöjj, odavezetlek...

És egy kis erdőn keresztül odamennek, miközben a méhek zsonganak a kasok körül.

(4-626)

Barátom, még mindig sírsz?

A sátoros ünnepek előtt Jézus a galileaiak táborában tartózkodik, az Olajfákhegyén. Ott keresi fel Őt Lázár, a tőle elválaszthatatlan Maximínusszal együtt. Amikor Jézus közelébe érnek, Maximínusz tapintatosan hátra marad, hogy Lázár szabadon beszélhessen Jézussal. Lázár gyorsan teszi meg az utolsó lépéseket, már amennyire tud sietni, mert nagyon fájdalmas számára a járás. Mosolyog, bár remeg a fájdalomtól, és könnyek ülnek szemében. Jézus kitárt karokkal fogadja, és szívére vonja őt, miközben Lázár erősen felzokog.

– És miért, barátom? Még mindig sírsz?... – kérdi Jézus, megcsókolva őt halántékán. Jézus egy fejjel magasabb Lázárnál, de mivel Lázár meggörnyedve jár, még magasabbnak látszik. Szeretettel átöleli.

Végül Lázár felemeli fejét, és azt mondja:

– Igen, sírok. Az elmúlt évben szomorú könnyeket ontottam, és igazságos, hogy most örömtől sírjak előtted. Ó, Mester, Mesterem! Azt hiszem, nincs alázatosabb és szentebb dolog a jó sírásnál... Ezt adom neked, hogy köszönetet mondjak általa Máriáért, aki most már csak egy kedves, boldog, nyugodt, tiszta, jó leány... Ő, sokkal jobb most, mint gyermekkorában volt. És én, aki a Törvényhez hű izraelita kevélységében oly sokkal többre tartottam magamat nála, most nagyon kicsinynek, semminek érzem magamat hozzá hasonlóan, aki többé nem egy teremtmény, hanem egy láng. Egy megszentelő láng. Én... én nem tudom, nem tudom megérteni, hol talál ő oly bölcs szavakat, oly épületes viselkedést, amelyen az egész ház csodálkozik. Úgy nézek rá, mint egy titokzatos lényre. De hogyan rejtőzhetett ez a láng, ez a drágakő oly sok szenny alatt? Sem én, sem Márta nem szárnyalunk oly magasan, mint ő. Hogyan képes erre, ha a bűn letörte szárnyát? Nem értem...

– És nem is szükséges megértened. Elég, hogy én megértem. De mondom neked: Mária jóra fordította a benne levő hatalmas energiát. A Tökéletesség felé hajlította lelkialkatát. És mivel nagyon erős lelkialkata van, teljes erejével ezen az úton jár. A rosszban szerzett tapasztalatát most jó irányban használja fel, és amint teljesen átadta magát a bűnnek, most teljesen átadja magát Istennek. Megértette a törvényt, hogy Istent teljes egészéből, testével, lelkével és minden erejével kell szeretnie. Ha Izrael Máriákból állna, és a világ Máriákból állna, akkor itt lenne Isten Országja a földön, mint ahogy a magasságbeli égben lesz.

– Ó, Mester, Mester! És a magdalai Mária az, aki megérdemli ezeket a szavakat!...

Ő Lázár Máriája. Az én nagy barátomnak nagyszerű barátnője. Honnan tudad, hogy itt vagyok, ha Anyám még nem érkezett meg Betániába?

– Intézőm sietve eljött hozzám a tanyáról, ahol azelőtt tartózkodtál, hogy bejelentse, te eljöttél. És én mindennap ideküldtem egy szolgámat. Nemrég jelentette nekem: „Ő megérkezett, és a galileaiak táborában van”. Azonnal elindultam...

– De te szenvedsz...

– Nagyon, Mester! Ezek a lábak...

– És eljöttél! Hamarosan én hozzád mentem volna...

– De sietésemmel ki akartam fejezni előtted örömömet, amely hónapok óta szívemben volt. Levélben ezt nem lehetett volna kifejezni! Azért nem tudtam tovább várni... Eljössz Betániába?

– Minden bizonnyal. Azonnal az ünnepek után.

– Nagyon várunk Az a görög nő... Milyen értelmes! Sokat beszélek vele, mert nagyon vágyakozik Isten megismerésére. De ő nagyon művelt... és én nem tudok jól kifejezni bizonyos dolgokat. Várunk téged.

– És én eljövök. Most menjünk Maximínuszhoz, és utána kérlek, légy vendégem. Anyám örömmel fog látni, és te megpihensz. Hamarosan megérkezik majd a gyermekkel.

És Jézus csatlakozik Maximínuszhoz, aki térdet hajtva üdvözli Őt.

(4-1017)

(A fent említett görög nő Szintika, akit Jézus magához fogadott miután elmenekült rabszolgatartó urától.)

A sátoros ünnep lakomája

Jézus Lázár egyik jeruzsálemi palotájában tartja a sátoros ünnep örömlakomáját. Mária Magdolna és Márta már ott vannak, Lázárral együtt.

Márta nyit ajtót. Belépnek mindnyájan egy hosszú csarnokba, amely kövezett udvarban végződik, négy sarkában négy fával. Az emeleten hatalmas terem van, amelynek ablakaiból látni lehet az egész várost. A palota Jeruzsálem déli vagy délkeleti részében lehet.

A termet már előkészítették sok vendég számára. Több mint száz személy kényelmesen helyet foglalhat benne. Mária Magdolna leborul Jézus előtt. Lázár arcán boldog mosoly van. Lassan megérkeznek a vendégek, néhányan kissé feszélyezve, mások biztosabban. De az asszonyok kedvessége hamarosan mindenkit jóleső érzéssel tölt el.

János, a pap, bemutatja két templombeli barátját Jézusnak:

– Mester, ez jó barátom, Jonatán és fiatal barátom Zakariás. Igazi izraeliták, rosszindulat és gyűlölet nélkül.

– Béke veletek. Örülök neki, hogy itt vagytok. A szertartást kedves szokásként kell megünnepelni. Szép, hogy a régi Hit baráti kezet nyújt az új Hitnek, amely ugyanabból a törzsből fakad. Üljetek le mellém, míg elérkezik az étkezés ideje.

Az idős Jonatán beszél, miközben a fiatal levita kíváncsian és csodálkozva néz, talán kissé félénken is. Olyan, mint egy szárazra került hal. Szerencsére jön István és hozza az apostolokat, egyiket a másik után és a főbb tanítványokat.

Az öreg pap, hófehér szakállát simogatva mondja:

– Amikor János hozzám jött, mesteréhez, hogy megmutassa nekem gyógyulását, felébredt vágyam, hogy megismerjelek téged. (Jézus leprából gyógyította ki Jánost.) De, Mester, én szinte sose hagyom már el lakásomat. Öreg vagyok... Reméltem azonban, hogy meglátlak téged, mielőtt meghalok. És Jehova meghallgatott. Dicséret neki! Ma hallottalak a Templomban. Te felülmúlod az öreg, bölcs Hillelt. Én nem akarok, sőt nem is tudok kételkedni abban, hogy te vagy az, akit szívem vár. De tudod, mit jelent, hogy valaki szinte nyolcvan éven keresztül Izrael hitét itta, amely a századokon keresztül sok emberi vonást vett fel. Ez vérünké vált. És én olyan öreg vagyok! Téged hallgatnom olyan volt, mintha friss víz áradna egy üde forrásból. Ó, igen! Egy romlatlan víz. De én... de én át vagyok itatva az áporodott vízzel, amely oly nagyon messziről jön... és amely oly sok iszapot hoz magával. Hogyan emelkedhetek ki ebből, hogy megízleljek téged?

– Higgyél bennem és szeress engem! Az igaz embernek nincs másra szüksége.

– De én hamarosan meghalok! Lesz-e időm hinni mindabban, amit mondasz? Még az sem sikerül nekem, hogy minden beszédedet meghallgassam, vagy megismerjem mások szájából. És akkor?

– Megtanulod majd az égben. Nem hal meg a bölcsesség, csak azokban, akik elkárhoznak. Aki azonban Isten kegyelmében hal meg, az eléri az Életet, és a Bölcsességben él. Mit hiszel, ki vagyok én?

– Nem lehetsz más, csak a Várvavárt, akinek előfutára az én barátomnak, Zakariásnak a fia. Ismerted?

– Rokonom volt.

– Ó, akkor te rokona vagy a Keresztelőnek?

– Igen, pap.

(A beszélgetés folytatását lásd az Evangéliumok 44 oldalán.)

(4-1037)

Lázárnál Jézus találkozik Arimateai Józseffel és Nikodémussal, akik elmondják, hogy a nagytanács tagjai mindent tudnak Jézus új tanítványairól és megütköztek azon, hogy volt bűnös nőkön kívül a pogány Szintika és endori János is köztük vannak. Tanácsolják Jézusnak, hogy legalább ezt a kettőt távolítsa el köréből. Jézus kijelenti, hogy saját maga miatt nem tenné, de az ő lelki nyugalma miatt megteszi. Közben céloz arra, hogy árulója saját emberei közül kerül ki, de a kerióti arcátlanul tiltakozik ez ellen.

(4-1044)

Később Lázár, József, Nikodémus és az apostolok társaságában Szintika beszámol életéről és a túlvilágba vetett hitéről. Ezt a róla szóló füzetben részletezzük. Hallgatói elcsodálkoznak bölcsességén, amely messze felülmúlja sok zsidó bölcsességét.

(4-1047)

Lázár, adj nekem tanácsot!

– Lázár, barátom, kérlek, jöjj velem! – mondja Jézus barátjának, aki épp egy könyvtekeretsét olvas.

– Azonnal, Mester. Hová megyünk? – kérdezi, rögtön felállva.

– Ki a mezőre. Szükségem van arra, hogy egészen egyedül legyek veled.

– Szomorú híred van számomra? Vagy.... Nem, nem akarok arra gondolni...

– Nem, csak tanácsot akarok kérni tőled, és még a levegőnek sem szabad tudnia azt, amiről beszélünk. Rendelj kocsit, mert nem akarom, hogy elfáradj. Amikor a nyílt mezőn leszünk, majd beszélek.

– Akkor majd én vezetem. Így még a szolga sem tudja, miről beszéltünk.

– Igen. Ez nagyon jó lesz.

– Azonnal megyek, Mester. Hamarosan kész leszek.

Amikor az apostolok látják, hogy Jézus felveszi köpenyét, megkérdezik:

– Hová megyünk, Mester?

– Sehová. Én kimegyek Lázárral. Ti maradjatok itt, és együtt várjatok rám. Hamarosan visszatérek.

A tizenkettő egymásra néz... Nincsenek meglepődve...

– Egyedül mész? Vigyázz... – mondja Péter.

– Ne féljete semmitől! Míg várakoztok, ne tétlenkedjete! Oktassátok még Hermaszteuszt, hogy minél jobban megismerje a Törvényt. Legyetek jó társak, vitatkozás nélkül. Viseljétek el, és szeressétek egymást.

Lázár megérkezik a kocsival. Jézus felszáll. Elindulnak Jerikó felé. Jézus gondolataiba merül. Lázár is hallgat, és csak a kocsi vezetésével törődik. Amikor elérkeznek egy termékeny síkságra, Jézus jelt ad, hogy álljanak meg. Lázár egy mellékútra vezeti a kocsit, magyarázva:

– Itt még nyugodtabban leszünk, mint a főútvonalon. Ezek a fák eltakarnak minket.

Leszállnak. Lázár várakozva áll Jézus előtt.

– Lázár, el kell távolítanom endori Jánost és Szintikát. Te látod, hogy ezt tanácsolja az okosság és a szeretet is. Felesleges fájdalom lenne egyik vagy másikuk számára, ha megtudnák, milyen támadásnak vannak kitéve.

– Az én házamban...

– Nem. Még a te házádban sem. Talán testileg nem bántalmaznák őket. De erkölcsi támadásokat kellene kiállniuk. A világ kegyetlen. Összetöri áldozatait. Nem akarom, hogy így elveszen ez a két szép erő. Azért, amint egy napon egyesítettem az öreg Izmaelt Sárával, most egyesítem az én szegény Jánosomat Szintikával. Azt akarom, hogy békében haljon meg, és ne legyen egyedül, azzal a benyomással, hogy azért küldtem el, mert gályarab volt. Tanítványként akarom máshová küldeni őt, hogy prédikáljon a Mesterről. És Szintika segíteni fogja őt... Szintika szép lélek, és nagy segítség lesz a jövő Egyház számára. Tudsz tanácsot adni nekem, hogy hová küldjem? Júdeába, Galileába, és még a Tíz város környékére sem mehet, sem a pogány világba. Akkor hová? Hol lesznek hasznosak, és biztonságban?

– Mester... én... én adjak tanácsot neked?

– Beszélj csak! Te szeretsz engem, nem árulsz el, szereted azokat, akiket én szeretek, nem vagy korlátolt felfogású, mint mások.

– Én... Igen. Azt tanácsolnám neked, küldd őket oda, ahol barátaim vannak. Ciprusra vagy Szíriába. Válassz te. Cipruson vannak bizalmas barátaim. Szíriában pedig... van még néhány kis házam, amelyekre egy hűséges felügyelőm vigyáz, a mi öreg Fülöpünk. Megtesz nekem mindent, amit mondok neki. És ha megengeded nekem, azokat, akiket Izrael üldöz, és akik neked kedvesek, mostantól kezdve az én vendégeimnek lehet nevezni, akik biztonságban

vannak a házban... Ó, az nem királyi palota! Egy ház, amelyben Fülöp egyedül lakik egy unokájával, aki Antigoniszban a kerteket gondozza. Anyám kedves kertjeit. Megtartottuk azokat az ő emlékére. Odavittem az ő júdeai virágait és ritka fáit... A mama! Ó! Mily sok jót tett azokkal a szegényekkel... Ők voltak titkos birtokai... Mamám... Mester, hamarosan hozzá megyek, és azt mondom neki: Örvendj, jó anyám! Az Üdvözítő a földön van! Várt téged... – Lázár szeme könnybe borul. Jézus ránéz és mosolyog. Lázár folytatja: – De beszéljünk rólad. Jó helynek látszik számodra?

– Jónak. És ismét hálás vagyok neked, a magam részéről, és helyettük. Nagy terhet veszel le rólam...

– Mikor indulnak el? Azért kértem, hogy levelet írjak Fülöpnek. Azt mondom majd neki, hogy van itt két barátom, akiknek békére van szükségük. Ez elég lesz.

– Igen. Elég lesz. De kérlek, még a levegő se tudjon erről. Látod, hogy kémkednek utánam...

– Látom. Nem beszélek róla még nővéreimnek sem. De hogyan vezetted őket oda? Veled vannak az apostolok. ...

– Most elmegyek Aerába, a kerióti Júdás, Tamás, Fülöp és Bertalan nélkül. Közben alaposan kioktatom Szintikát és Jánost... hogy nagy útravalót vigyenek magukkal az Igazságból. Utána lemegyek a Meron tóhoz és onnan Kafarnaumba. És ott elküldök még négyet, más küldetéssel, és közben elindulok Antióchiába a kettővel. Kénytelen vagyok ezt tenni...

– Félned kell még a tiedtől is. Igazad van... Mester, fájdalmat okoz nekem, hogy látom gyötrelmeidet...

– De a te jó barátságod nagyon megvigasztal engem... Lázár, hálás vagyok neked... Holnapután elindulok, és magammal viszem a nővéreket. Sok nőtanítványra van szükségem, hogy köztük eltűnjön Szintika. Johanna, Kúza felesége is jön. Merontól Tibériásba megy, mert ott tölti a telet. Így akarja férje, hogy közelében legyen, mert Heródes egy ideig visszatér Tibériásba.

– Úgy lesz, amint kívánod. Nővéreim a tied, mint én magam is, házam, szolgálaim, birtokom. Minden a tied, Mester. Használd fel a jóra. Készítetek számodra egy levelet Fülöphöz. Jobb, ha te adod át neki.

– Köszönöm, Lázár.

– Ez minden, amit tehetek... Ha egészséges lennék... Gyógyíts meg engem, Mester, és veled megyek.

– Nem, barátom. Rád így van szükségem, amint vagy.

– Akkor is, ha semmit sem csinálok?

– Akkor is. Ó, Lázárom! – és Jézus átöleli és megcsókolja.

Felszállnak a kocsira, és visszafordulnak. Most Lázár merül el gondolataiban, és nagyon hallgatólag. Jézus megkérdezi, miért.

– Arra gondolok, hogy elveszttem Szintikát. Nagyon vonzó volt számomra tudása és jósága.

– Jézus szerezte őt...

– Igaz. Igaz. Mikor látlak viszont téged, Mester?

– Tavasszal.

– Tavaszig kell várnom? A múlt évben nálam voltál a Fény ünnepén...

– Ebben az évben apostolaimat fogom kielégíteni. De jövőre sokat leszek veled. Ígérem. Már Betánia közelében vannak, amikor Lázár megállítja a lovakat, s azt mondja:

– Mester, jól teszed, hogy eltávolítod a kerióti férfit. Félek tőle. Nem szeret téged. Nem tetszik nekem. Sose tetszett. Érzékies és fösvény. Emiatt mindenféle bűnbe beleeshet. Mester, ő az, aki feljelentett téged...

– Van rá bizonyítékod?

- Nincs.
  - Akkor ne ítéld. Nem vagy nagyon gyakorlott az ítéletben. Emlékezz arra, milyen kérlelhetetlenül elveszettnek ítélted a te Máriádat... Ne mondd, hogy az én érdemem a megtérése. Ő keresett engem először.
  - Ez is igaz. De mégis félj Júdástól.
- Nemsokára megérkeznek a kertbe, ahol az apostolok kíváncsian várnak rájuk.

(4-1056)

Nagyon szenvedek, Uram!

Amikor Jézus ismét felkeresi Lázárt Betániában, a nővérek is és Lázár is remélik, hogy meg fogja gyógyítani. A történet elejét lásd Mg 50-51. oldalon.

Lázár a könyvtár melletti szobában pihen. Maximínusz megmutatja az ajtót, de engedi, hogy Jézus egyedül lépjen be.

– Béke veled, Lázár barátom!

– Ó, szent Mester! Béke veled! Számomra, tagjaimban, nincs többé béke. Lelkem elcsüggedt. Nagyon szenvedek, Uram! Parancsold meg nekem, kedvesen: „Lázár, jöjj ki”, és én gyógyultan felkelek, hogy téged szolgáljalak...!

– Megparancsolom majd neked, Lázár. De nem most – válaszolja Jézus, miközben megöleli.

Lázár nagyon sovány, sápadt, beesett szemekkel. Nyilvánvaló, hogy nagyon beteg, és nagyon elgyengült. Sír, mint egy gyermek, amikor megmutatja felduzzadt, elkékült lábait, viaszos sebekkel, amelyek több helyen nyitottak. Talán azt reméli, hogy Jézust meghatja ennek látása, és csodát tesz. De Jézus megelégszik azzal, hogy gyengéden visszateszi rájuk a balzsamokkal meghintett kötést.

– Azért jöttél, hogy itt maradj? – kérdezi csalódottan Lázár.

– Nem. De gyakran el fogok jönni.

– Hogyan? Ebben az évben sem költöd el velem a húsvéti vacsorát? Egyenesen ezért hozattam magamat ide. Megígérted nekem a sátoros ünnepeken, hogy a fény ünnepe után sokat leszel velem.

– És meg is teszem. De nem most. Kényelmetlenséget okozok neked azzal, hogy ideülök ágyad szélére?

– Ó, nem! Sőt, kezdednek hűvössége mintha enyhítené lázam égetését. Miért nem maradsz itt, Mester?

– Mert, amint téged a sebek gyötörnek, úgy gyötörnek engem ellenségeim. Bármennyire is Betániára gondoltatok a húsvéti vacsorát illetőleg, számomra bűn lenne azt itt elköltenem. Minden tevé és gerenda a nagytanács és a farizeusok számára, amit én teszek...

– Ah, a farizeusok! Igaz! De akkor legalább egyik házámban... Legalább ezt!

– Azt igen. De az utolsó pillanatban mondom majd meg. Elővigyázatosságból.

– Ó, igen. Ne bízzál senkiben! Minden jól ment (endori) Jánossal. Tudod? Tegnap eljött Tolmaj másokkal, és leveleket hozott számodra. A nővéreknél vannak. De hol maradt Márta és Mária? Nem törődnek azzal, hogy megtiszteljenek téged? – Lázár nyugtalan, mint általában a betegek.

– Nyugodj meg! Kinn vannak Simonnal és Marciammal. Velük jöttem. És nincs semmire sem szükségem. Most behívom őket. – És valóban, behívja azokat, akik tapintatosan kinn maradtak.

Márta utána kimegy, és visszatér két könyvtekerccsel, amit Jézusnak ad. Mária közben elmondja, hogy Nikodémus szolgája bejelentette, hogy jön ura Arimateai Józseffel. Ugyanakkor Lázár megemlíti, hogy „a te nevedben egy asszony érkezett tegnap”.

– Ó, igen! Mondd, ki?

– Azt mondta, hogy egy jerikói gazdag ember leánya, aki régen, fiatalkorában Szíriába ment. Anasztáziának hívják, a puszta virágának emlékére. Nem akarta megmondani azonban férjének a nevét – magyarázza Márta.

– Nem is szükséges. Elküldte őt, és azért ő csak egy „nőtanítvány”. Hol van?

– Elfáradt és alszik. Ezekben a napokban és éjjeleken sok rossz élménye volt. Ha akarod, idehívom.

– Nem. Hagyd aludni! Majd holnap gondoskodom róla.

Lázár csodálkozva nézi Marciamot, aki tükön ül. Szeretné tudni, mi van a levelekben. Jézus megérti, és kinyitja azokat. Lázár megkérdi:

– Hogyan? Ő tudja?

– Igen, ő és a többiek, Natánael, Fülöp, Tamás és Júdás kivételével...

– Jól tetted, hogy titokban tartottad előtte! – tör ki Lázár. – Én nagyon gyanakszom...

– Nem vagyok okatlan, barátom – szakítja félbe őt Jézus, és elolvassa a leveleket. Utána főbb pontjait megemlíti, mint azt, hogy a kettő megszokta a helyet, az iskola virágzik, és ha János egészsége nem hanyatlana, minden jól menne. De nem tud többet mondani, mert bejelentik Arimateai József és Nikodémus érkezését.

– Isten oltalmazzon, Mester! Mindig úgy, mint ma!

– Köszönöm, József. És te, Nikodémus, nem voltál ott?

– Nem. De megtudtam, hogy tegnap megérkezted, és gondoltam, hogy Lázárhoz jöttél. Szinte biztos voltam benne, hogy itt találalak. És József velem jött.

Beszélgetnek a reggel történeteiről Lázár ágya körül, akit ez annyira érdekel, hogy úgy látszik, elfeledkezik szenvedéséről.

– De az a Gamáriel, Uram! Hallottad? – kérdi Arimateai József.

– Hallottam.

Nikodémus megjegyzi:

– Én inkább azt mondom: de az a kerióti Júdás, Uram! Miután eltávoztál, ott találtam őt, hangoskodva, mint egy ördög, a rabbi tanítványainak egy csoportja közepében. Vádolt és védett téged egyszerre. És biztos vagyok benne, meg volt győződve arról, hogy jót tesz. Ők valami bűnt akartak találni benned, bizonyára mestereik izgatásainak következtében. Ő visszavetette a vádak, nagy hévvel mondván: „Az én Mesteremnek csak egy hibája van! Az, hogy nagyon keveset tesz hatalmának éreztetésére. Elhalasztja a jó alkalmakat. Elfárasztja a jókat túlságos szelídségével. Ő király! És királyként kellene viselkednie! Ti szolgaként kezelitek, mert szelíd. És Ő tönkreteszi magát azzal, hogy csak szelíd. Számotokra, hitványok és kegyetlenek számára, erőteljesen meg kellene ragadnia az ostort, teljhatalmában. Ó, miért nem tudom Őt egy erőszakos Saullá tenni!”

Jézus szólanul fejét csóválja.

– Íme, a maga módján szeret téged – jegyzi meg Nikodémus.

– Milyen zavaros ember! – kiált fel Lázár.

– Igen. Jól mondtad. Két éve vagyok a közelében, és még mindig nem értem meg – teszi hozzá a Zelóta.

Mária Magdolna feláll, királynői testtartással, és pompás hangján kijelenti: „Én mindenkinél jobban megértem őt: ő a gyalázatos a Tökéletes mellett. És nincs több mondanivalóm róla!” – és kimegy, magával viszi Marciamot is.

– Talán Máriának igaza van – mondja Lázár.

– Én is úgy gondolom – teszi hozzá József.

– És te, Mester, mit mondasz?

– Azt mondom, hogy Júdás egy „ember”. Amint Gamáriel is. Korlátolt ember a végtelen Isten mellett. Az ember ilyen korlátolt a gondolataiban mindaddig, amíg nem lélegzi be a természetfelettit. Megcsontosodik benne egy gondolat, vagy ő csontosodik meg abban, és így marad. Még a nyilvánvaló tények ellenére is. Makacs. Nem enged. Hisz abban, ami legjobban megkapta őt. Lelke mélyén Gamáriel hisz a Messiásban, akit látott és felismert egy gyermekben. Izraelben kevesen hisznek úgy, mint ő. És hűséges annak a Gyermeknek a szavaihoz. És így van Júdás is. Átjárta őt a messiási eszme, mint a legtöbbet Izraelben, és első fellépésem megerősítette őt ebben. Krisztusban a királyt látja és akarja látni. A földi, hatalmas királyt... és hűséges ehhez az elgondolásához.

Ó, a jövőben is milyen sokan tönkreteszik majd magukat egy elgondolás miatt, ami tévhiten alapul, és makacsul visszautasítanak minden érvelést! De mit gondoltok ti? Azt,

hogy könnyű minden dologban követni az igazságot és az igazságosságot? Mit gondoltok? Azt, hogy könnyű valakinek üdvözülnie pusztán azért, mert egy Gamáriel, vagy egy apostol, mint Júdas? Nem. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy könnyebben üdvözül egy gyermek, egy közönséges hívő, mint az, akit egy rendkívüli megbízás vagy küldetés felemelt. Altalában azok, akik rendkívüli hivatást kaptak büszkék erre, és ez a kevélység ajtót nyit a Sátánnak, és kiveti az Istent. A csillagok könnyebben leesnek, mint a kövek. Az Átkozott igyekszik kioltani a csillagokat, alattomosan belopakodik, befurakodik, hogy erőszakkal letaszítsa a választottakat. Ha ezernyi vagy tízezer ember közönséges bűnökbe esik, az ő bukásuk csak saját magukat érinti. De ha elbukik egy rendkívüli hivatással rendelkező választott, és a Sátán eszközévé válik ahelyett, hogy Istené lenne, akkor a pusztítás sokkal nagyobb, és mélyreható tévtanok elindítója lehet, amelyek a lelkek számtalan sokaságának ártanak.

A jó mag, amit én adok valakinek, sok jót hoz létre, ha alázatos földbe hullik, és ha az olyan marad. De ha kevély talajba kerül, vagy ha kevélyé válik az ajándék miatt, akkor rossz lesz. Gamáriel részesült a Krisztus egyik első megnyilvánulásában. Annak az ő Krisztushoz való korai meghívásává kellett volna válnia. De süketévé vált hívásomra. Júdasnak megengedtem, hogy apostolom legyen: egyike a tizenkettőnek Izrael embereinek ezrei közül. Ennek szentté levését kellett volna elősegítenie. De mivé lesz?... Barátaim, az ember az örök Ádám... Ádámnak mindene megvolt. Mindene, egy kivételével. Azt akarta. És ha az ember megmaradt volna Ádámnak! De gyakran Luciferré válik. Mindene megvan, az istenség kivételével. Azt akarja. A természetfeletti akarja, hogy csodálatba ejtsen, hogy ünnepeljék, féljék, híressé, ünnepeletté váljon... És mivel olyasmit akar, amit csak Isten tud neki ingyen megadni, belekapaszkodik a Sátánba, aki Isten Majma, és aki minden természetfeletti adományt utánoz. Ó, milyen rettenetes a sorsa ezeknek a sátántól megszállottaknak!

Most itt hagylak titeket, barátaim. Kissé visszavonulok. Szükségét érzem annak, hogy összeszedetten Istenhez forduljak... – Jézus, nagyon feldúlt lélekkel, kimegy...

Az ott maradottak: Lázár, József, Nikodémus és a Zelóta egymásra néznek.

– Láttad, mennyire fel volt dűlva? – kérdezi suttogva József Lázártól.

– Láttam. Olyannak tűnt, mint aki valami rettenetesen látott. Mi lehet a szívében? – kérdezi Nikodémus.

– Csak Ő és az Örökkévaló tudja – válaszolja József.

– Te semmit sem tudsz, Simon?

– Nem. De biztos, hogy hónapok óta nagyon nyugtalan.

– Isten örökjön felette! Biztos, hogy a gyűlölet növekszik.

– Igen, József. A gyűlölet növekszik... Azt hiszem, a Gyűlölet hamarosan legyőzi a Szeretetet.

– Ne mond azt, Simon! Ha így kell lennie, nem kérem többé, hogy gyógyítson meg! Jobb meghalni, mint jelen lenni a legrettenetesebb tévedéseknél.

– A szentségtöréseknél, ezt kellene mondanod, Lázár...

– Mégis... Izrael képes erre. Megérett arra, hogy megismételje Lucifer tettét, és háborúra keljen az áldott Úrral – sóhajt fel Nikodémus.

Fájdalmas hallgatásba merülnek, mintha valami torkukon akadt volna... Az est leszáll a szobára, ahol a négy becsületes férfi elgondolkozik a jövő büntettein.

Ajánld fel az emberek megváltásáért!

Jézus nyilvános működésének második évében Lázár jeruzsálemi palotájában üli meg a húsvétot. Ez nem azonos az utolsó vacsora palotájával. Odahozzák Lázárt is, aki már nagyon szenved. Jézus odasiet hozzá és szeretettel ágya fölé hajolva, megkérdezi tőle:

- Nemde sokat szenvedtél, barátom, a kocsi rázásától?
- Sokat, Mester – válaszolja Lázár, könnyekkel szemében.
- Miattam! Bocsáss meg!

Lázár megfogja Jézus kezét, és arcához emeli, megsimogatva sovány arcával, és megcsókolva, miközben suttogja:

- Ó, nem miattad, Uram! Nagyon megelégedett vagyok, hogy velem költöd el a húsvétot... utolsó húsvétomat!...
- Ha Isten akarja, mindennek ellenére, még sok húsvétot fogsz megünnepelni, Lázár. És szíved mindig velem lesz.
- Ó, nekem végem van! Te vigasztalsz... de végem van. És sajnálom... – Majd sírni kezd.
- Látod, Uram? Lázár mást se tesz, csak sír – mondja a résztvevő szívű Márta. – Mondd neki, hogy ne tegye! Kimeríti!

– A testnek is vannak jogai. A szenvedés fájdalmas, Márta, és a test sír. Szüksége van erre a megkönnyebbülésre. De a lélek belenyugodott, nemde, barátom? A te igaz lelked szívesen teljesíti az Úr akaratát...

– Igen... De sírok, mert annyira üldöznek téged, és mert nem lehetsz mellettem halálomkor. Borzadok, félek a haláltól... Ha te itt lennél, nem lenne mindez. Karodba menekülnék... és úgy aludnék el... Mi lesz velem? Hogyan fogok meghalni anélkül, hogy ne ellenkeznek ezzel a félelmetes Akarattal?

– Fel a fejjel! Ne gondold ezekre a dolgokra! Látod? Sírásra indítod a nővéreket... Az Úr oly atyailag fog segíteni téged, hogy nem fogsz félni. A bűnösöknek kell csak félniük.

– De ha el tudsz jönni, eljössz hozzám, amikor haldoklom? Ígérd meg!

– Megígérem. Ezt és még többet is.

– Miközben előkészítik az asztalokat, mondd el nekem, mit tettél ma reggel...

És Jézus, az ágy szélén ülve, Lázár egyik sovány kezét tartva, tövéről hegyéig elmondja mindazt, ami történt, míg Lázár, kimerülve, elalszik. Jézus ott marad mellette, mozdulatlanul, hogy ne zavarja álmát. Int Mártának, hogy minél kevesebb zajt okozzanak. Márta üdítő italt hoz Jézusnak, és utána lábujjhegyen távozik, behúzza a nehéz függönyt és az ajtót, úgyhogy alig hallatszik be a tevékenység zaja. Lázár alszik, Jézus pedig imádkozik és elmélkedik. Így telnek az órák, míg Mária Magdolna bejön egy lámpával, mert az est már leszállt, és bezárják az ablakokat.

– Még alszik? – kérdezi suttogva.

– Igen. És nagyon nyugodtan. Jót tesz neki.

– Hónapok óta nem aludt így... Azt hiszem, nagyon felizgatja a halálfélelem. A te közelségedben nem fél... semmitől... Ő szerencsés! (A beszélgetés további részletei le vannak írva Mg 54. oldalán)

Jézus kívánsága szerint, neki az előcsarnokban készítenek helyet, ahonnan a nyitott ajtókon keresztül láthatja a többieket is. Vele van a tizenkét apostol, Lázár és Maximínusz.

A vacsora végén Lázár azt ajánlja, hogy menjenek mindnyájan a bíbor terembe, ahol elég hely van, hogy körülvehessék Jézust.

Ott van Marciam nagyapja is és szóba kerül annak gonosz gazdája, Johanána is. (Lásd Marci 283-4.) Lázár megjegyzi:

– Nagy összeget ajánlottam fel, hogy megvegyem azt a birtokot, és békéjük legyen a munkásoknak. De nem sikerült. Dórás gyűlöl engem, és mindenben hasonlít apjához.

– Rendben van... így halunk meg. Ez a mi sorsunk. De jó lesz a nyugalom Ábrahám ölében!
 – kiált fel Saul, Johanána egyik munkása.

– Isten ölében, gyermekem! Isten ölében. A megváltás akkorra beteljesül és megnyílik az ég, és ti az égbe mentek, és...

Erős dörömbölés szakítja félbe Jézus szavait. Valaki a kapunál van, és Jézust keresi. Egy haldoklóhoz hívja. Jézus az iskarióti kíséretében elmegy, és meggyógyítja a haldoklót.

(5-519)

Másnap, szombaton, még mindig Lázár palotájában vannak a vendégek. Jézus Lázár ágya mellett ül, és elmondja neki, mi történt az elmúlt napokban. Az asszonyok és az öreg nőtanítványok körülöttük állnak és hallgatják Jézust.

– Éppen időben érkezted meg, hogy megmentesd a kicsit – jegyzi meg Lázár, miután Jézus elmondja neki mi történt Fülöp cezareai kastélyában. A megmentett kisdéd most itt van, anyja karjaiban. Lázár rámutat és hozzáteszi: – Milyen szép gyermek! Asszony, megmutatod nekem közelről?

Dorka csendesen odamegy, és diadalmasan odanyújtja gyermekét.

– Szép gyermek! Igazán szép! Védjen téged az Úr és növekedjél fel egészségesen és légy szentté!

– És hűségessé Üdvözítőjéhez. Ha nem lenne az, inkább halva kívánnám látni, még most is. – mondja buzgón Dorka, és visszatér helyére.

– Az Úr mindig idejében érkezik meg, hogy megmentsen valakit – mondja Mirta, a galileai Betlehemben lakó Ábel anyja. – Az enyém nem kevésbé állt közel a halálhoz, és még hozzá milyen halálhoz! De Ő megérkezett... és megmentette. Mily rettenetes óra volt!... – Mirta elsápad emlékére.

– Akkor idejében eljössz számomra is, nemde? Hogy békét adj nekem... – mondja Lázár, megsimogatva Jézus kezét.

– De nem érzed magadat máris jobban, testvérem? – kérdi Márta. – Úgy látom, tegnap óta megkönnyebbültél...

– Igen. És magam is csodálkozom rajta. Talán Jézus...

– Nem, barátom. Ez annak köszönhető, hogy eltöltelek békémmel. Az átítatja lelkedet, és ez enyhíti tagjaid szenvedését. Isten akarata, hogy te szenvedj.

– És meghaljak. Mondd csak ki! Rendben van... legyen meg az Ő akarata, amint te tanítod. Ettől a perctől fogva nem kérem többé sem gyógyulásomat, sem az enyhülést. Annyit kaptam Istentől (és akaratlanul is nővére, Máriára néz), hogy igazságos, hogy cserébe adjam belenyugvásomat...

– Többet tegyél ennél, barátom! Már az is sok, hogy belenyugodsz, és elviseled a fájdalmat. De te adj hozzá ehhez egy még értékesebbet.

– Mit, Uram?

– Ajánld fel az emberek megváltásáért!

– Én csak egy szegény ember vagyok, Mester. Nem vágyakozhatom arra, hogy megváltó legyek.

– Ezt mondd te. De tévedsz. Isten Emberré lett, hogy segítse az embereket. De az emberek is tudják segíteni az Istent. Az igazak cselekedetei egyesülnek majd az enyéimmal a megváltás órájában. A századok óta elhunytaké, az élőké és a jövőbelieké. Te egyesítsd a tiedet, mostantól kezdve. Szép így egybeolvadni a végtelen Jósággal, hozzáadva a mi korlátolt jóságunkból azt, amit tudunk, és azt mondani: „Atyám, én is közreműködöm testvéreim javára”. Nem lehet annál nagyobb szeretet mind az Úr, mind a felebarát iránt, mint az, hogy valaki szenved és meghal azért, hogy megdicsőítse az Urat, és elérje testvéreinek örök üdvösségét. Üdvözülni egyedül? Ez kevés. Ez az életszentség legcsekélyebb foka. Szép

az üdvözítés. Az önátadás az üdvözítésre. A szeretettől ösztönözve elégő áldozattá válni mások üdvösségéért. Akkor a szeretet tökéletes. A nagylelkűnek az életszentsége a legnagyobb.

– Milyen szép mindez, nemde, nővéreim? – mondja Lázár álmodozó mosollyal arcán. Márta megindulva bólint fejével.

Magdolna, aki Jézus lábánál ül egy párnán, szokásos alázatos és imádó testtartásával, azt mondja:

– Talán én okozom ezeket a szenvedéseket testvéremnek? Mondd meg, Uram, azért, hogy teljes legyen lelki fájdalom.

– Nem, Mária, nem! – kiált fel Lázár. Nekem... meg kell halnom betegségem miatt. Ne döfj tövist a szívedbe!

Jézus azonban, a végletekig őszintén, kimondja:

– Ez biztos, így van! Én hallottam a jó testvér imáit és könyörgéseit. De emiatt nem búslakodnod kell, mely csak megterhel téged, hanem inkább ösztönöznie kell a tökéletességre annak, hogy ennyibe kerültél. És örvendezzél! Örvendezzél, mert Lázár elszakított téged az ördögtől...

– Nem én, hanem Te, Mester!

– ...és azzal, hogy elszakított téged az ördögtől, kiérdemelte Istentől a jutalmat, amiben részesülni fog, és amiről beszélni fognak majd az emberek és az angyalok. És Lázárhoz hasonlóan azokról a férfiakról, és még inkább nőkről is, akik hősiességük révén kiszakították a Sátán kezéből zsákmányát.

Kik azok? Kik azok? – kérdezik kíváncsian az asszonyok, talán azt remélve, hogy róluk van szó.

A kerióti Júdás anyja, Mária nem szól semmit. Csak nézi, nézi a Mestert... Jézus is ránéz. Megtéveszthetné. De nem teszi. Se nem hozza kellemetlen helyzetbe, se nem csapja be. Mindnyájuknak válaszolja:

– Majd megtudjátok az égben.

Júdás mindig aggódó anyja megkérdezi:

– És ha valakinek nem sikerül, pedig szeretné? Mi lesz az ő sorsa?

– Az, amit az ő jó lelke megérdemel.

– Az égben? De, Uram, egy feleség, egy nővér vagy egy anya, akinek... ó akinek nem sikerül megmentenie azt, akit szeret, és látja, hogy az elkárhozott, élvezheti a mennyországot akkor is, ha ott van? Nem gondolod, hogy sose fog örülni neki, mert, az, aki test az ő testéből és vér az ő véreből örökké elkárhozott? Én azt gondolom, hogy nem örülhet, amikor a kegyetlen büntetésben látja azt, akit szeret...

– Tévedsz, Mária. Isten látása, Isten birtoklása oly végtelen boldogságnak a forrása, hogy a boldogokban nem marad semmi fájdalom. Tevékenykednek, és igyekeznek még segíteni azokat, akik üdvözülhetnek, de nem szenvednek többé azok miatt, akik elszakadtak Istentől, és ez által tőlük is, akik Istenben élnek. A szentek egyessége a szenteké.

– De ha segítik azokat, akik még üdvözülhetnek, akkor ez annak a jele, hogy azok, akiket segítenek, még nem szentek – veti ellen Péter.

– De legalább azok lehetnek. Az Istenben élő szentek segítik őket anyagi szükségleteikben is, hogy ezt a lehetőséget valóra váltsák. Megértesz engem?

– Igen is, nem is. Íme, például, ha én az égben lennék, és látnám, hogy... Illés, a farizeus pillanatnyilag hajlik a jóra, mit csinálnék?

– Összeszednél minden eszközt, hogy növeld a jóra való hajlamát.

– És ha ez semmit sem érne el? Akkor?

– Akkor, ha ő elkárhozna, többé nem érdekelné téged a sorsa.

– És ha valaki, aki most kedves nekem, méltó lenne a kárhozatra, ami sose történjék meg, mit kellene tennem?

– Mindenekelőtt tudd meg, hogy magadat tennéd ki a kárhozat veszélyének, ha nem szeretnéd őt. Utána pedig tudd meg, hogy ha az égben lennél, teljesen egyesülve a Szeretettel, akkor imádkoznál érte, üdvözüléséért, egészen az ítélet pillanatáig. Lesznek lelkek, akik az utolsó pillanatban üdvözülnek, miután valaki egy egész életen keresztül imádkozott értük.

Belép a szolga, és bejelenti:

– Megérkezett Mannaen. Látni szeretné a Mestert.

– Jöjjön! Biztosan komoly dolgokról akar beszélni.

Az asszonyok tapintatosan visszavonulnak, és a tanítványok követik őket. De Jézus visszahívja Izsákot, a pap Jánost, Istvánt és Hermászt, Mátyást és Józsefet és a pásztorokat.

– Jó, ha ti is megtudjátok, ti, akik tanítványok vagytok.

Belép Mannaen, és meghajtja magát.

– Béke veled! – üdvözli őt Jézus.

– Béke veled, Mester! A nap lenyugodott. A szombat után mindjárt hozzád jöttem, Uram.

– Jó húsvétod volt?

– Jó!? Semmi sem lehet jó ott, ahol Heródes és Heródiás van! Remélem, utoljára ettem a bárányt velük. Még életem árán sem maradok többé sokáig velük!

– Azt hiszem, helytelenül teszed. Szolgálhatod a Mestert, ha ott maradsz... – veti ellen a kerióti.

– Az igaz. És ez tartott ott eddig. De milyen hányingerem van tőle! Helyettesíthet engem Kúza...

Bertalan megjegyzi:

– Kúza nem Mannaen. Kúza egy... Igen. Ő alkalmazkodik. Sose árulná el urát. Te őszintébb vagy.

– Ez igaz. Igaz, amit mondasz. Kúza udvari ember, A királyi hatalom varázsa alatt áll... Királyi! Mit mondok!? A királyi szenny. De neki királyinak látszik, és a királlyal van. Fél a királyi kegyek elvesztésétől. A napokban olyannak látszott, mint egy megvert kutya, amikor szinte csúszva-mászva megjelent Heródes előtt, aki hívatta, miután meghallgatta Szalóme siránkozását, akit te elkergettél. Kúza nagyon kellemetlenül érezte magát. Arcára volt írva, hogy mindenáron meg akarta menteni bőrét, még akkor is, ha kiforgatva a dolgot vádolnia kellene téged. De Heródes!... Csak nevetni akart a leány háta mögött, akitől már undorodik, akárcsak anyjától is. És nevetett, mint egy bolond, amikor hallotta, hogy Kúza megismételte szavait. Megjegyezte: „Ez még nagyon kedves ezt a leányt illetőleg... (és egy olyan szót használt, amit nem akarok előtted megismételni). Rá kellett volna taposnia vágyakozó ölére... De beszennyezte volna ezzel magát!” És nevetett. De utána elkomolyodva azt mondta: „Azonban... noha a leány megérdemelte a sértést, az mégsem megengedett a korona miatt! Én nagylelkű vagyok (ez rögeszméje, és mivel senki se állítja róla, ő hangoztatja), és megbocsátok a Rabbinak, mert az igazat mondta Szaloméról. Azonban azt akarom, hogy eljőjjön az udvarba, hogy mindent megbocsássak neki. Látni akarom, hallani akarom, és műveljen egy csodát. Ha eljön, védnökévé leszek.” Így mondta akkor. És Kúza nem tudta, mit mondjon. Nem akart nemet mondani az uralkodónak. Igent se tudott mondani. Mert te nem engedelmeskedhetsz Heródes akaratának. Ma azt mondta nekem: „Te biztosan elmész hozzá. Mondd meg neki akaratomat!” Megmondom. De... már tudom a választ. Azonban mondd ki te, hogy továbbíthassam hozzá.

– Nem! – Mennydörgő nemmel válaszol Jézus.

– Nem egy nagyon erős embert teszel ellenségeddé? – kérdi Tamás.

– Egy gyilkost. De csak nemmel tudok neki válaszolni

– Üldözni fog minket...

– Ó, három napon belül nem emlékszik többé rá! – mondja Mannaen, vállat vonva. És hozzáteszi: – Megígérték neki a... színésznőket... Holnap érkeznek meg... Mindent el fog felejteni!...

Visszatér a szolga:

– Uram, itt van Nikodémus, József, Eleázár és más farizeusok és vezetők a nagytanácsból. Üdvözölni akarnak téged.

Lázár kérdőleg Jézusra néz. Jézus megérti:

– Jöjjenek csak! Szívesen üdvözlöm őket.

Kisvártatva belép József, Nikodémus, Eleázár (aki Jézus pártjára állt Izmael díszbédjén). János (aki az arimateai díszbédjén szerepelt), József, Fülöp, egy Júdas nevű és végül Joákim. Az üdvözlések sose érnek véget. A tanítványok eltávoznak, és csak Lázár marad Jézussal.

– Megtudtuk, hogy Jeruzsálemben vagy, Lázár. És eljöttünk! – mondja Joákim.

– Csodálattal és örömmel tölt el. Egy pillanatig nem ismertelek fel... – mondja gúnyosan Lázár.

– De... tudod... Mindig el akartam jönni. De... te eltűntél.

– És nem tűnt ez igaznak számodra! Nagyon nehéz, valóban, eljönni egy szerencsétlenhez!

– Nem! Ne mondd azt! Mi, ó... tiszteletben tartottuk kívánságodat. De most, hogy... ó most, hogy... nemde, Nikodémus?

– Igen, Lázár. A régi barátok visszatérnek. Azért is, hogy elhozzuk neked a híreket, és hogy megtiszteljük a Rabbist.

– Milyen híreket hoztok nekem?

– Hmm!... Íme... A szokásos dolgok... A világ... Már... – Szemük sarkából Jézusra néznek, aki mereven ül székében, kissé gondolataiba mélyedve.

– Hogyan lehet, hogy mindnyájan összegyűltetek ma, alighogy a szombat befejeződött?

– Egy rendkívüli gyűlés volt.

– Ma?! Mit kellett oly sürgősen megtárgyalnotok?

A jelenlevők jelentősen Jézusra pillantanak. De Ő gondolataiba merül... – Sok okunk volt erre... – válaszolják utána.

– Nem a Rabbival kapcsolatban?

– De igen, Lázár, Vele kapcsolatban is. De ítélni kellett egy súlyos ügyben is, míg mindnyájan itt voltak a városban, – magyarázza Arimateai József.

– Egy súlyos ügyben? Miben?

– Egy... fiatal... eltévelyedése... Hmm! Nos! Egy csúnya vita, mert... Rabbi, figyelj ránk! Te a becsületesek közül való vagy. Még ha nem vagyunk is tanítványaid, de ellenségeid sem vagyunk. Izmael házában azt mondtad nekem, hogy nem vagyok mesze az igaz élettől – mondja Eleázár.

– Ez igaz. Megerősítem.

– És én megvédtelek téged József lakomáján Félixszel szemben – mondja János.

– Ez is igaz.

– És ezek úgy gondolkoznak, mint mi. Ma meghívtak minket a döntésre... és nem vagyunk megelégedve azzal, ahogy döntöttek. Mert a többség győzött ellenünkben. Te bölcsőbb vagy Salamonnál, hallgasd meg, és ítéld!

Jézus, szúrós szemekkel végignézi rajtuk. Utána azt mondja:

– Beszéljete!

– Biztos, hogy senki sem hallja meg, amit mondunk? Mert... rettenetes dologról van szó... – mondja a Júdas nevű.

– Zárd be az ajtót és a függönyöket, és akárcsak egy sírban lennénk – válaszolja neki Lázár.

– Mester, tegnap reggel te azt mondtad Eleázárnak, Annás fiának, hogy semmiféle módon se tegye magát tisztátalanná. Miért mondtad ezt neki? – kérdezi Fülöp.

– Mert ezt kellett mondanom neki. Ő tisztátalanná teszi magát. De nem én. A szent könyvek mondják.

– Igaz. De honnan tudad, hogy ő tisztátalanná teszi magát? Talán a leány beszélt veled halála előtt? – kérdezi Eleázár.

– Melyik leány?

– Az, aki meghalt, miután megerőszakolták, és vele anyja, nem tudjuk, hogy talán a fájdalomtól-e, vagy méreggel ökölték-e meg, hogy ne beszéljen többé.

– Én semmit sem tudok erről. Láttam Annás fiának romlott lelkét. Éreztem bűzét. Megmondtam. Mást se nem tudtam, se nem láttam.

– De mi történt? – kérdezi Lázár érdeklődve.

– Az történt, hogy Eleázár, Annás fia látott egy leányt, egy özvegynek egyetlen leányát, és... azzal az ürüggyel, hogy munkát ad neki, magához hívta, mert ők ruhák készítéséből éltek, és... megbecstelenítette. A leány meghalt... három napra rá, és vele anyja is. De mielőtt meghaltak, a fenyegetések ellenére, elmondtak mindent egy rokonuknak... És az elment Annáshoz, hogy vádat emeljen, és nem elégedve meg ezzel, elmondta Józsefnek, nekem és másoknak... Annás elfogatta, és börtönbe vetette. Ott lesz, míg meghal, többé nem szabadul ki. Ma Annás tudni akarta, hogy mi mit gondolunk erről – mondja Nikodémus.

– Nem tette volna, ha nem tudta volna, hogy mi már tudjuk – mormolja fogai között József.

– Igen... Végül egy színlelt szavazással, és tettetett igazságszolgáltatással eldöntöttük, hogy a három szerencsétlen ártatlan, és a bűnös büntetést érdemel – fejezi be Nikodémus.

– No és?

– No és! Természetesen... minket, akik a férfi szabadon engedésére és Eleázár megbüntetésére szavaztunk, megfenyegettek és kidobtak, mint igazságtalanokat. Te mit mondasz?

– Azt, hogy undorodom Jeruzsálemtől, és hogy Jeruzsálemben a Templom bűzlik a legjobban! – mondja lassan és rettenetes hangon Jézus. És ezzel fejezi be: – Mondjátok csak meg ezt azoknak a Templomban!

– És Gamáliel mit csinált? – kérdezi Lázár.

– Amint értesült a történetekről, elfedte arcát, és kiment, azt mondva: „Jöjjön el gyorsan az új Sámson, és vesztse el a romlott filiszteusokat!”

– Jól mondotta! Hamarosan el is jön. – Hallgatnak.

– És Róla nem beszéltek? – kérdezi Lázár, Jézusra mutatva.

– De igen. Minden előtt. Jelentették, hogy te „szennyeknek” mondtad Izrael országát. És ezért káromlónak neveztek. Sőt, szentségtörőnek. Mert Izrael országa Istentől van.

– Ah, igen?! És hogyan nevezte a főpap egy szűz meggyalázóját? Szolgálatának beszennyezőjét? Válaszoljatok! – kérdezi Jézus.

– Ő a főpap fia. Mert ott még mindig Annás az igazi király, – mondja Jonatás, megfélemlítve Jézus látványától, aki felállt és kiterjesztette karjait.

– Igen. A romlottság királya. És azt akarjátok, hogy ne mondják „szennyeknek” azt az országot, amelynek uralkodója szenny és gyilkos, főpapja pedig bűntársa egy erőszakot elkövető gyilkosnak?...

– Talán a leány öngyilkos lett, vagy a fájdalomtól halt meg – suttozja Eleázár.

– Akkor is meggyalázója gyilkolta meg... És most nemde bebörtönözte harmadik áldozatát, a rokont, hogy az ne beszéljen? És nem szentségteleníti meg az oltárt, amikor ilyen bűntényektől terhelten közelíti meg? És nem fojtja meg az igazságszolgáltatást, amikor hallgatást parancsol az igazakra, akik nagyon kevesen vannak, a nagytanácsban? Igen, hamarosan eljön az új Sámson, és lerombolja ezt a megszentelt helyet, elpusztítja, hogy ismét egészségesse tegye!... Nekem undorom van attól, amit hallok, és nemcsak szennyeknek mondom ezt a szerencsétlen országot. De eltávozom annak gennyes szívéből,

amely tele van a meg nem nevezett bűntényekkel, amely a Sátán barlangja... Elmegyek. Nem azért, mintha félnék a haláltól. Majd megmutatom nektek, hogy nem félek tőle. De elmegyek, mert az én időm még nem jött el, s azért, hogy ne vessem a gyöngyöket a disznók elé Izraelben, hanem elvigyem azokat az alázatosoknak, akik kunyhókban, a hegyeken és a szegény vidékek völgyeiben élnek. Oda, ahol még tudnak hinni és szeretni, ha van, aki tanítsa őket. Oda, ahol a durva ruha lelkeket takar, míg itt a tunikák és a szent öltönyök, és még inkább a főpap ruhája tisztátalan hullákat takarnak, és gyilkos kezeket rejtegetnek. Mondjátok meg nekik, hogy az Igaz Isten nevében én szentesítem elítélésüket, és új Mihályként kiűzöm őket a Paradicsomból. Éspedig mindörökre. Ők, akik istenek akarnak lenni, ördögök. Nincs szükség arra, hogy meghaljanak, ahhoz, hogy részesüljenek az ítéletben. Már részesülnek benne. És visszavonhatatlanul!

A méltóságteljes tanácsstagok és farizeusok törpéknek látszanak, annyira elrejtőznek a Krisztus rettenetes haragja elől, aki viszont óriássá nő, annyira villámlik tekintete és szenvedélyes a hangja.

Lázár felsóhajt:

– Jézus! Jézus! Jézus!

Jézus hallja őt, és megváltozott hangon és tekintettel kérdi:

– Mit akarsz, barátom?

– Ó, ne így rettenetesen! Nem vagy többé az, aki szoktál lenni! Hogyan remélhetünk az irgalomban, ha ilyen rettenetesen mutatkozol?

– Ilyennek és még inkább ilyen leszek, amikor megítélem majd Izrael tizenkét törzsét. De légy nyugodt, Lázár. Aki hisz Krisztusban, az már túlesett az ítéleten... – és újból leül.

Hallgatnak. Végül János megkérdezi:

– És mi milyen ítéletben részesülünk majd, mi, akik kiállottunk az igazságosság mellett?

– Igazságos ítéletben részesültök. Tartsatok ki, és eljuttok oda, ahová Lázár már eljutott:

Isten barátságába.

Felállnak.

– Mester, visszavonulunk. Béke veled! És veled is, Lázár! Béke veletek!

– Amit mondtunk, maradjon itt! – kéri többen is.

– Ne féljete! Menjete! Isten irányítson titeket minden cselekedetetekben.

Jézus és Lázár egyedül maradnak. Egy idő után Lázár azt mondja:

– Milyen rettenetes!

– Igen. Milyen rettenetes!.... Lázár, elmegyek, hogy előkészítsem eltávozásomat Jeruzsálemből. Vendéged leszek Betániában a kovásztalanok ünnepének végéig. – És kimegy.

(5-528)

Ezután következik az evangéliumokban is említett jelenet Mártával és Máriával kapcsolatban. (Lásd P 6:223-6)

Jézus beszél Lázár kertjében a meghallgatására összegyűlt tömegnek, és az első sorban ülő ellenségeinek. (P 6:227-231)

Amikor később Jézus ismét Betániába megy, Lázár már nagyon beteg. Lásd: Mg 56-60.

Határtalanul higgyetek az Úrban!

A sátoros ünnepekre Jézus felmegy Jeruzsálembe, és ismét felkeresi Lázárt Betániában. A városka nyugodt, szinte üres. Sokan már felmentek Jeruzsálembe az ünnepekre. Jézus azért észrevétlenül tudja megközelíteni Lázár házát. Csak annak a közelében találkozik két férfivel, akik felismerik, üdvözlik, és megkérdezik:

– Lázárhoz méysz, Mester? Jól teszed. Nagyon rosszul van. Mi tőle jövünk, miután számartejet vittünk neki. Ez az egyetlen étel, amit még bevesz a gyomra, egy kis gyümölcslével és mézzel. A nővérek mást sem tesznek, csak sírnak. Kimerültek a virrasztásban és a fájdalomtól... És Lázár csak utánad vágyakozik. Azt hiszem, már meghalt volna, de a rád való várakozás még életben tartja.

– Megyek azonnal. Isten legyen veletek!

– És... ó... meggyógyítod őt? – kérdezik kíváncsian.

– Isten akarata megnyilvánul majd rajta, és vele együtt az Úr hatalma – válaszolja Jézus, bizonytalanságban hagyva őket, és a kert kapuja felé siet.

Meglátja Őt egy szolga, és odafut, hogy kinyissa, de minden örvendetes felkiáltás nélkül. Amint kinyitotta a kaput, leborul Jézus lábaihoz, és fájdalmas hangon mondja:

– Jó, hogy eljöttél, Uram! És eljöveteled legyen az öröm jele ennek a könnyező háznak. Lázár, az én Uram...

– Tudom. Hagyatkozatok rá az Úr akaratára! Ő megjutalmazza majd áldozatokat, amellyel elfogadjátok akaratát. Menj, és hívd Mártát és Mária! A kertben várakozom rájuk.

A szolga elfut, és Jézus lassan követi, miután azt mondja az apostoloknak:

– Én Lázárhoz megyek. Pihenjete, mert szükségetek van rá...

Megjelenik a küszöbön a két nővér, és erőltetik szemüket, hogy felismerjék az Urat. Annyira fáradtak a virrasztástól és a sírástól, és a napfény is gátolja őket a látásban. Közben a többi szolga egy másik ajtón keresztül elvezeti az apostolokat.

– Márta! Mária! Én vagyok. Nem ismertek fel?

– Ó, a Mester! – kiált fel a két nővér, és odafutnak hozzá, leborulnak lábához, miközben fulladoznak a zokogástól. Könnyeikkel áztatják és csókolgatják lábát.

Jézus lehajol és megsimogatja fejüket, megáldva őket, és kényszeríti őket a felállásra:

– Jöjjetek! Menjünk a jázminlugasba. Magára tudjátok hagyni Lázárt?

Sóhajtozva intenek fejükkel igent. Elmennek a már virágzó és illatozó jázminlugasba, Jézussal.

– Mondjátok hát...

– Ó, Mester! Ugyancsak szomorú házba jöttél! Eszünket veszi a fájdalom. Amikor a szolga azt mondta: „Itt van valaki, aki titeket keres”, nem gondoltunk rád. Amikor megláttunk, nem ismertünk fel. De látod? Szemünk ég a sírástól, Lázár haldoklik!... – és újból erőt vesz rajtuk a sírás.

– És én eljöttem...

– Hogy meggyógyítsd?! Ó, Uram! – mondja Mária, sugározva a reménytől könnyei között.

– Ah, mondtam! Ha Ő eljön... – mondja Márta, örömmel összetéve kezeit.

– Ó, Márta! Márta! Mit tudsz te Isten műveiről és titkairól?

– Ó, jaj, Mester! Nem gyógyítod meg őt?! – kiáltják egyszerre, visszazuhanva fájdalmukba.

– Mondom nektek: határtalanul higgyetek az Úrban! Folytassátok ezt minden esemény ellenére, és nagy dolgokat fogtok látni, amikor szívetekben már nem reméletek többé, hogy meglátjátok. Mit mond Lázár?

– Ő a te szavaidat. visszhangozza. Azt mondja: „Ne kételkedjete Isten jóságában és hatalmában! Bármilyen történjék is, Ő közbelép majd a ti és az én javamra, sokak javára, mindazoké, akik mint én és mint mi, hűségesek tudunk maradni az Úrhoz.” És amikor képes rá, magyarázza nekünk az írásokat, nem olvas már mást, csak azokat, és rólad beszél, és azt mondja, hogy ő egy boldog korszakban hal meg, mert megkezdődött már a béke és a bocsánat korszaka. De hallani fogod. Ó... mert más dolgokat is mond, amik miatt még inkább sírtunk, mint testvérünk miatt... – mondja Márta.

– Jöjj, Urunk! Minden perc, ami eltelik, megfosztja Lázárt a reménytől. Ő számlálta az órákat... Azt mondta: „Az ünnepekre Jeruzsálemben lesz, és eljön majd...” Mi, akik sok mindent tudunk, amiről nem beszéltünk Lázárnak, hogy ne okozunk neki fájdalmat, kevésbé reméltük, mert azt gondoltuk, hogy nem jössz el, hogy elkerüld azokat, akik keresnek téged. Márta nagyon így gondolkozott. Ennél kevésbé, mert... én, ha a te helyedben lennék, megvetném az ellenségeket. Nem vagyok az, aki fél az emberektől. És most még Istentől sem félek. Tudom, mily jó a bűnbánó lelkekhez... – mondja Mária, és szeretettel néz Jézusra.

– Semmitől sem félsz, Mária? – kérdezi Jézus.

– A bűntől... és magamtól... Mindig félek attól, hogy visszaesem a bűnbe. Azt gondolom, hogy a Sátán nagyon gyűlöl engem.

– Igazad van. Azoknak a lelkeknek egyike vagy, akiket a Sátán a legjobban gyűlöl. De azok egyike is, akiket Isten a legjobban szeret. Gondolj erre!

– Ő, gondolok rá. És ez a gondolat ad nekem erőt! Emlékezem arra, amit Simon házában mondtál. Azt mondtad: „Sok bűnére nyert bocsánatot, mert nagyon szeretett”, és nekem: „Bűneid meg vannak bocsátva. Hited üdvözített téged. Menj békében!” Azt mondtad: „bűneid”. Nem: sok. Minden. És akkor arra gondoltam, hogy mértéktelenül szeretsz engem, Istenem. Ha akkor az én szegény hitem, amely a bűntől terhes lelkemből fakadt, annyit el tudott érni tőled, akkor mostani hitem, ne tudna megvédeni engem a Gonosztól?

– Igen, Mária. Öröködj, és vigyázz magadra! Az alázatosság bölcsesség. És higgyél az Úrban! Ő veled van.

Belépnek a házba. Márta testvérehez megy, Mária ki akarja szolgálni Jézust. De Jézus előbb Lázárhoz akar menni. És belépnek a félhomályban levő szobába, ahol Lázár felemésztődik az áldozatban.

– Mester!

– Barátom!

Lázár a magasba tartja csontvázszerű karjait, Jézus lehajol hozzá, és megöleli barátjának bágyadt testét. Hosszasan ölelik egymást. Utána Jézus visszafekteti a beteget párnáira, és részvétellel szemléli őt. De Lázár mosolyog. Boldog. Beesett szemei ragyognak az örömtől, hogy Jézus itt van.

– Látod? Eljöttem. És sokat leszek veled.

– Ő, nem teheted, Uram. Nem mondanak meg nekem mindent. De tudok annyit, hogy nem teheted. A fájdalomhoz, amit neked okoznak, hozzáadják az enyémet, hogy nem engedik megadod nekem, hogy a te karjaidban adjam ki lelkemet. De én, aki szeretlek téged, önzésből nem tarthatlak magamnál, a veszély miatt. Te... én már gondoskodtam róla... Neked mindig változtatni kell a helyet. Minden házam nyitva áll számodra. Parancsokat adtak a gondnokoknak és birtokaim felügyelőinek. De ne menj a Getszemániba! Azt nagyon figyelik. A házat értem. Mert az olajfák kertjébe, főleg a magasban levőkre, mehetsz, és ott sok út van, amikről ők nem tudnak. Tudod-e, hogy Marciam már itt van? Egyesek kérdezősködtek Marciamtól, amikor Márk olajprésénél volt. Tudni akarták, hol vagy, ha eljöttél. A gyermek nagyon jól válaszolt nekik: „Ő izraelita, és el fog jönni. Hogy hová, nem tudom, mert a Meron tónál láttam Őt utoljára.” Így meggátolta, hogy bűnösnek nevezzenek téged, és nem hazudott.

– Hálás vagyok neked, Lázár. Meghallgatlak. De akkor is gyakran fogjuk látni egymást. – Tovább nézi Lázárt.

– Engem nézel, Mester? Látod, mivé váltam? Olyan vagyok, mint egy fa, amely ősszel lehullatja leveleit, úgy hull le most rólam a test, az erő, és annak idején életem. De az igazat mondom, hogy noha szívesen látnám diadalmadat, örülök annak, hogy elmegyek, és így nem látom, milyen képtelen vagyok meggátolni a gyűlöletet, ami növekszik körülöttem.

– Nem vagy képtelen, sőt ellenkezőleg. Te gondoskodtál barátodról, mielőtt Ő még ideért volna. Azt mondhatnám, két házam van, amely egyformán kedves nekem: a názáreti és ez. Ha ott vagyok, ott van Anyám, égi szeretetével, amely szinte olyan, mint az ég Isten Fia számára. Itt az emberek szeretetében részesülök az Emberfia számára. A baráti, hívő, tisztelő szeretetben... Köszönöm, barátaim!

– Anyád sose jön ide?

– A tavasz elején.

– Ó, akkor én nem látom őt többé...

– De, látni fogod. Én mondom neked. Hinned kell bennem!

– Mindenben, Uram. Akkor is, ha a tények az ellenkezőt mondják.

– Hol van Marciam?

– Jeruzsálemben a tanítványokkal. De estére ide jön. Hamarosan. És apostolaid?

Nincsenek veled?

– Itt vannak, és Maximínusz gondoskodik róluk, mert fáradtak és kimerültek.

– Sokat gyalogoltatok?

– Sokat. Megállás nélkül. Majd elbeszélem neked... Most pihenj! Egyelőre megáldalak. – És Jézus megáldja őt és visszavonul.

(7-1384)

Jézus következő látogatását Betániában lásd: Mg 60-63.

A templomszentelés ünnepe előtt Jézus ismét felkeresi Lázárt: Mg 64-65.

Lázár haldoklásának és halálának leírását lásd: Mg 64-85.

Lázár feltámasztását lásd E 2:62-75 és Mg 86-87.

A feltámasztás leírásának folytatása:

Miután Lázár kijelenti, hogy most békét érez, Jézus buzdítja:

– Akkor, mivel a béke irgalmassá tesz, bocsáss meg a nép vezetőinek is, akik engem üldöznek. Mert azt akartad mondani, hogy mindent meg tudsz bocsátani, csak azt nem, amit ellenem tesznek.

– Így van, Mester.

– Nem, Lázár. Én megbocsátok nekik. Neked is meg kell bocsátanod nekik, ha hasonló akarsz lenni hozzám!

– Ó, hozzád hasonló! Erre nem vagyok képes. Én csak egy egyszerű ember vagyok!

– Az ember ott maradt, lent. Az ember! A te lelked... Tudod-e, mi történik, amikor egy ember meghal?...

– Nem, Uram. Nem emlékszem semmire sem abból, ami történt – szakítja félbe őt hevesen Lázár.

Jézus mosolyogva válaszol:

– Nem a te személyes tudásodról, a te egyéni tapasztalatodról beszélek, hanem arról, amit mindenki tud, hogy mi történik, amikor meghal valaki.

– Ah! A személyes ítélet. Tudom. Hiszem. A lélek megjelenik Isten előtt, és Isten megítéli őt.

– Így van, És Isten ítélete igazságos és sérthetetlen. És végtelen értékű. Ha a megítélt lélek halálos bűnben van, kárhozott lélekké válik. Ha enyhén bűnös, a tisztítóhelyre küldik.

Ha igaz lélek, a limbus békéjébe megy, és ott vár arra, hogy én megnyissam az ég kapuit. Én visszahívtam lelkedet, miután Isten már megítélte azt. Ha elkárhoztál volna, nem tudtalak volna visszahívni az életbe, mert ezzel megsemmisítettem volna Atyám ítéletét. A kárhozottak számára nincs többé változás. Örökre el vannak ítélve. Tehát te azok közé tartoztál, akik nem kárhoztak el. Azaz vagy a boldogok közé, vagy azok közé, akik boldogok lesznek a tisztulás után. De fontold meg, barátom. Az őszinte bűnbánat megtisztíthatja az embert, míg emberként él, testben és lélekben. Számunkra, zsidók számára megtisztulást jelent a vízkereszttség jelképes szertartása, amelyet bűnbánó lélekkel vesz fel valaki, hogy megtisztuljon a világban és a test által magára vont szennytől. Még valóságosabb, tökéletesebb, sokkal tökéletesebb a testtől megszabadult lélek bűnbánata. Ő már tudja, ki az Isten. Világosan látja bűneinek súlyosságát. Látja annak az örömnak a nagyságát, amelytől jelenleg éveken vagy évszázadokon keresztül meg van fosztva. A limbusban élők örömét, amely hamarosan Isten birtoklásának örömévé válik. Milyen lesz a tökéletes bűnbánat, a tökéletes szeretet, az Isten szeretete által kigyúlt lángok fürdőjében elért kétszeres, háromszoros tisztulás, amely megfosztja a lelkeket minden tisztátalanságuktól! Úgy jönnek ki belőle, mint a szeráfok, oly koronával, amellyel még a szeráfok sem rendelkeznek: amelyet földi vértanúságukkal és földöntúli szeretetükkel nyertek el, amely által szembeszálltak a bűnökkel. Milyen lesz ez? Mondd meg hát barátom!

– De... nem tudom... tökéletes lesz. Helyesebben... újjáteremtés.

– Íme a helyes szót használtad. A lélek mintegy újjáteremtve jön ki belőle. A lélek, hasonlóvá válik egy kisdéd lelkéhez. Új. Nincs többé semmi a múltból Emberi múltjából. Amikor lehull az eredeti bűn, a lélek többé már nem lesz szennyes, a szennynek még árnyéka sem lesz rajta, újjá lesz teremtve és méltó lesz a mennyországra. Én visszahívtam a te lelkedet, amely már újjá lett teremtve a jóakarat által, a szenvedés és halál révén nyújtott engeszteléssel, a te tökéletes bánatoddal és tökéletes szeretetteddel, amelyet elértél a halál után. A te lelked azért teljesen ártatlan, mint egy néhány órája született gyermeké. És ha egy gyermek újszülött kisdéd vagy, akkor miért akarod magadra ölteni a felnőtt súlyos ruháit? A kisdédeknek szárnyuk van, nem láncaik. Lelkük vidám. Ők könnyen utánoznak engem, mert még nincs semmiféle egyéniségük. Úgy tesznek, mint én, mert szüzi lelkükbe minden zavar nélkül belenyomódhat az én alakom és tanításom. Lelkük nélkülözi az emberi emlékeket, sértéseket, előítéleteket. Nincs bennük semmi. És ott lehetek én, tökéletesen, teljesen, mint ahogy az égben vagyok. Te olyan vagy, mint egy újjászületett, mert öreg testedben új a mozgatóerő. A múlt nélkül, tiszta, nyoma sincs annak, ami volt. Te azért tértél vissza, hogy szolgálj engem. Egyedül csak ezért. Olyannak kell lenned, amilyen én vagyok, mindenki másnál jobban. Nézz engem! Jól nézz meg engem! Tükröződjél vissza bennem, tükrözz vissza engem magadban! Két tükörként, amelyek visszatükrözik annak alakját, akit szeretnek. Te férfi vagy és gyermek vagy. Korodnál fogva férfi vagy, szíved tisztaságát tekintve gyermek vagy. Előnyben vagy a gyermekekkel szemben azért, hogy már ismered a Jót és a Rosszat, megtanultad már a Jót választani, még a szeretet lángjaiban való megkeresztelkedésed előtt. Íme, azt mondom neked, tisztalelkű férfinek: „Légy tökéletes, mint a mennyei Atya tökéletes, és mint én vagyok!” Légy tökéletes, azaz légy hasonló hozzám, aki téged annyira szerettelek, hogy az élet és halál, az ég és föld minden törvényével szemben visszahoztalak téged a földre, hogy Istent szolgálj, és igazi barátom legyél, és az égben boldog, nagyon boldog legyél. Mindenkinek mondom: „Legyetek tökéletesek!” És ők, a többségük, nem rendelkezik azzal a szívvel, amellyel te rendelkezél, te, ki méltó voltál a csodára, méltó arra, hogy megdicsőítsd Istent az Ő Fiában. És ők nem is tartoznak olyan nagy szeretettel Istennek, mint te. Mondhatom, kívánhatom ezt tőled. És mindenekelőtt azt kívánom, hogy ne haragudj azokra, akik megbántottak téged, és megbántanak engem. Bocsáss meg, bocsáss meg, Lázár! Elmerültél a szeretet által meggyújtott lángokban. Szeretnek kell lenned, hogy ne ismerj többé mást, csak Isten ölelését!

- És így betöltöm a küldetést, amely miatt feltámasztottál engem?
- Így be fogod tölteni.
- Ez elég számomra, Uram. Nincs szükségem arra, hogy többet kérdezzek és tudjak. Az volt az álmom, hogy téged szolgáljalak. Ha szolgáltalak téged azzal a semmiséggel is, amit a beteg és halott tud tenni, és ha sok mindenben szolgálni tudlak téged meggyógyultan, akkor álmom teljesedik, és nem kérek többet. Légy áldott, Jézus, Uram és Mesterem! És veled legyen áldott Az, aki téged küldött!
- Legyen mindig áldott a Mindenható Úristen!
- A ház felé mennek, és időnként megállnak, és megfigyelik a rügyező fákat. Jézus leszakít néhány virágzó ágat egy mandulafáról.
- Mária éppen kijön a házból, és feléjük megy. Hallja, amikor Jézus ezt mondja:
- Látod, Lázár? Ezeknek is azt mondta az Úr: „Jöjjetek ki!” És engedelmeskedtek, hogy szolgálják az Urat.
- Milyen titok a rügyezés! Lehetetlennek tűnik, hogy a kemény törzsből, vagy a kemény magból virágszirmok jöjjenek ki, amelyek oly törekenyek és oly gyengéd szálak, és hogy gyümölcsökké vagy növényekké változzanak át. Tévedés-e, Mester, azt mondani, hogy a nedű vagy a csíra olyan, mint a növény vagy mag lelke?
- Nem tévedés, mert része annak, ami élteti. Ezekben nem örök, az első napon teremtetett, amikor létrejöttek a növények és a fűszálak. Az emberben örök, Teremtőjére hasonlítva, és mindenegyes alkalommal teremődik, amikor megfogon egy új ember. De általa él az anyag. És azért mondom, hogy az ember csak a lelke által él. Nemcsak itt él. Hanem odaát is. Lelke által él. Mi, zsidók nem alkalmazunk rajzokat a sírokra, mint a pogányok. De ha tennénk, nem élettelen arcot kellene rajzolnunk, nem üres homokórát, vagy a vég más jelképét, hanem a földbe vetett magot, amely kivirágzik és kalászt terem. Mert a test halála szabadítja ki a lelket a kéregből, és gyümölcsözteti Isten virágágyában. A mag. Az élő szikra, amelyet Isten helyezett el a mi porunkba, és amely kalásszá lesz, ha meg tudjuk termékenyíteni a földet, amely befogadja, akaratumkkal és szenvedésünkkel. A mag. A folytatódó élet jelképe. De Maximínusz hív téged...
- Megyek, Mester. Eljöttek a felügyelők. Minden leállt ezekben az utolsó hónapokban. Most sietnek beszámolni nekem.
- És te előre jóváhagyod beszámolásukat, mert jó úr vagy. És mert ők jó szolgák.
- A jó úrnak jók a szolgálói.
- Akkor biztosan én is jó szolgává válok, mert te tökéletes Úr vagy! – És mosolyogva, fűrgén megy el. Annyira más, mint a szegény Lázár, aki évek óta volt.
- Mária Jézussal marad. (A folytatást lásd Mg 88-91.)

(8-99)

- Jézus éppen befejezi Máriával való beszélgetését, amikor Lázár visszatér:
- Mester, itt van egy fiú, aki beszélni akar veled. Simon házában keresett először téged, de csak Jánost találta ott, és ő vezette ide. De nem akar beszélni senki mással, csak veled.
  - Rendben van. Hozd őt hozzám. A jázminlugasban várakozom rá.
  - Mária visszamegy a házba Lázárral. Jézus a jázminlugasba megy. Lázár visszatér, kézen fogva a fiút. Jézus azonnal felismeri őt és üdvözlí:
  - Te, Marciále? Béke veled! Hogyhogy itt vagy?
  - Elküldtek engem, hogy mondjak neked valamit... – és Lázárra néz, aki megérti, és el akar menni.
  - Maradj, Lázár! Ez Lázár, az én barátom. Előtte beszélhetsz, fiú, mert nincs nála hűségesebb barátom.
  - A fiú visszanyeri biztonságát. Azt mondja:

Az öreg József küld engem, mert most vele vagyok, s azt üzeni, hogy menj azonnal, azonnal Betfagéba, Kleonte háza mellé. Azonnal beszélni akar veled. De igazán azonnal. És azt mondta, hogy egyedül jöjj. Mert nagy titokban akar beszélni veled.

– Mester! Mi vár rád? – kérdezi Lázár megdöbbenve.

– Nem tudom, Lázár! Nincs más hátra, mint odamenni. Jöjj velem!

– Azonnal, Uram. A fiúval mehetünk.

– Nem, Uram Én egyedül megyek. Ezt parancsolta József. Azt mondta: „Ha egyedül és jól meg tudod tenni, úgy foglak szeretni, mint egy atya.”, és én azt akarom, hogy József fiaként szeressen engem. Én azonnal elmegyek, és futok. Te jöjj később! Üdv neked, Uram! Üdv neked, férfi!

– Béke veled, Marciále!

A fiú elsüvít, mint egy fecske.

– Menjünk, Lázár! Hozd ide köpenyemet! Én előre megyek, mert, mint látod, a fiúnak nem sikerül kinyitnia a kaput, és biztosan nem akar senkit sem segítségül hívni.

Jézus gyorsan a kapuhoz megy, Lázár pedig besiet a házba. Jézus kinyitja a vaskaput a gyermeknek, aki gyorsan elmegy. Lázár hozza Jézus köpenyét, és Jézus mellett megy az úton Betfage felé.

– Mit akarhat József? Hogy ilyen titokban küld egy gyermeket....

– Egy gyermek könnyebben elkerüli azokat, akik figyelhetnek – válaszolja Jézus.

– Te azt gondold, hogy... gyanakszol, hogy... Veszélyben érzed magadat, Uram?

– Biztos vagyok benne, barátom.

– Hogyan? Még most is? De ennél nagyobb bizonyítékot nem adhattál volna nekik!...

– A gyűlölet növekszik a valóság hatására.

– Ó, akkor miattam! Én ártottam neked!... Kimondhatatlan fájdalmat okoz ez nekem! – mondja Lázár, valóban szomorúan.

– Nem miattad. Ne gyötrődj ok nélkül! Értsd meg, hogy szükség volt bebizonyítanom feltámasztásoddal isteni természetemet. Ha nem te lettél volna, lett volna más valaki, mert nekem be kell bizonyítanom a világnak, hogy mint Isten, mindent meg tudok tenni, amit akarok. És visszahozni az életbe egy napok óta halottat, aki már felbomlott, nem lehet más műve, csak Istené.

– Ah, te meg akarsz vigasztalni engem. De számomra az öröm, egész örömöm elpárolgott... Szenvedek, Uram!

Jézus egy mozdulatot tesz, mintha azt mondaná: „Ugyan!” Utána mindketten hallgatnak.

Gyorsan mennek. Betfage közel van Betániához, és gyorsan odaérnek.

József föl-le jár az úton, a falu szélén. Éppen háttal van Jézus és Lázár felé, amikor ők felbukkannak egy ösvényen, amelyet egy sövény elrejt. Lázár hívja őt.

– Ó, Béke veletek! Jöjj, Mester! Azért vártalak itt, hogy azonnal meglássalak, de menjünk az olajfák közé. Nem akarom, hogy lássanak minket...

– Mester, azért küldtem a gyermeket, aki ürge és engedelmes, és nagyon szeret engem, mert beszélnem kellett veled, és senkinek sem szabad meglátnia minket. A Cedronon keresztül jöttem ide... Mester! Neked azonnal el kell menned innen! A nagytanács elhatározta elfogatásodat. Holnap a zsinagógákban felolvassák a rendeletet. Mindenki köteles feljelenteni téged, aki megtudja, hogy hol vagy. Nem kell mondanom neked, Lázár, hogy elsősorban a te házadat figyelik. Én délben jöttem el a nagytanácsból, és azonnal cselekedtem, mert miközben ők beszéltek, már elkészítettem tervemet. Hazamentem, fogtam a gyermeket. Szamárháton kimentem a Heródes kapun, mintha elhagynám a várost. Utána átmentem a Cedronon, és azt követtem. A szamarat a Getszemániban hagytam. Útnak indítottam a gyermeket, aki már ismerte a járást, mert már volt velem Betániában. Menj el azonnal, Mester! Egy biztos helyre. Tudod, hová menj? Van helyed?

– De nem elég, ha elmegy innen? Legfeljebb Júdeából.

- Nem elég, Lázár. Ők dühöngenek. Oda kell mennie, ahová ők nem mennek...
- De ők mindenhová elmennek! Csak nem akarsz, hogy a Mester elhagyja Palesztinát?!...
- mondja Lázár izgatottan.
- Mit mondjak neked?! A nagytanács el akarja...
- Miattam, nemde? Mondd meg!
- Hm! Igen! Miattad... azaz azért, mert mindnyájan megtérnek hozzá, és ők... nem akarják ezt.
- De ez bűntény! Ez szentségtörés... Ez...
- Jézus sápadtan, de nyugodtan, felemeli kezét, csendet parancsolva, és azt mondja:
- Hallgass, Lázár! Mindenki a saját munkáját végzi. Minden meg van írva. Hálás vagyok neked, József, és biztosítalak, hogy elmegyek. Menj, menj, József! Hogy ne vegyék észre távollétedet... Isten áldjon meg téged! Lázártól megtudod majd, hol vagyok. Menj! Megáldalak téged, Nikodémust és minden igaz szívűt! – Megcsókolja őt, és elválnak egymástól. Jézus Lázárral visszatér Betániába, míg József a város felé megy.
- Mit csinálsz majd, Mester? – kérdi aggódva Lázár.
- Nem tudom. Néhány nap múlva megérkeznek a nőtanítványok Anyámmal együtt. Meg akartam várni őket...
- Ami ezt illeti... én fogadhatom őket a te nevedben, és elvezethetem őket hozzád. De közben te hová mész? Salamon háza nem látszik jónak... Sem valamelyik ismert tanítvány háza. Holnap!... Azonnal el kell menned!
- Nekem lenne helyem. De meg szeretném várni Anyámat. Nagyon aggódna, ha nem találna itt engem.
- Hová mennél, Mester?
- Efraimba.
- Szamariába?
- Szamariába. A szamariabeliek kevésbé szamaritánusok, mint sokan mások, és szeretnek engem. Efraim a határszélen van...
- Ó, és azért, hogy bosszantsák a zsidókat, megtisztelnak és megvédenek téged! De... ide figyelj! Anyád vagy Szamarián keresztül jön, vagy a Jordánon túl. Elmegyek én a szolgálkkal az egyik útra és Maximínusz más szolgálkkal a másikra, és egyikünk vagy másikunk megtalálja őt. Visszatérünk velük. Tudod, hogy Lázár házanépe közül senki sem képes elárulni téged. Menj csak Efraimba! Azonnal. Ó, a sors úgy akarta, hogy ne örvendhessek neked! De eljövök. Adomin hegyein keresztül. Most egészséges vagyok. Meg tudom tenni, amit akarok. Sőt! Igen. Azt mondom nekik, hogy Szamarián keresztül Ptolemaisba megyek, hogy onnan Antiochiába hajózzak. Mindnyájan tudják, hogy ott birtokaim vannak... A nővérek Betániában maradnak... Te... Igen. Most előkészítek két kocsit, és azokkal Jerikóba mentek. Utána, holnap hajnalban folytatjátok az utat gyalog. Ó, Mester! Mesterem! Mentsd meg magadat! Mentsd meg magadat! – Az első pillanatok izgalma után Lázár elszomorodik, és sír. Jézus felsóhajt, de nem mond semmit. Mit mondhatna?...
- Megérkeznek Simon házához. Ott elválnak. Jézus belép a házba. Az apostolok már csodálkoznak, hogy a Mester elment anélkül, hogy nekik valamit is szólt volna. Körülveszik, és Ő azt mondja nekik:
- Vegyétek ruháitokat! Készítsétek elő a zsákokat! Azonnal el kell mennünk innen. Gyorsan készüljétek! És csatlakozzatok hozzám Lázár házában!
- A mosástól még nedves ruhákat is? Nem vehetjük magunkhoz akkor, amikor visszatérünk? – kérdezi Tamás.
- Nem térünk vissza. Vegyetek magatokhoz mindent!
- Az apostolok szótlanul összenéznek. Jézus megy Lázár házába, hogy magához vegye dolgait, és üdvözli a megdöbbent nővéreket...

A kocsik hamarosan előállnak. Nehéz, fedett kocsik, amelyeket erős lovak húznak. Lázár és Maximínusz a szolgákkal együtt kísérik Jézust.

Felszállnak a kocsikra, amelyek egy hátsó kijáratnál várakoznak. A kocsisok rácsapnak a lovakra, és elindulnak ugyanazon az úton, amelyen Jézus jött, hogy feltámassza Lázárt.

(8-106)

Jézus már jó ideje Efraimban van, amikor megérkezik Lázár kocsija Máriával, és a kocsit követő emberekkel, akik Názáretből, Kánából, Tiberiásból, Naimból és Endorból valók, s akikhez Sziheimből is csatlakoztak. Máriát nagyon megviselte, amikor útközben megtudta, hogy Jézus nem Betániában, hanem Efraimban tartózkodik, mert üldözik. Jézus vigasztalja őt:

– Ne sírj, Mamán! Ne sírj! Itt jó emberek között vagyok, két Mária mellett, akiknek egyike anya... – Lázár mentegetőzik:

– Meg kellett mondanom, mert ő ismerte az utat, és nem értette, miért kanyarodtunk errefelé. Azt hitte, hogy velem vagy, Betániában... És Sziheemben egy férfi felkiáltott: „Menjünk mi is Efraimba a Mesterhez!” Többé nem volt lehetséges semmiféle mentegetőzés... Reméltem, hogy le tudom rázni ezeket az embereket, éjjel indulva el, ismeretlen utakon. De ők mindenüvé öröket állítottak, és míg egy részük minket követett, a többiek körülmentek, hogy értesítsék a többieket.

Mária, Jakab felesége (aki Efraimban szállást adott Jézusnak és az apostoloknak) tejet, mézet, vaját és friss kenyeret hoz és megkínálja Máriát és Lázárt. Félig kíváncsian, félig félve néz Lázárra, és kissé remeg a keze, amikor átnyújtja neki a tejet, és megérinti kezét. Nem tudja visszatartani csodálkozó „óh” kiáltását, amikor látja, hogy Lázár éppúgy eszik, mint mások.

Lázár először mosolyog rajta, és utána kedvesen megjegyzi:

– Igen, asszony. Éppúgy eszem, mint te, és ízlik a kenyered és tejed. És biztosan jól fog esni ágyad, mert a fáradtságot éppúgy érzem, mint az éhséget. – Utána mindnyájukhoz fordulva mondja: – Sokan érintenek engem valami ürüggyel, hogy érezzék, van-e testem és csontom, meleg vagyok és lélegzem-e. Ez kissé kellemetlen számomra. És miután befejeztem küldetésemet, ismét elzárkózom Betániában. A te közeledben, Mester, túl sok ember figyelmét magamra vonnám. Feltűntem, és tanúskodtam hatalmadról egészen Szíriáig. Most eltűnök. Csak neked kell ragyognod a csoda fényében, Isten egén és az emberek előtt.

Jézus felmegy a teraszra Lázárral, Péterrel és Simonnal. Péter ott azt kéri Lázártól, hogy menjen el Pilátushoz, és ügyesen tudakolja meg tőle, hogy mit tervez Jézussal kapcsolatban, akár jó az, akár rossz. Lázár megígéri neki, de Jézus kijelenti, hogy ez felesleges idővesztés, mert Pilátus nagyon határozatlan, ma megvédheti Jézust, holnap meg elítéli. Ezzel fejezi be:

– De te, Lázár, elégítsd csak ki Pétert... Ha ez megvigasztalja őt...

– Nem vigasztal meg, de..., nyugodtabb leszek, igen...

– Ó akkor elégítsd ki a mi jó Péterünket, és menj el Pilátushoz!

– Elmegyek, Mester. De te tökéletesen leírtad Pilátust!

Később Jézus kéri Lázárt:

– Jöjj velem a patak mellé!

Lázár szokásos készségével engedelmeskedik. Elmennek a háztól vagy hétszáz méterre. Lázár figyelmesen hallgat Jézusa, aki ezt mondja:

– Ezt akarom mondani neked. Anyám nagyon levert. Látod. Küldd ide két nővéredet! Én elmegyek Szihem felé az apostolokkal és a nőtanítványokkal. De utána őt előre küldöm Betániába, míg én kis időre megállok Jerikóban. Itt Szamariában még mellettem tarthatom az asszonyokat. De másutt nem...

- Mester! Igazán félsz?... Ó, ha így van, miért támasztottál fel engem?
- Azért, hogy legyen egy barátom.
- Ó, ha ezért, akkor, íme itt vagyok. Semmibe veszek minden fájdalmat, ha meg tudlak vigasztalni téged barátságommal.
- Tudom. Ezért használlak fel téged most és a jövőben, mint legtökéletesebb barátomat.
- Igazán el kell mennem Pilátushoz?
- Ha úgy gondolod. De Péterért. Nem miattam,
- Mester, tudatni fogom veled... Mikor hagyod el ezt a helyet?
- Nyolc napon belül. Nem sok időm van már, hogy elmenjek oda, ahova akarok, és utána a húsvét előtt veled legyek. Hogy ismét erőre kapjak Betániában, a béke oázisában, mielőtt belekerülök a jeruzsálemi zűrzavarba.
- Tudod, Mester, hogy a nagytanács mindenképpen vádakat akar teremteni, ha még nincsenek, hogy meggátoljon téged abban, hogy mindig kimenekülj kezei közül. Jánostól, a nagytanács tagjától tudom ezt, akivel véletlenül találkoztam Ptolemaisban. Azt mondta: „Fáj nekem, hogy a nagytanács így határozott. Mert gyermeket várok, és remélem, hogy fiú lesz, és azt szerettem volna, ha a Mester jelen lenne körülmetélésekor. De köztünk lesz-e akkorra a Mester? Szeretném... Mert a kis Emmánuel, és ez a név megmondja neked, hogyan gondolkodom, részesülne áldásában. Hogy fiamnak ne kelljen úgy küzdenie hitéért, mint nekünk kell. A messiási időkben növekedik majd fel, és könnyen elfogadja majd az eszmét”. János hisz abban, hogy te vagy a Megígért.
- Egyike a sokak közül azoknak, akik megadják nekem azt, amit a többiek megtagadnak tőlem. Lázár, hálát adok neked mindenért. Te egy igazi barát vagy. Tíz ilyennel kedves lenne számomra az élet a nagy gyűlölet ellenére...
- Most itt van Anyád, Uram. Ő felér tíz, sőt száz Lázárral. De sose felejtsd el, hogy ha szükséged van valamire, én gondoskodom róla, ha tudok. Parancsolj nekem, és mindenben szolgád leszek. Nem leszek sem bölcs, sem szent, mint mások, akik téged szeretnek, de Jánoson kívül nem tudsz még valakit találni, aki oly hűséges hozzád, mint én. Nem hiszem, hogy kevély vagyok, amikor ezt mondom.
- Lázár most beszámol Jézusnak Szintikáról, akivel szintén találkozott. Mikor befejezi, Jézus megkérdezi tőle:
  - Mikor akarsz elindulni?
  - Holnap hajnalban. Hogy a lovak kipihenhessék magukat. Utána nem állok meg Jeruzsálemig, és elmegyek Pilátushoz. Ha tudok beszélni vele, Máriával elküldöm neked választát.
- Lassan sétálva visszamennek a házba, jelentéktelenebb dolgokról beszélgetve.

Én százszor százannyit kaptam!

Amikor Jézus megérkezik Betániába, eléje siet Lázár a nővérekkel, és mindnyájan leborulnak Uruk előtt. Jóllehet Mária Magdolna csak két napja jött el Jézustól, úgy tűnik neki, mintha évszázadok óta nem látta volna, és nem fárad bele poros lábának csókolgatásába.

– Jöjj, Uram! A ház vár téged és örül jelenlétednek – mondja Lázár, miközben Jézus oldalán halad az őket körülvevő tömegben, és a Jézus ruháját fogó gyermekek között. Jézus felvesz egy kisgyermeket, s utána Lázár és az apostolok is, hogy így gyorsabban haladhassanak. Így mennek Lázár birtoka felé. Amikor végre elérkeznek a kapuhoz, és elválnak a tölegtől, Jézus azt mondja Lázárnak, vállára téve kezét:

– Megengedtem magamnak, hogy holnapra meghívjam a nőtanítványokat ide.

– Jól tetted, Uram. Tudod, hogy házam a tiéd. Anyád inkább Simon házában akart lakni. És én tiszteletben tartottam kívánságát. De remélem, hogy te nálam szállsz meg.

– Igen. Jóllehet... a másik ház is a tiéd, hála nagylelkűségednek irántam és barátaim iránt, Hányszor engedted, hogy használjam azt, barátom!

– És remélem, hogy még sokáig használhatod. De ez a szó téves, bölcs Mesterem. Nem én vagyok nagylelkű hozzád, hanem én kapok tőled. Adósod vagyok. És ha a kincsekért, amiket tőled kaptam, adok valami csekélységet neked, mi az én nyomorúságos ajándékom a te kincseidhez mérve? „Adjatok, és kaptok” mondtad. „Bőségesen mérnek vissza öletekbe, és százszor annyit kaptok, mint amennyit adtatok.” Én százszor százannyit kaptam akkor, amikor még semmit sem adtam neked. Ó, emlékszem első találkozásunkra! Te Uram és Istenem, akit a szeráfok sem méltók megközelíteni, eljöttél hozzám, amikor egyedül éltem és szomorúan... bezárkózva itt, bánatomban. Eljöttél Lázárhoz, akit mindenki elkerült, kivéve Józsefet és Nikodémust, és hűséges barátomat, Simont, aki még sírjában is, ahová élve eltemették, nem szűnt meg szeretni engem. Nem akartad, hogy megzavarja öröme az, hogy lássam a világ megvetését, amellyel téged illettek... Első találkozásunk! El tudnám mondani minden szavadat, amit akkor mondtál... Mit adtam akkor neked, mikor sose láttalak, amikor te azonnal százszorosát adtál nekem eljöveteleddel?

– Imádat adtad, amit a mi Magasságbeli Atyánkhoz intéztél. A miénkhez, Lázár. Az enyémhez, a tiédhez. Enyém, mint az Igéjé, és mint az Emberé, Tiéd, mint emberé. Amikor oly nagy hittel imádkoztál, nemde teljesen nekem adtad magadat? Látod tehát, hogy én százannyit adtam neked, amint igazságos volt, azért, amit te adtál nekem.

– A te jószágod végtelen, Mesterem és Uram! Te előre megjutalmazod azokat, és isteni nagylelkűséggel, akiket gondolatban szolgálidnak ismersz, mielőtt ők még tudnák, hogy, azok.

– Barátaimat, nem szolgálmat. Mert igazában azok, akik Atyám akaratát teszik, és követik az Igazságot, akit Ő küldött. Az én barátaim, többé nem szolgálaim. Sőt mi több: testvéreim, mert azt teszik, amit én, mindenek előtt teljesítve Atyám akaratát. Aki tehát azt teszi, amit én teszek, az barátom, mert a barát önként teszi azt, amit barátja művel.

– Legyen mindig így közted és köztem, Uram! Mikor mész a városba?

– A szombat utáni reggelen.

– Én is eljövök!

– Nem. Te ne gyere velem! Más dolgot akarok kérni tőled.

– Rendelkezz, Mester! Én is akarok mondani neked valamit.

– Mondd!

– Mit kívánsz, hogy a szombatot egymással töltsük, vagy meghívhatom közös barátainkat?

– Kérlek, ne tedd! Nagyon vágyakozom arra, hogy ezeket az órákat egyedül a ti bölcs és békés barátságtokban töltssem. Minden formáság nélkül, szabadon gondolkozva. A kedves barátok édes szabadságában, akik otthon érzik magukat.

– Amint akarod, Uram. Sőt... Én is erre vágytam. De ez önzésnek tűnt számomra barátaim iránt. Mindnyájan elmaradnak a te barátságod mögött, egyedüli Barátom, de mind kedves számomra. De ha te így akarod... Talán fáradt vagy, Uram. Vagy gondolataidba merülsz... – Lázár inkább tekintetével, mint szavakkal kérdezi Barátját és Mesterét, aki nem válaszol neki másként, mint kissé szomorú tekintetével, kissé magába mélyedve, és kissé mosolyogva.

Így maradnak a vízmedence mellett, amely énekel csobogásával... A többiek bementek a házba, és kihallatszik hangjuk és az edények zaja...

Mária Magdolna kétszer vagy háromszor kinéz a szélről lengő függöny mögül, miközben az ég mindjobban beborul. Lázár felnéz, kutatva az égre.

– Talán vihar közeledik – mondja. És hozzáteszi: – Segítene a lázadozó bimbók kinyílásában, amelyek nagyon késlekednek ebben az évben... Talán a késői fagyok késleltették őket. Mandulafáim is szenvednek, és sok gyümölcs lehullott. József azt mondta, hogy a városon kívül lévő kertje terméketlennek látszik ebben az évben. A fák visszatartják rügyeiket, mintha megátkozták volna őket. Annyira, hogy nem tudja, hagyja-e őket, vagy eladja tűzifaként. Semmi. Egy virág sem. Mintha még január lenne.

Jézus mosolyog...

– Mosolyogsz? Miért?

– Az emberek gyerekessége miatt. Minden, ami furcsa, elbűvöli őket... A gyümölcsös kivirágzik majd. A maga idejében.

– Már elmúlt annak az ideje, Uram. Máskor ilyenkor már kivirágoztak a fák. Mikor lesz itt annak az ideje?

– Amikor megdicsőítik majd Istent virágzásukkal.

– Ah, értem! Te elmész oda, hogy megáldd azt a helyet, szeretetből József iránt, és az kivirágzik, újra megdicsőítve Istent és Messiását egy új csodával! Így van! Te elmész oda. Ha látom Józsefet, megmondhatom neki?

– Ha úgy gondolsz, hogy meg kell mondanod... Igen. Odamegyek....

– Mikor, Uram? Én is szeretnék ott lenni.

– Te is egy örök gyermek vagy? – Jézus még inkább mosolyog, jóságosan csóválva fejét barátjának kíváncsisága miatt, aki felkiált:

– Ó, örülök neki, hogy felvidámítottalak, Uram! Mosolytól ragyogó arcodban ismét látom, amit már oly régen nem láttam! Akkor... eljövök?

– Nem, Lázár. Húsvét előtt itt lesz rád szükségem.

– Ó, akkor csak a húsvétal törődik az ember. Te... Mester, miért akarsz olyant tenni, ami miatt megfeddenek majd? Menj más napon oda...

– Kénytelen leszek odamenni a szombat előestéjén. De nem én leszek az egyedüli, aki olyan dolgot tesz, ami nem tartozik a régi húsvét előkészítéséhez. Izrael legszigorúbb emberei, egy Elchiás, Dórá, Simon, Szádok, Izmael és még Kaifás és Annás is egészen új dolgokat művelnek majd.

– Megbolondul akkor Izrael?

– Amint mondod.

– De te... Ó, íme, esik. Menjünk be a házba, Mester! Én... aggódom... Nem magyaráznád el nekem...

– Igen. Mielőtt elhagylak, megmondom... Íme nővéred, aki félt minket az esőtől, és egy súlyos kendővel fut... Ó, Márta! Mindig gondoskods, és tevékenykedel! De nem esik nagyon.

– Kedves nővérem! Sőt: nővéreim. Most két nővérem van, akik olyanok, mint az ártatlan gyermekek. Amikor tegnapelőtt megjött Mária Jerikóból, valóban gyermeknek látszott,

kibomlott hajával, mert miután eladta fésűit, hogy egy gyermeknek szándált vásároljon, a gyenge vasfésűk, amelyeket helyettük vett, nem tudták helyén tartani haját. Amikor leszállt a kocsiról, nevetve mondta: – Testvérem, most megismertem, mit jelent eladni azért, hogy vehessünk, és milyen nehéz a szegénynek rendben tartani haját olyan fésűkkel, amelyekből húszat adnak egy garasért. Nem felejttem el ezt, hogy a jövőben irgalmasabb legyek a szegények iránt.” Menynyire megváltozott, Uram!

(8-394)

Légy óvatos, Lázár!

Mielőtt a szombat elmúlt volna, felkeresik Lázárt a képmutató jeruzsálemi farizeusok. Mikor Lázár csodálkozik a szombati pihenés parancsának ilyen megsértésén, azt mondják neki:

– A Görög kaputól már nem láttuk többé a nap korongját, és biztosra vettük, hogy a Templom kupolája mögött is lenyugodott a nap, azért elindultunk.

Lázár gúnyosan válaszol nekik:

– És mit akartok látni? A Mester tiszteletben tartja a szombatot. Ő pihen. Ő nem azt várja, hogy valami eltakarja a nap korongját, hanem csak akkor tartja befejezettnek a szombatot, ha a nap utolsó sugara is kialudt.

– Tudjuk, hogy Ő tökéletes! Tudjuk! De ha tévedtünk, annál inkább látnunk kell Őt. Csak egy kicsit, hogy feloldozzon minket.

– Sajnálom. Nem tehetem. A Mester fáradt, és pihen. Én nem fogom megzavarni Őt.

De mások is jönnek, zarándokok mindenfelől, és ők is látni akarják Jézust. Vannak közéjük vegyült pogányok és újonnan áttértek is. Nézik Lázárt, és suttognak egymás között, mintha valami földöntúli lényt látnának. Lázár elviseli kíváncsiságukat, és türelmesen válaszolgat kérdéseikre. De nem ad parancsot a szolgáknak a kapu kinyitására.

– Te vagy az a férfi, akit feltámasztott Jézus a halálból? – kérdezi az egyik, idegen kiejtéssel.

– Én vagyok az, hogy megdicsőítsem Istent, aki visszahozott engem a halálból, hogy Messiásának szolgájává tegyen.

– De igazi halál volt az? – kérdezik mások.

– Kérdezzétek meg ezeket a zsidó előkelőségeket. Ők eljöttek temetésemre, és sokan jelen voltak feltámasztásomnál.

– De mit tapasztaltál? Hol voltál? Mire emlékezel? Amikor visszatértél az életbe, mi történt benned? Hogyan támasztott fel?... Nem láthatnánk a sírt, ahol voltál? Mi okozta halálodat? Igazán jól érzed magad most? Még sebeid helyei sem látszanak?

Lázár igyekszik türelmesen válaszolni mindegyiknek. De ha könnyű azt mondanía, hogy valóban jól van, és hogy a sebek helyei sem látszanak már, nem tudja megmondani, mit tapasztalt, és hogyan támadt fel. Azt mondja:

– Nem tudom. Kertemben élve találtam magamat, a szolgák és nővéreim között. Amikor levették arcomról a halotti leplet, láttam a napot, a fényt, éhes voltam, ettem, örültem az életnek, és a Mester irántam tanúsított nagy szeretetének. A többit jobban tudják azok, akik jelen voltak. Íme, az a három, akik egymással beszélnek. És a másik kettő, aki csatlakozik hozzájuk.

– Ők nem állnak szóba velünk, pogányokkal! Menjetek ti, akik zsidók vagytok, és kérdezzétek meg őket... De te mutasd meg nekünk a sírt, ahol voltál.

Mivel nagyon erőltetik ezt, Lázár dönt. Mond valamit a szolgáknak, és utána az emberek felé fordul:

– Menjetek ezen az úton, és majd ott találkozom veletek, és elvezetlek titeket a sírhoz, jóllehet nem láttok ott mást egy nyílásnál a sziklafalban.

– Nem fontos! Menjünk! Menjünk!

– Lázár! Állj meg! Mi is jöhetünk? Vagy nekünk tilos az, ami szabad az idegeneknek? – mondja az egyik írástudó.

– Nem, Archelaus. Jöjj csak, ha számodra nem jelent tisztátalanná válást a sír megközelítése.

– Nem, mert nincs benne halott.

– De volt benne négy napon át! Izraelben sokkal kevesebb miatt tisztátalanoknak tekintik magukat! Tisztátalannak mondjátok már azt is, ha valaki ruhájával érint egy olyant, aki hozzányúlt a halotthoz. És síromból még árad a halál büze, annak ellenére, hogy régóta nyitva van.

– Nem fontos. Majd elvégezzük a tisztulási szertartást.

Lázár ránéz a farizeus Jánosra és Eleázárra, és megkérdezi tőlük:

– Ti is jöttök?

– Igen, jövünk.

Lázár gyorsan megy a sűrű sövény mellett, és a kíváncsiakat a sírhoz vezeti. Egy rózsabokor virágzik a sír bejáratánál, de illata nem elég erős ahhoz, hogy elnyomja a sírből kiáradó bűzt. A sír bejárata fölött a sziklán olvasható: „Lázár, jöjj ki!”

A rosszindulatúak rögtön meglátják, és azt mondják:

– Miért írtad oda ezeket a szavakat? Nem lett volna szabad!

– Miért? Az én házamban azt teszem, amit akarok, és senki sem vádolhat engem bűnről azért, mert meg akartam örökíteni a sziklán, eltörölhetetlen módon, az isteni kiáltás szavait, amelyek visszahoztak engem az életbe. Amikor majd ott benn leszek, és többé nem tudom ünnepelni a Rabbi irgalmas hatalmát, azt akarom, hogy a nap még akkor is olvassa azt a sziklán, és tanulják meg a növények a szelektől, simogassák a madarak és a virágok, folytatva helyettem Krisztus kiáltásának áldását, amellyel kihozott engem a sírből.

– Pogány vagy! Szentségtörő vagy! Te káromlod Istenünket! Ünnepled a Belzebub fiának varázslatát. Vigyázz, Lázár!

– Emlékeztetek titeket, hogy az én házamban vagyok, és hogy ti az én házamban vagytok, ahová hívás nélkül jöttetek, méltatlan szándékkal. Rosszabbak vagytok azoknál, akik pogányok, de felismerik az Istent a feltámadásban.

– Átkozott! Amilyen a Mester, olyan a tanítványa! Rettenetes! Menjünk! El ettől a tisztátalan szennygödörtől! Izrael megrontója, a nagytanács emlékezni fog szavaidra!

– És Róma a ti összeesküvéstekre. Kifelé!

Lázár, aki mindig szelíd szokott lenni, visszaemlékezik arra, hogy ő Teofil fia, és úgy kidobja őket, mint egy kutya farkát. Ott maradnak azonban a különféle országokból jött zarándokok, és kéri, könyörögve, hogy láthassák Krisztust.

– Majd meglátjátok Őt a városban. Nem most. Nem tehetem.

– Ah, de eljön a városba? Igazán? Nem hazudsz? Akkor is eljön, ha annyira gyűlölik?

– Elmegy. Menjete el most, nyugodtan! Nem látjátok, hogy csendes a ház? Nem lehet látni senkit, s egy hangot se lehet hallani. Láttátok, amit akartatok: a feltámadottat és sírját. Most menjete! De ne legyen terméketlen kíváncsiságotok! Miután láttatok engem, aki élő tanúsága vagyok Jézus Krisztus, Isten Báránya és a Legszentebb Messiás hatalmának, járjatok mindnyájan az Ő útján! Ezt remélve meg vagyok elégedve azzal, hogy feltámadtam. Mert remélem, hogy a csoda felrázza a kételkedőket és megtéríti a pogányokat, és meggyőz mindenkit arról, hogy csak egy igaz Isten van, és egy igazi Messiás: a názareti Jézus, a szent Mester.

A tömeg kelletlenül szétoszlik, de ha egy elmegy, tízen jönnek helyettük, mert állandóan jönnek az emberek. Lázárnak azonban sikerül, néhány szolga segítségével bezárni a kaput. Megparancsolja a szolgáknak:

– Ügyeljete arra, hogy senki se törje fel a kaput, és ne ugorjon át a falon. Hamarosan beáll az éj, és elmennek szállásukra.

Ekkor felbukkan egy mirtuszbokor mögül János és Eleázár.

– Hogyan? Nem láttalak titeket, és azt hittem...

– Ne dobj ki minket! Bementünk a sűrűbe, hogy ne lássanak meg minket. Beszélünk kell a Mesterrel. Azért mi jöttünk, mert ránk kevésbé gyanakodnak, mint Józsefre és

Nikodémusra. De nem akarjuk, hogy rajtad és a Messiáson kívül bárki is meglásson minket... Megbízhatók a szolgálád?

– Lázár házában az a szokás, hogy csak azt látják és hallják, ami tetszik uruknak, és nem tudnak a külsőről. De jöjjetek! Ezen az ösvényen, a két sövény között, amelyek átlátszatlanabbak a falnál. Itt várjatok. Ide vezetem Jézust.

– De senki se vegye észre!

– Ne féljete!

Kicsit kell csak várakozniuk. A félhomályos ösvényen hamar feltűnik Jézus fehérbe öltözött alakja. Lázár az ösvény végén marad, mintegy örködve, vagy tapintatosságból. De Eleázár int neki: „Jöjj te is ide!”

Lázár odamegy, miközben Jézus üdvözli a kettőt, akik mélyen meghajolnak.

– Mester, és te, Lázár, ide figyeljete! Alig hallották meg, hogy te eljöttél, és itt vagy, a nagytanács máris összeült Kaifás házában. Minden visszaélés, amit tesznek... És elhatározták... Ne ártasd magadat, Mester! Légy óvatos, Lázár! Ne vezessen félre titeket a tettetett béke, a nagytanács látszólagos alvása. Mindez képmutatás, Mester! Tettetés, hogy oda vonzzon téged, és elfoghassanak anélkül, hogy a tömeg felizgulna és felkészülne megvédésedre. Sorsodat megpecsételték, és határozatukon nem változtatnak. Azt végrehajtják, holnap, vagy egy éven belül, amint lehet. A nagytanács sose felejt el a bosszúállást. Vár, tud várni a megfelelő alkalomra, de aztán!... És te is, Lázár. El akarnak távolítani téged, el akarnak fogni, el akarnak nyomni, mert házad miatt sokan elhagyják őket, és követik a Mestert. Te jól mondtad, hogy az Ő hatalmának tanúbizonysága vagy. És ezt akarják lerombolni. Tudják, hogy a tömeg hamar felejt. Ha te és a Rabbi eltűnik, sokak lelkesedése kialszik.

– Nem, Eleázár! Inkább lángra lobban! – mondja Jézus.

– Ó, Mester! De mi lesz, ha te meghalsz? Ki fogja lángra lobbantani a beléd vetett hitet, ha tudják, hogy te meghaltál? Én reméltem, hogy csak egy örömteljes dolgot tudok mondani neked, és meghívhatlak: jegyesem hamarosan a világra hozza a fiút, akit a te igazságosságod kivirágoztatott, békét teremtve két viharos szív között. Pünkösdkor fog megszületni. Én szeretném azt mondani, hogy jöjj el megáldani. Ha te belépsz házamba, mindörökre távol marad attól minden baj. – mondja a farizeus János.

– Már most áldásomat adom rád.

– Ah! Nem akarsz hozzám jönni! Nem hiszed, hogy hűséges vagyok! Az vagyok, Mester! Isten látja!

– Tudom. És azt is, hogy... pünkösdkor már nem leszek többé köztetek.

– De gyermekem vidéki házunkban fog megszületni...

– Tudom. De én nem leszek itt. Azért megáldalak téged, jegyesedet, és születendő fiadat.

Köszönöm, hogy eljöttetek. Most menjete! Vezesd őket a sövény mellett, Simon házára túlra. Hogy ne lássák őket... Én visszatérek a házba. Béke veletek!...

Beszélnem kell veled!

A betániai vacsora történetét, amely alatt Mária Magdolna ismét megkente Jézus haját és lábát, lásd E 93-99.

Miután János eltávozott, Jézus visszatér a házba. Amikor közel van hozzá, felemeli fáradt tekintetét Lázárra, aki előző helyén vár rá. Arca nagyon sápadt, és erőltetve mosolyog hűséges barátjára.

Visszamegy a terembe, ahol négy apostola beszél Maximínusszal, miközben Márta és Mária irányítja a szolgálkat, akik rendbe teszik a termet, eltávolítva a lakomához használt edényeket és terítőket.

Lázár azt mondja egy szolgáltnak:

– Hozd ide nekem a tekercest, ami dolgozószobám asztalán van!

Jézust egy nagy karosszékhez vezeti az ablak mellé, hogy leüljön. De Jézus állva marad, és erőltetve igyekszik figyelni arra, amit Lázár mond neki... de látható rajta, hogy gondolatai másutt vannak, és szíve nagyon le van sújtva, jóllehet, amikor észreveszi, hogy apostolai figyelik, mosolyog, hogy eloszlassa gyanújukat.

A szolgálta visszatér a tekerccsel, és Péter, látva, hogy ez a pergamen sokkal magasabb dolgokat tartalmaz, mint amit az ő feje fel tudna fogni, visszavonul, megjegyezve:

– A halak nem harapnak bele bizonyos ételekbe. Jobb, ha Maximínusszal beszélgetek a növényekről és a földművelésről.

Márta folytatja munkáját, Mária, hallgatva részt vesz Lázár beszélgetésében, aki rámutat egyes helyekre a pergamenen, megjegyezve:

– Nemde rendkívül a jövőbe látott ez a pogány? Sokkal inkább, mint közülünk sokan. Talán... ha itt lenne, míg te Mesterünk vagy, tanítványoddá lenne, és pedig eggyé a legjobbak közül. És jobban megértene téged, mint közülünk sokan. És tégedet csodálva, milyen költeményt írna! Összegyűjtené és megőrizné szavaidat ez a ragyogó lélek, pedig pogány. Hogyan írná le életedet ez a széles látókörű, világosan látó értelem! Nekünk nincsenek többé íróink és költőink. Te túl későn születél. Az önzés és a vallási-társadalmi romlottság kioltotta bennünk a költészetet és a lángészt. Az, amit anélkül, hogy ismertek volna téged, írtak rólad a mi bölcseink és prófétáink, nem talált párára egyetlen követőd hangjában sem. Azok, akiket te mindenkinél jobban szeretsz, akik hűségesek hozzád, legnagyobb részt a műveletlen emberek közül kerülnek ki. És a többiek... Nem. Nincsenek többé szónokaink, akik átadnák a tömegnek a te bölcsességedet. Nincsenek többé, mert hiányzik a lelkület és az akarat belőlük, még ha képességük meg is volna rá. Izrael emberileg leginkább kiválasztott része süket, mint egy tönkrement trombita, és többé nem képes Isten dicsőségét és csodáit hirdetni. Attól félek, hogy minden elvesz, vagy mindent megmásítanak, részben képtelenségük, részben rosszindulatuk miatt...

– Nem fog ez megtörténni. Az Úr Lelke, amikor helyet foglal a szívek mélyén, megismétli szavaimat, és megmagyarázza azok jelentését, Isten Lelke az, aki Krisztus ajkával beszél. Utána... Utána közvetlenül beszél majd a lelkekhez, és emlékezteti őket szavaimra.

– Ó, bárcsak gyorsan megtörténne! Gyorsan, mert olyan kevesen hallgatnak szavaidra, és még kevesebben értik meg azokat. Arra gondolok, hogy Isten Lelke erőteljes lesz, mint a tűz, amely fellángol, erőteljesen zúgva belevési az elmékbe azt, amit nem akarnak elfogadni, amíg kedves és szelíd. Úgy gondolom, hogy a lángoló Lélek elégeti lángjaival a lanyha és lusta lelkiismereteket, beléjük írva szavaidat. A világnak szeretnie kellene téged. A Magasságbeli azt akarja. De mikor lesz ez?

– Akkor, amikor én véghezvittem a szeretet Áldozatát. Akkor eljön a Szeretet. Olyan lesz, mint a szép láng, amely felszáll a feláldozott Áldozatról. És nem fog kialudni ez a láng, mert nem fog megszűnni az Áldozat. Miután létrejött, tartani fog minden időben a földön,

- De akkor... Neked igazán áldozattá kell válnod ahhoz, hogy eljöjjön?
- Igen. – Jézus a szokásos mozdulatot teszi, kifejezve ragaszkodását sorsához. Kitarja karját, kifelé fordított tenyérrel, és lehajtja fejét. Utána felemeli fejét, hogy rámosolyogjon a lesújtott Lázárra, és azt mondja:
- De nem lesz erőszakos, mint egy vihar, a Szeretet Lelkének anyagtalan hangja. Kedves lesz, mint a szeretet, amely kellemes, mint a tavaszi szellő, jóllehet erős lesz, mint a halál. A Szeretet kimondhatatlan titka! Az én szolgálatom betetőzője. A Mester szolgálatának tökéletessége... Én nem félek, mint te, mert semmi sem fog elveszni abból, amit adtam. Sőt, igazán mondom neked, hogy fénysugár árad majd szavaimra, és meglátjátok annak szellemét. Én nyugodtan megyek el, mert a Szentlélekre bízom tanításomat, és lelkemet Atyámra.
- Lehajtja fejét, gondolkozva, és utána fogja a tekercset, amely elindította társalgásukat, és felteszi egy díszes állványra. Utána azt mondja:
- Lázár, jöjj ki! Beszélnem kell veled.
- Azonnal, Uram! – És Lázár felkel a székből, amelyben ült, és követi Jézust a kertbe, amelyben már sötét van, csak a hold első sugarai jelentkeznek.

(8-462)

- Jézus átmegy a kerten, oda, ahol Lázár sírja van. Ott megáll. A házat nem lehet innen látni, elrejtik a fák és a sövények. Teljes a csönd és az elhagyatottság.
- Lázár, barátom – kérdezi Jézus, barátja előtt állva, kissé mosolyogva, nagyon lesoványodott és a szokásosnál sápadtabb arcával. – Lázár, barátom, tudod-e ki vagyok én?
  - Te? Hát te a názáreti Jézus vagy, az én kedves Jézusom, az én szent Jézusom, az én hatalmas Jézusom!
  - Ez vagyok számodra. De a világ számára ki vagyok?
  - Izrael Messiása.
  - És azután?
  - A Megígért, a Várva-várt vagy... De miért kérded tőlem? Kétkedsz a hitemben?
  - Nem, Lázár. De rád akarok bízni egy igazságot. Anyámon kívül csak egy valaki tudja az enyéim közül. Anyám tudja, mert előtte semmi sem ismeretlen. Enyéim közül egy, mert ő részt vesz ebben a dologban. A többinek nagyon sokszor megmondtam ezt a három év alatt, amelyben velem vannak. De szeretetük meggátolta őket az igazság felfogásában. Nem tudtak mindent megérteni... És jó, hogy nem értették meg, különben azért, hogy meggátoljanak egy bűntényt, egy másikat követtek volna el. Hasztalan. Mert az, aminek meg kell történnie, meg fog történni, minden gyilkosság ellenére. De neked meg akarom mondani a valóságot.
  - Kétkedsz abban, hogy én kevésbé szeretlek téged, mint ők? Milyen bűntényről beszélsz? Milyen bűnténynek kell bekövetkeznie? Beszélj, Isten nevében! – Lázár izgatott.
  - Igen, beszélek. Nem kétkedem szeretetemben. Oly kevésbé kétkedem benne, hogy bízom benne, és rád bízom rendelkezéseimet...
  - Ó, Jézusom! De ezt az teszi, aki közel áll a halálhoz! Én megtettem, amikor felfogtam, hogy te nem jöttél el, és nekem meg kell halnom.
  - És nekem meg kell halnom.
  - Neeem! – Lázár hangosan felnyög.
  - Ne kiálts! Nehogy meghallja valaki. Egyedül csak veled kell beszélnem. Lázár, barátom, tudod-e, mi történik ebben a pillanatban, amelyben te mellettem vagy, hűséges barátomként, aki voltál az első pillanattól kezdve, és akit semmiféle indítóok sem zavart meg? Egy ember, más emberekkel együtt, megegyezik a Bárány árában. Tudod-e, hogy hívják ezt a Bárányt? A neve: názáreti Jézus.
  - Neeem! Igaz, hogy vannak ellenségeid, de hogyan lenne képes eladni téged! Ki? Ki az?

– Enyéim egyike. Azok egyike, akik leginkább csalatkoztak bennem, és aki belefáradt a várakozásba, és meg akar szabadulni Attól, aki most már csak személyes veszélyt jelent számára. Azt hiszi, hogy ezzel helyreállítja becsületét, saját felfogása szerint, a világ nagyjainál. Pedig, helyett megveti majd őt a jók világa, és a bűnözők világa egyaránt. Elérkezett oda, hogy belefáradt annak várásába, amelyet minden eszközzel el akart érni: az emberi nagyságot, amit először a Templomban keresett, azt gondolva, hogy elérheti, ha csatlakozik Izrael Királyához, és most ismét a Templomban keresi, és a rómaiaknál... Remél... De, noha Róma meg tudja jutalmazni hűséges szolgálát... lábbal tud taposni megvetésében a hitvány árulókra. Ő belefáradt a rám való várakozásba, a jóvá levésbe. Mert aki gonosz, annak tettetnie kell, hogy jó, és ez olyan teher, ami összelapítja. El lehet viselni egy ideig... de utána... nem képes rá többé... és megszabadul tőle, visszatérve a szabadsághoz. A szabadsághoz? Ezt gondolják a gonoszok. Ezt gondolja ő is. De ez nem szabadság. Csak az szabad, aki az Istené. Aki Isten ellen van, az, bilincsekben és láncokban van, fogolyként; olyan ostromzásban részesül, amelyben egy gályarab vagy építkezésnél dolgozó rabszolga sem, ahogy csak egy hóhér ostromoz.

– Ki az? Mondd meg nekem. Ki az?

– Nincs értelme.

– De igen, van értelme... Ah!... Nem lehet más, csak ő: az a férfi, aki mindig szennyfolt volt seregében, aki csak nemrég is megsértette nővéremet. A kerióti Júdás az!

– Nem. A Sátán. Isten megtestesült bennem: Jézusban. A Sátán őbenne, a kerióti Júdásban testesült meg. Egy napon, nagyon régen... Itt, ebben a kertedben, megvigasztaltam valakit, aki sírt, és mentegtettem egy sárba esett lelket. Azt mondtam, hogy a megszállás a Sátán fertőzése, aki beleoltja nedveit az emberbe, és átváltoztatja annak természetét. Azt mondtam, hogy az a lélek házasságkötése a Sátánnal és az állatiassággal. De a megszállás csekélység a megtestesüléshez hasonlítva. Az én szentjeim birtokolni fognak engem, és én birtokba veszem őket. De Isten csak Jézus Krisztusban van úgy, mint az égben, mert én a Testté lett Isten vagyok. Csak egy isteni Megtestesülés létezik. Ugyanúgy a Sátán, Lucifer csak egyben, Isten Fiának gyilkosában testesült meg úgy, mint ahogy az ő birodalmában van. Ő, miközben én itt veled beszélek, a nagytanács előtt van, és megöléséről tárgyal veled. De nem ő, a Sátán az. Most figyelj ide, Lázár, hűséges barátom! Én kérek tőled néhány szívességet. Te sosem tagadtál meg tőlem semmit sem. A te szereteted oly nagy volt, amit sose fognak felülmúlni. Tiszteleted mindig tevékeny volt irántam. Ezernyi dologban segítettél engem, sok előrelátással és bölcs tanáccsal, amelyeket én mindig elfogadtam, mert láttam szívedben, hogy igazán javamat kívánod.

– Ó, Uram! De öröm volt számomra veled foglalkoznom! Mit fogok tenni most, ha nem tudok Mesteremmel és Urammal foglalkozni? Nagyon, nagyon keveset engedted, hogy tegyek érted! Az én tartozásom irántad, aki feltámasztottad Máriát, hogy ismét szeressem és tiszteljem, és engem visszahívtál az életbe, oly nagy, hogy... És miért hívtál vissza az életbe, ha át kell élnem ezt az órát? Már túl voltam a haláltól való irtózáson és minden lelki gyötrelmen, a Sátántól való félelmen abban a pillanatban, amikor meg kell jelennem az Örök Bíró előtt, és sötét volt! ... Mi bajod van, Jézus? Miért remegsz és sápadsz el még jobban? Arcod sápadtabb, mint a hó. Ó, Mester! Úgy tűnik, hogy elhagy téged a vér és az élet...

– Valóban olyan vagyok, mint akinek megnyitották ereit és meghal. Az egész Jeruzsálem, és akarom mondani ezzel mindazokat, akik ellenségeim Izrael hatalmasai közül, sóvár ajakkal hozzám tapad, és kiszívja életemet és véretemet. El akarják hallgattatni a Hangot, amely három éven keresztül gyötörte őket akkor is, ha szerette őket... mert minden szavam, akkor is, ha a szeretet szava volt, felrázta és felébresztette lelküket, és ők nem akartak hallgatni a léleknek erre a hangjára, amelyet hármass érzékiségükkel megkötöztek. És nemcsak a nagyok... Hanem az egész, egész Jeruzsálem készen áll arra, hogy rávesse magát az Ártatlanra, és halálát kívánja... és Jeruzsálemmel Júdea... és Júdeával Perea, Idúmea, a

Tízváros, Galilea, Szír-Fönícia... az egész, az egész Izrael, amely összejött a Sionon Krisztus „átvonulására” az életből a halálba. Lázár, te, ki meghaltál és feltámadtál, mondd meg nekem, milyen érzés meghalni? Mit tapasztaltál, mire emlékszel?

– A meghalásból?... Nem emlékszem rá pontosan, hogyan történt. A nagy szenvedést nagy bágyadság követte... Úgy tűnt nekem, hogy nem szenvedek többé, hanem mélyen alszom... A fény és a zaj mind gyengébbé, távolibbá vált... A nővérek és Maximínusz azt mondják, hogy jelét adtam nagy szenvedésemnek... De én nem emlékszem rá...

– Látod! Az Atya irgalmassága eltompítja a haldoklók érzékeit és értelmét úgy, hogy ők egyedül csak testükben szenvednek, amelynek szüksége van a megtisztulásra a haláltusa előzetes tisztítótűzésben. De én... És a halálra hogyan emlékezel?

– Sehogyan, Mester. Lelkemben egy sötét időszak van. Egy üres terület. Életem folyamatában egy szakadás van, amit nem tudok kitölteni. Nincsenek róla emlékeim. Ha benéznek ennek a sötét lyuknak a mélyére, amely engem négy napig magában tartott, mert sötét éj volt, érezném, ha nem is látnám, a nedves hideget felszállni mélyéből, és arcomba fújni. Ez már egy érzés. De én, ha arra a négy napra gondolok, nincs semmi emlékem róla. Semmi.

– Látod. Azok, akik visszatérnek, nem tudják elmondani... Titok burkolja azokat, akik oda belépnek. De én, Lázár, én tudom, mit fogok elszenvedni. És tudom, hogy teljesen tudatosan fogok szenvedni. Nem lesz semmi enyhítő ital, és bágyadság, amely haldoklásomat kevésbé gyötrelmessé tenné. Érezni fogom, hogy meghalok. Máris érzem... Máris meghalok, Lázár. Mint egy gyógyíthatatlan beteg, állandóan haldokoltam ebben a harminchárom évben. És a haldoklás mind jobban fokozódott, amint közeledett ez az óra. Először csak abban állt, hogy tudtam, azért születtem, hogy a Megváltó legyek. Utána haldoklás volt látni, hogy támadnak, vádolnak, kinevetnek, üldöznek, gátolnak... Milyen fáradtságot okozott! Utána... a haldoklás mindig oldalamnál, mindig közelemben volt, egészen addig, míg megragadott engem, mint egy óriáspolip a hajótöröttet. Árulóm volt ez az óriáspolip. Mily undorító! Most haldoklom a kintől, hogy búcsút kell mondanom legkedvesebb barátaimnak és Anyámnak...

– Ó, Mester! Te sírsz?! Tudom, hogy sírtál sírom előtt is, mert szeretnél engem. De most... Ismét sírsz. Egészen fagyos vagy. Kezeid már hidegek, mint egy holttestté. Te szenvedsz. Nagyon szenvedsz?...

– Az Ember vagyok, Lázár. Nemcsak Isten. Az embernek vannak érzékei és érzelmei. Lelkem szenved, Anyámra gondolva... Mégis, mondom neked, nagyon szörnyűvé vált gyötrelmem azáltal, hogy az Áruló közelében voltam, és el kellett viselnem az egész világ sátáni gyűlöletét, azok süketségét, akik se nem gyűlölnek, se tevékenyen szeretni nem tudnak, mert a tevékeny szeretet azt jelenti, hogy olyanná válik valaki, amilyennek az, akit szeret, akarja és tanítja. Ehelyett itt!... Igen, sokan szeretnek engem. De megmaradtak annak, akik. Nem vettek fel egy másik ént szeretetemért. Tudod-e, ki volt képes legbensőbb barátaim közül arra, hogy levesse természetét, és Krisztussá váljék, amint Krisztus akarja? Csak egy: a te nővéred, Mária. Ő eltávozott a teljes állatiasságból, és elfajultságból, hogy eljusson az angyali lelkületre. És ezt egyedül a szeretet ereje által.

– Te megváltottad őt.

– Mindenkit megváltottam szavammal. De csak ő változott át teljesen a tevékeny szeretet által. De mondtam: olyan rettenetesen szenvedek mindezek miatt, hogy nem vágyakozom másra, csak arra, hogy minden beteljesedjék. Erőim elhagynak... A kereszt nem lesz olyan súlyos, mint a léleknek és az érzelmeknek ez a gyötrelme...

– A kereszt?! Neeem! Ó, nem! Az túl kegyetlen! Túl megalázó! Nem! – Lázár egy ideje már keze között tartotta Jézus fagyos kezeit, a Mester előtt állva. Most elengedi, és lerogy egy kőpadra, amely ott van a közelében, és kezeibe temetve arcát, keservesen sír.

Jézus odamegy hozzá, a zokogástól remegő vállára teszi kezét, és azt mondja:

– És ez mi? Nekem, aki haldoklom, kell megvigasztalnom téged, aki élsz? Barátom, nekem van szükségem az erőre és a segítségre. És ezt kérem tőled. Nincs másom, csak te, aki meg tudod azt adni nekem. A többiek jó, hogy nem tudnak erről. Mert ha tudnának... Vér folyna. És nem akarom, hogy a bárányok farkasokká váljanak, még akkor sem, ha az Ártatlan szeretetéből tennék. Az Anya... Ó, mily szívbemarkoló róla beszélni! (A következő másfél oldalt lásd M 13:532-533. oldalán. Lázár tanácsára, hogy Jézus meneküljön el, mint máskor is tette, ezt válaszolja:)

– Lázár, akkor elmenekültem, mert még nem jött el az idő. Most itt van. És maradok.

– Akkor én veled megyek. Nem hagylak el!

– Nem! Te itt maradsz. Az, aki egy szombatnapon megengedett járás távolságán belül lakik, saját házában fogyaszthatja el a bárányt. Íme, te, mint mindig, itt fogyasztod majd el bárányodat. De engedd meg, hogy a nővérek eljöjjenek... A Mama kedvéért... Ó, Vértanú, mit takartak el előled az isteni szeretet rózsái! A mélységes szakadékok! A mélységet! És abból most felszállnak, s elérnek ide a gyűlölet lángjai, hogy szívedet égessék! A nővérek, igen. Ők erősek és tevékenyek... és a Mama haldokolni fog, holttestem fölé hajolva. János nem elég. János a szeretet. De még éretlen. Ó, érett férfivé válik majd a következő napok szenvedésében. De az Asszonynak asszonyokra van szüksége rettenetes sebei fölött.

Megengeded nekem?

– De mindig mindent, mindent örömmel adtam neked, és csak azt fájlaltam, hogy oly keveset kívántál tőlem!...

– Látod! Betániai barátaim közül senki mástól nem fogadtam el annyit. Ez volt az igazságtalan vádak egyike, amit többször szememre vetettek. De itt, köztetek annyi vigaszra találtam én, az Ember, minden emberi keserűségemben. Názáretben az Isten voltam, aki vigasztalást talált az Egyetlen mellett, akiben Istennek kedve tellett. Itt az Ember voltam. És mielőtt felszállok a halálba, hálát adok neked, hűséges, szerető barátom, aki kedves, szolgálatkész, tartózkodó, művelt, tapintatos és nagylelkű vagy. Mindenért hálát adok neked. Utána majd az Atya megjutalmaz...

– Mindent megkaptam már a te szeretettedben és Mária megváltásában.

– Ó, nem. Még sokat kell kapnod. És megkapod. Ide figyelj! Ne csüggedj el ennyire! Add nekem értelmet, hogy megmondhassam neked azt, amit még tőled kérek. Te itt maradsz, bevárva...

– Nem, ezt nem. Miért Mária és Márta, és én nem?

– Mert nem akarom, hogy megrontson téged, mint minden férfit, akik megromlanak. Jeruzsálem az elkövetkező napokban megromlik, mint a levegő egy rothadó holttest körül, amely hirtelenül halt meg egy arra járó oktan ütésének következtében. Beteggé válik, és beteggé tesz. Kigőzölgései esztelenekké teszik azokat is, akik kevésbé kegyetlenek, még az én tanítványaimat is. Ők elmenekülnek. És hová menjenek rémületükben? Lázárhoz. Ebben a három évben, hányszor jöttek ide, kenyeret, ágyat, védelmet, menedéket és a Mestert keresve... Most visszatérnek. Mint a farkas által szétzavart juhok, egy karámba futnak, amikor elragadták tőlük pásztorukat. Rád bízom bocsánatomat az ő részükre. Nem lesz békéjük, mert elmenekültek. Mondd meg nekik, hogy ne essenek még nagyobb bűnbe, a bocsánatomat illető reménytelenség bűnébe.

– Mind elmenekülnek?

– Mind, Jánost kivéve.

– Mester, nem kéred tőlem, hogy befogadjam Júdást? Tedd, hogy gyötrelmes halált haljak, de ezt ne kérd tőlem! Kezem már többször kardomon remegett, hogy megöljem a család gyalázatát. De nem tettem soha, mert nem vagyok erőszakos. Csak kísértést éreztem erre. De esküszöm neked, hogy ha ismét meglátom Júdást, úgy átvágom a torkát, mint egy bűnbakét!

– Soha többé nem fogod látni őt. Esküszöm erre.

– Elmenekül? Nem számít. Azt mondtam: „Ha meglátom”, Most azt mondom: „Én elérem, ha a világ végére megy is, és megölöm.”

– Nem szabad ezt kívánnod!

– Ezt teszem!

– Nem fogod ezt tenni, mert ahol ő lesz, oda nem tudsz elmenni.

– A nagytanács keblében? A Szentek Szentjében? Ott is elérem, és megölöm!

– Nem lesz ott.

– Heródesnél? Megölnék engem is, de előbb én ölöm meg őt!

– A Sátánnál lesz. És te sose mérsz a Sátánhoz. De azonnal tégy le erről a gyilkos gondolatodról, mert különben itthagylak.

– Ó, ne!... De... Igen, érted... Ó, Mester! Mester! Mester!

– Igen. A te Mestered... Befogadod a tanítványokat, és megerősíted őket. Visszavezeted őket a béke felé. Én vagyok a Béke És utána is... Utána is segíteni fogod őket. Betánia mindig Betánia lesz, addig, míg a Gyűlölet nem kutatja át a szeretetnek ezt a tűzhelyét, azt gondolva, hogy kioltja annak lángját, pedig, ahelyett inkább elterjeszti az egész világra, mindent lángra lobbantva. Megáldalak téged, Lázár, mindazért, amit tettél, és amit tenni fogsz.

– Semmi, semmi. Te engem kiszabadítottál a halálból, és nem engedted meg, hogy megvédjelek téged. Mit tettem akkor?

– Nekem adtad házat. Látnod? Így volt elhatározva. Az volt első lakásom a Sionon, a te területeden. Azok egyike lesz az utolsó is. Úgy volt elhatározva, hogy én a te Vendéged legyek. De a haláltól nem tudsz engem megmenteni. Azt kérdeztem tőled, beszélgetésünk elején: „Tudod-e, ki vagyok?” Most megmondom: „A Megváltó vagyok”. A Megváltónak be kell teljesítenie az áldozatot az utolsó feláldozásig. A többit, hidd el. Az, aki felszáll majd a keresztre, és ki lesz téve a világ tekintetének és gúnyolódásának, nem egy élő lesz, hanem egy halott. Én már halott vagyok. A szeretetlenség jobban megölt, még mielőtt a szenvedés megölt volna. És még egy dolgot, barátom. Holnap hajnalban Jeruzsálembe megyek. És te hallani fogod, hogy a Sion diadalmas Királyának kiáltotta ki azt, aki szelíden, számárháton lépett be oda. Ne vezessen félre ez a diadal, és ne gondold, hogy a Bölcsesség, aki hozzád beszél, nem volt bölcs ezen a nyugodt estén. A hullócsillagnál gyorsabban, amely csíkot von az égen, és eltűnik az ismeretlen térben, eltűnik a nép kegye, és őt napon belül, ebben az órában, megkezdődik gyötrelmem, egy csalárd csókkal, amely a holnap hozsannázó ajkakat megnyitja a kegyetlen káromlások kórusára, és az elítélés vad hangjaira.

Igen. Sion városa, Izrael népe, végre lesz húsvéti Bárányod! Részed lesz benne, ebben a közeli szertartásban. Íme, itt van! Ez a századok óta előkészített Áldozat. A Szeretet szülte, egy makulátlan ölben készítve nászágyat számára. És a Szeretet emészti fel. Íme. Ez a tudatos Áldozat. Nem olyan, mint a bárány, amely még harapdálja a mező fűvét akkor, amikor a mészáros a nyakához teszi kését, vagy amely tudatlanul keresi rózsás orrával az anyai emlőt. Én vagyok a Bárány, aki tudatosan mondom „Isten veled”-et az életnek, az Anyának, a barátoknak, és aki elmegy feláldozójához, és azt mondja: „Íme, itt vagyok!” Én vagyok az ember Eledele. A Sátán olyan éhséget kelt, amelyet sose tud kielégíteni. Amelyet nem lehet kielégíteni. Az éhséget csak a táplálék elégíti ki, veszi el. És ez a táplálék: íme itt van! Íme, ember, a te kenyered! Íme a te borod! Vedd magadhoz húsvétdat, emberiség! Távozzék el tengered, amely vörös a sátáni lángoktól. Az én Véremtől megfestve, el fog távozni, és az emberi nem meg lesz őrizve a pokoli tűztől. El tud távozni. Az egek, az én vágyamtól nyomva, már kitárják kapuikat. Nézzétek, halottak lelkei! Nézzétek, élő emberek! Nézzétek, lelkek, akik a jövőben öltötök majd testet! Nézzétek, az ég angyalai! Nézzétek a pokol ördögei! Nézd, Atya, nézd, Vigasztaló! Az Áldozat mosolyog. Többé már nem sír...

Mindent megmondtam, barátom. Nem látalak többé téged halálom előtt. Add nekem búcsúcsókodat! És ne kételkedjél! Azt mondják majd neked: „Bolond volt! Ördög volt! Hazug volt! Meghalt, miközben azt mondta, hogy az Élet volt.” Nekik, és főleg neked, azt

válaszolom: „Az Igazság és az Élet volt, és most is az. A halál Legyőzője. Én tudom. És nem lehetek az örök Halott. Várom azt. És nem fog elfogyni az olaj a lámpából, amelyet a barát készen tart, hogy megvilágosítsa a világot, meghívva a Győztes lakodalmára, amikor Ő, a Jegyes, visszatér. És ezen alkalommal a világosságot soha többé nem lehet kioltani. Hidd el ezt, Lázár! Engedelmeskedjél kívánságomnak! Hallod ezt a fülemülét, amely énekel, miután elhallgatott sírásod zokogása miatt? Tégy így te is. Lelked, az elkerülhetetlen sírás után, a Megölt fölött, énekelje hited biztos himnuszát! Légy áldott az Atya, a Fiú, a Szentlélek által.

(9-30)

Jövök, Uram!

Amint Jézus előrelátta, az elmenekült apostolok valóban Lázár házában keresnek menedéket. Ott van már Máté, András, Bertalan, Alfeus fiai: Jakab és Júdás, Jakab, Zebedeus fia, a pásztor tanítványok, Mannen. Fülöp is megérkezik, de annyira szégyelli, hogy elmenekült, hogy egyelőre nem mer csatlakozni a többiekhez. Lázár eléje megy, Bertalannal, és hívja:

– Fülöp, jöjj hozzám! Szeressük egymást, az Ő szeretetéért. Maradjunk egyesülve az Ő nevében. Ezzel is szeretjük Őt.

– Ó, Lázár, Lázár! Én elmenekültem... és tegnap, Jerikón túl tudtam meg, hogy Ő meghalt! ... Én... én nem tudom megbocsátani magamnak, hogy elmenekültem...

– Mindnyájan elmenekültünk, Jánost kivéve, aki vele maradt, hűségesen, és Simon kivételével, aki az Ő parancsára itt összegyűjtött minket, miután gyáván elfutottunk. És aztán... közülünk, apostolok közül, senki se volt hűséges – mondja Bertalan.

– És te meg tudod ezt bocsátani?

– Nem! De arra gondolok, hogy helyrehozom, amennyire tudom azzal, hogy nem esek bele a terméketlen szomorkodásba. Egyesülnünk kell! Egyesülnünk Jánossal. Megtudni utolsó óráit. János mindig követte Őt – mondja Bertalan Fülöpnek.

– És nem szabad, hogy tanítása meghaljon. Hirdetni kell azt a világnak. Legalább azt életben kell tartani, ha már nem gondoskodtunk idejében arról, hogy megmentjük Őt ellenségeitől... – mondja a Zelóta.

– Nem tudtátok volna megmenteni. Senki sem tudta volna megmenteni. Ő mondta nekem. Majd elmondom nektek egy más alkalommal – mondja határozottan Lázár,

– Te tudtad, Lázár? – kérdezi Fülöp.

– Tudtam. Gyötrelmet okozott nekem ennek tudása szombat estétől kezdve haláláig, és különösen az, hogy mi hogyan viselkedtünk...

Nem! Te nem! Te csak engedelmeskedtél és szenvedtél. Mi viselkedtünk gyáván. Te és Simon az engedelmesség áldozatai voltatok! – tör ki Bertalan.

– Igen. Az engedelmségé. Ő, milyen nehéz ellenállni a szeretetnek azért, hogy engedelmeskedjünk annak, akit szeretünk! Jöjj, Fülöp! Szinte minden tanítvány a házamban van. Jöjj te is!

– Szégyellem magamat, megjelenni a világ és társaim előtt...

– Mindnyájan egyenlők vagyunk! – sóhajt fel Bertalan.

– Igen. De nekem nem bocsát meg a szívem.

– Ez büszkeség, Fülöp. Jöjj! Ő azt mondta nekem szombat este: „Ők nem bocsátanak meg maguknak. Mondd meg nekik, hogy én megbocsátok, mert tudom, hogy nem szabadon cselekedtek, hanem a Sátán vezette félre őket.” Jöjj!

Fülöp még erősebben sír, de enged. Meghajolva megy, mintha néhány nap alatt megöregedett volna. És az, ahogy ránéz társaira, s azok órá, világosan kifejezik teljes összetörésüket.

Lázár észreveszi ezt, és azt mondja:

– Krisztus nyájának egy új báránya, akit megfélemlített a farkasok megérkezése, és aki elmenekült, miután elfogták a Pásztert, s akit idehozott az Ő barátja. Neki, aki megismerte az egyedüllét keserűségét, s nem talált vigasztalást abban, hogy együtt sírjon testvéreivel, megismétlem az Ő szeretetteljes végrendeletét.

Ő, megesküszöm az égi kórusok jelenlétében, azt mondta nekem sok egyéb dologgal együtt, hogy a ti emberi gyengeségetek jelenleg nem tudja elviselni, mert tíz napja igazán lehangolt vagyok – és ha nem tudtam volna, hogy életemmel az Urat szolgálom, jöllehet oly szegény és hibás vagyok, átengedtem volna magamat ennek a fájdalomnak, amit mint barátja

és tanítványa érzek, miután Őt elveszítve, mindent elveszítettem – azt mondta nekem: „Jeruzsálem kigőzölgései még tanítványaim eszt is elveszik. Ők el fognak menekülni, és hozzád jönnek.” Valóban, látjátok, hogy mindnyájan eljöttek. Azt mondhatnám, mindnyájan, mert Simon Pétert és a keriótit kivéve, mindnyájan eljöttek házamba és baráti szívemhez. Azt mondta: „Te összegyűjtöd majd őket. Te bátorságot öntesz majd az én szétszórt nyájamba. Mondd meg nekik, hogy én megbocsátok. Rád bízom bocsánatomat számukra. Nem lesz békéjük amiatt, hogy elmenekültek. Mondd nekik, hogy ne essenek bele a még nagyobb bűnbe: az én bocsánatom felől való kételkedésbe.”

Így mondotta. És én megbocsátok nektek az Ő nevében. És pirulok azért, mert az Ő nevében adom nektek ezt a szent dolgot, ami az Ő bocsánata, azaz a tökéletes Szereteté, mert tökéletesen szeret az, aki megbocsát a bűnösnek. Ez a szolgálat megvigasztalt engem fájdalmas engedelmisségemben... Mert szerettem volna ott lenni, mint Mária és Márta, az én kedves nővéreim. És ha Őt az emberek keresztre feszítették a Golgotán, engem, esküszöm, itt feszített keresztre az engedelmisség, és ez ugyancsak fájdalmas vértanúság volt. De ha ez vigasztalást nyújt neki a Lélekben, ha ez segít megmenteni tanítványait addig, amíg Ő maga össze nem gyűjti őket, hogy tökéletesítse hitüket, íme, még egyszer feláldozom vágyamat, hogy elmenjek legalább holttestét megtisztelni, mielőtt elmúlik a harmadik nap.

Tudom, hogy kételkedtek. Nem szabad. Én nem tudok többet az ő húsvéti vacsorán mondott szavairól annál, amit ti mondtatok el nekem. De minél inkább gondolkozom azokon, annál inkább kiemelkedik egymásután az Ő igazságának gyémántja. És még inkább érzem, hogy a közvetlen holnapra vonatkoznak. Ő nem mondhatta: „Megyek az Atyához, és utána visszatérek”, ha valóban nem térne vissza. Nem mondhatta: „Amikor ismét megláttok engem, elteltek örömmel”, ha mindörökre eltűnt volna. És mindig azt mondta: „Föl fogok támadni!” Ti mondtátok, hogy azt mondta: „A belétek elvetett magokra ráhull majd egy harmat, ami mindent kicsíráztat, és utána eljön a Vigasztaló, aki hatalmas fákká növeli.” Nemde így mondta? Ó, ne tegyétek, hogy ez csak utoljára jöjjön el tanítványaira, a szegény Lázárra, aki oly ritkán volt vele! Amikor Ő majd visszatér, legyetek rajta, hogy kicsírázva lássa magvait, Vére harmatának hatására.

Énbennem minden fényessé válik, minden erőben tör ki attól a rettenetes órától kezdve, amelyben Ő felszállt a keresztre. Minden megvilágosodik, minden megszületik, és szárba szökken. Nincs egy szava, amely szegényes emberi jelentésében maradna. Hanem minden, amit felőle, vagy tőle hallottam, most életre kap és kiszáradt: földem termékeny virágágyakká válik, ahol minden virág az Ő nevét viseli, és ahol minden az Ő áldott szívéből meríti éltető nedvét.

Én hiszek, Krisztus! De hogy ezek higgyenek benned, minden ígéretedben, bocsánatodban, mindenben, ami te vagy, íme, én felajánlom életemet. Emészd el, de tedd, hogy tanításod ne haljon meg! Törd össze a szegény Lázárt! De egyesítsd az apostoli mag szétszórt tagjait! Mindent, amit akarsz, de cserébe azért, hogy a te Szavad éljen és örök legyen, és hozzá jöjjenek most és mindig azok, akik csak általad részesülhetnek az örök életben!

Lázár valóban sugalmazott. A szeretet a magasba emeli. És oly erős átszellemülése, hogy magával ragadja társait is. És Júdas, Alfeus fia fölé hajolva, aki nem tudja megnyugtatni szomorúságát azért, hogy elhagyta a Mestert és unokatestvérét, hirtelenül felegyenesedik, megfordul, és utána azt mondja:

– Jövök, Uram! – És kimegy, futva, mintha valakit követne, aki hívja őt. Mindnyájan csodálkozva nézik. Kérdezzetik egymástól:

- Mit látott?
- De... nincs itt semmi!
- Te hallottál egy hangot?
- Nem én!

– Én sem.
– És akkor? Lázár talán ismét megbetegedett?
– Talán... Jobban szenvedett, mint mi, és nekünk adta erejét, kik gyávák vagyunk! Talán most erőt vett rajta a révület.
– Valóban, nagyon kimerült az arca.
– És lángolt a szeme, amikor beszélt.
– Jézus lesz, aki az égből hívta őt.
– Valóban, Lázár az imént ajánlotta fel életét... Mint egy virág, amelyet azonnal levágnak... Ó, mi nyomorultak! Mit teszünk most?
A megjegyzések különbözők és fájdalmasak.
Lázár átmegy a csarnokon, kimegy a kertbe, mindig futva, mosolyogva, mormolva, és egész lelke kicsendül hangjából:
– Jövök, Uram! – Elérkezik egy sűrű bokorcsoporthoz, ott térdre esik, arcával a föld felé, kiáltja: – Ó, Uram!
Mert Jézus, a Feltámadt szépségében, ott áll a bokrok mellett, és mosolyogva mondja:
– Minden végbement, Lázár. Eljöttem, hogy hálát adjak neked, hűséges barátomnak. Eljöttem, hogy megmondjam neked, mondd a testvéreknek, hamarosan eljövök a Vacsora házába. Te egy másik áldozat, barátom, szeretetemért jelenleg maradj itt... Tudom, hogy szenvedsz emiatt. De tudom, hogy nagylelkű vagy. Mária, a nővéred, már megvigasztalódott, mert láttam őt és ő látott engem.
– Nem szenvedsz többé, Uram. És ez visszafizeti nekem minden áldozatomat. Szenvédtem, mert tudtam, hogy szenvedsz... és azért, mert nem...
– Ó, ott voltál! A te lelked ott volt keresztem tövében, és sírom sötétségében. Te hamarabb hívtál ki engem, mint mindazok, akik teljesen szerettek engem, a mélységből, ahol voltam. Most én mondom neked: „Jöjj, Lázár!” Amint feltámasztásod napján. De te sok órán keresztül mondtad nekem: „Jöjj!” Eljöttem. És hívtalak téged. Hogy most én emeljelek ki téged mélységes fájdalmadból. Menj! Béke és áldás rád, Lázár! Növekedj szeretetemben! Még visszatérek majd.
Lázár eközben térdén állva maradt, mozdulatlanul. Az Úr fenségessége, jóllehet szeretete mérsékeli, olyan, hogy megbénítja Lázárt.
Jézus hozzálép, és megsimogatja kezével a hűséges homlokot. Utána egy fényáradatban eltűnik.
Lázár akkor magához tér boldog merevségéből, és feláll. Gyorsan társaihoz fut, ragyogó szemekkel és homlokkal, és azt kiáltja:
– Feltámadt, testvérek! Hívott engem. Odamentem. Láttam. Beszélt hozzám. Azt mondta nekem, mondjam nektek, hogy menjetek azonnal a Vacsora házába. Menjetek! Menjetek! Én itt maradok, mert Ő így akarja. De örömöm teljes...
És Lázár sír örömében, miközben sürgeti az apostolokat, hogy menjenek oda, ahová Ő parancsolta.
– Menjetek! Menjetek! Ő akar titeket. Szeret titeket. Ne féljetek tőle... Ó, minden eddiginél inkább az Úr, a Jóság, a Szeretet!
A tanítványok is felkelnek...
Betánia kiürül. Lázár marad csak ott, nagy vigasszal szívében...

Lázár később Mária és János rendelkezésére bocsátja a kis házat a Getszemáni kertben: Ósegyház 8-11.

Arimateai József és Nikodémus kíséretében elviszi Máriának Jézus halotti leplét, testének lenyomatával: Ósegyház 17.

Mária mennybevitele előtt nővéreivel együtt eltávozik Betániából: Ósegyház 38.

Jézus gazdag barátai – 2 – Arimateai József

Jézus gazdag barátai

– Bizony, mondom nektek, a gazdagnak nehéz bejutnia a mennyek országába. Újra mondom: Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába. Ennek hallatára a tanítványok megdöbbentek és azt kérdezték: „Hát akkor ki üdvözülhet?” Jézus rájuk nézett, és így szólt: – Embernek ez lehetetlen, Istennek azonban minden lehetséges. (Mt 19,23-27)

Jézus szavaiból arra következtethetünk, hogy a gazdagoknak még inkább szükségük van Jézus tanításának ismeretére és követésére, mint a szegényeknek. Jézus valóban nem hanyagolta el a gazdagok oktatását sem. Sőt baráti viszonyban állt több gazdaggal, nem azért, hogy saját javára kihasználja őket, hanem azért, hogy segítségükkel támogatni tudja a neki oly kedves szegényeket.

Még apostolai között is voltak meglehetősen tehetősek. Simon eladta nagy házát és birtokát, és azok árát felajánlotta Jézusnak a szegény Jónás, volt betlehemi pásztor kiváltására zsarnok urától, Dórástól. Máté, megtérése előtt ismételten küldött titokban nagylelkű alamizsnát Jézusnak, szegényei számára. Zakeus, a másik megtért vámos is nagy vagyonnal rendelkezett, aminek felét azonnal felajánlotta megtérése után, a szegényeknek.

Lázár és nővérei több palotával rendelkeztek Jeruzsálemben, és Betánia nagy része az ő birtokuk volt.

Nikodémus és arimateai József gazdag farizeus volt, és Jézus nyilvános élete alatt, annak elejétől a végéig, többször szerepelnek a nagy Jézus életrajzban.

Kúza, aki Heródes udvari embere volt, és felesége, Johanna több nagy kastéllyal és birtokkal rendelkezett.

Mannaen Heródes féltestvére is korán csatlakozott Jézushoz, és felajánlotta neki szolgálatait.

Sára, az afekai özvegyasszony, Jézus nyilvános működésének vége felé csatlakozott a nőtanítványokhoz.

Aki követi ezek példáját, vagyonát Isten akarata szerint használva, az üdvözül, jóllehet gazdag.

Az első barátok

Jézus első gazdag barátai a napkeleti bölcsek voltak. Történetüket lásd: M 3,121-131.

Nyilvános működésének megkezdése után Jézus első gazdag segítőtársa egy megtért pogány nő volt, aki egy heródiánus „szeretőjeként” élt a Keresztelő szüleinek volt házában. Ékszerait több részletben elküldte Jézusnak, s Ő a Keresztelő kiszabadítására és a szegények megsegítésére használta fel az eladásokból kapott pénzt.

Utána a még bűnös vámos, Lévi, a későbbi Máté apostol következett, aki titokban gazdag adományokat küldött Jézusnak, szegényei számára. Lásd: Mt 4,16.

A Zelóta Simon, aki hamarosan Jézus tanítványává vált, ismertette meg Jézust Lázárral. (L 4) Simon birtoka határos volt Lázáréval, és mikor elhatározta eladását, Lázárra bízta annak közvetítését. Lázár titokban maga veszi meg a birtokot. Simon ezt titokban akarta tartani Jézus előtt, de természetesen Ő mindent tudott. Nagyon tanulságos Jézus és Simon beszélgetése erről, amikor Simon felajánlja anyagi segítségét az egyik volt betlehemi pásztor, Jónás kiváltására, annak kegyetlen ura, Doras, szolgaságából. Megismételjük ezt a részletet, mert ez a kulcsa Jézus viszonyának a gazdagokhoz:

– Simon, tudom, miért adtál túl minden vagyonodon. Ismerem az emberek minden gondolatát. És ezért is szerettelek téged. Amikor boldoggá teszed Jónást, Jézust teszed boldoggá. Ő, mennyire elszomorít engem, amikor a jókat szenvedni látom! Szegény sorsom, amelyet a világ megvet, csak ezért szomorít el. Ha Júdás hallana engem, azt mondaná: „De hát nem Isten Igéje vagy? Parancsolt meg, és a kövek arannyá és kenyerekké válnak a nyomorultak számára!” Megismélné a Sátán cselét. Én nagyon szeretném megszüntetni az éhezést. De nem úgy, mint Júdás szeretné. Még nem tudjátok eléggé felfogni annak mélységét, amit mondok. De neked megmondom: ha Isten mindenről gondoskodna, meglopná barátait. Megfosztaná őket attól a képességtől, hogy irgalmasak legyenek, és engedelmeskedjenek a szeretet parancsának. Barátaimnak rendelkezniük kell Istennek ezzel a jelével, vele együtt a szent könyörületességgel, mind cselekedetekben, mind szavakban. És mások szerencsétlensége módot ad barátaimnak arra, hogy ezt gyakorolják. Megértetted gondolatomat?

– Mélységes. Elmélkedem rajta. És megalázom magamat, felfogva, hogy milyen tompa az értelmem, és milyen nagy az Isten, aki azt akarja, hogy rendelkezünk minden kedves sajátosságával, s így fiainak mondhasson minket. Isten felfedi magát előttem, sokrétű tökéletességében, minden fénysugár által, amit te a szívembe lövelsz. Napról-napra, mint aki ismeretlen helyen jár, növekszik ismeretem ezt a végtelen Valakit illetőleg, aki a Tökéletesség, s aki minket „fiainak” akar hívni. Úgy tűnik nekem, hogy sasként felszállok, vagy halként lemerülök a két mélységbe, amelynek nincs határa, mint amilyen az ég és a tenger, és mind magasabbra szállok, és mélyebbre merülök, de sose érem el annak határát. De akkor ki az Isten?

– Isten az Elérhetetlen Tökéletesség, Isten a Teljes Szépség, Isten a Végtelen Hatalom, Isten a Felfoghatatlan Lényeg, Isten a Felülmúlhatatlan Jóság, Isten a Tönkretelhetetlen Résztét, Isten a Felmérhetetlen Bölcsesség, Isten az Istenné lett Szeretet. A Szeretet! A Szeretet! Te azt mondod, hogy minél inkább megismered Istent az Ő teljességében, annál inkább úgy tűnik neked, hogy felszálksz, vagy elmerülsz a két határtalan mélységben, az árnyék nélküli kétségben. De amikor majd felfogod, ki az Istenné lett Szeretet, nem fogsz felemelkedni, sem tovább sülyyedni a kétségben, hanem az égő lángok örvényébe kerülsz, és vágyakozni fogsz egy boldogság után, amely halál és élet lesz számodra. Ott teljesen birtokolni fogod Istent, amikor akaratom által sikerül felfognod és megérdemelned. Akkor megszilárdulsz az Ő tökéletességében.

– Ó, Uram!... – Simon elképed.
Hallgatnak. (Bp 31-34. Jszb 1, 26-27)

(2-313)

A hegyi-beszéd ötödik napján Jézus visszatér erre a gondolatra:

– Idehallgassatok: Nekem vannak hatalmas barátaim a gazdagok között, és vannak barátaim a föld nyomorgói között. És igazán mondhatom nektek, hogy nem hatalmas barátaimat szeretem a legjobban. Nem önszeretetből, saját javamat keresve megyek hozzájuk. Hanem azért, mert tőlük sokat kaphatok azok számára, akiknek semmijük sincs. Nekem nincs semmi vagyonom. Szeretném birtokolni a világ minden kincsét, és átváltoztatni azt kenyérré azok számára; akik éheznek, tetővé a lakásra szorulóknak, ruhává a ruhátlanoknak, orvosságra a betegeknek. Azt mondjátok: „Te tudsz gyógyítani.” Igen, ezt és más egyebet is meg tudok tenni. De nem mindig van hitük másoknak, és én nem tudom megtenni, amit megtennék, és amit szeretnék megtenni, ha hitet találnék szívükben. Szeretnék jót tenni azokkal is, akiknek nincs hitük. Amikor nem csodát kérnek az Emberfiától, szeretnék legalább segítséget nyújtani nekik. De nincs semmim. Azért kinyújtom kezemet azok felé, akiknek van, és kérem őket: „Isten nevében adjatok nekem alamizsnát!” Ezért vannak magasrangú barátaim. Holnap, amikor én már nem leszek többé a földön, még mindig lesznek veletek szegények, és én nem leszek itt, és nem teszek csodát azokkal, akiknek van hitük, se alamizsnát nem adok azoknak, akiknek nincs hitük, hogy elősegítsem hitüket. De akkorra gazdag barátaim megtanulták már a velem való kapcsolatuk révén, miként kell jót tenniük, és apostolaim szintén megtanulták, velem való kapcsolatuk által, hogy szeretettel alamizsnát adjanak testvéreiknek. És a szegények mindig segítségre találnak. (Jszb 2,71)

+

A Meron-tó környékén összegyűlt embereknek Jézus példabeszédet mond a vízelosztókról. (P 8,237-332.) Ezzel fejezi be:

– A példabeszéd befejeződött, és mindenki megértheti. Csak azt mondom nektek, hogy aki gazdag, az letétbe kapta ezt a gazdagságot, amelyet Isten azért adott neki, hogy kiossza a szenvedőknek.

Fontoljátok meg, milyen megtiszteltetés számotokra, hogy Isten meghívott titeket arra, hogy társai legyetek Gondviselésének művében a szegények, betegek, özvegyek és árvák javára. Isten megtehetette volna, hogy esőként hullassa a szegényekre a pénzt, ruhát, táplálékot. De akkor megfosztotta volna a gazdagokat nagy érdemeiktől, amelyeket a felebaráti szeretettel szereznek. Nem minden gazdag képes gondozni a betegeket, eltemetni a halottakat, meglátogatni a gyengélkedőket és a rabokat. De minden gazdag, sőt még az is, aki nem teljesen szegény, tud adni egy darab kenyeret, egy korty vizet, egy használt ruhát, a tűz mellé hívhatja azt, aki remeg a hidegtől, fedelet nyújthat annak, akinek nincs otthona, és ázik az esőben vagy izzad a kánikulában. Szegény az, akinek hiányzik valami, ami szükséges a megélhetéshez. A többiek nem szegények, szűkölködnek, de mindig gazdagok azokhoz képest, akik éhen halnak, nyomorognak és dideregnek.

Én elmegyek. Nem tudom többé segíteni a szegényeket. Folytassátok ti ezt a munkámat! Vigasztaljátok meg lesújtott szívemet azzal, hogy megígéritek, mindig engem láttok a szegényben, és úgy fogadjátok őt, mint a szegény Krisztus legigazibb képviselőjét. Én szegény akartam lenni, szeretetből a föld legszerencsétlenebbjei iránt, és azért, hogy szegénységemmel kiengeszteljem az önző emberek igazságtalan pazarlását. Emlékezzetek arra, hogy a szeretet és az irgalom örök jutalmat nyer, és eltörli a bűnöket! (Jszb 4,193)

(7-1254)

+

Hippóban így buzdítja Jézus a gazdagokat:

– A gazdagság veszélyes az életszentségre és az igazságosságra... Világ gazdagjai, van Gondviselés, és ti vagytok az Ő szolgái! Tekintsétek ezt a legnagyobb megtiszteltetésnek Isten részéről, és az egyetlen eszköznek, amely megszenteli a veszélyes gazdagságot!

Tegyetek úgy, mintha mindannyian engem látnátok a szegényekben! Én vagyok bennük. Szegény akartam lenni és üldözött, hogy olyan legyek, mint ők. A szegény és üldözött Krisztus emléke a századokon keresztül természetfeletti fényt vet majd az ő szegényeire és üldözöttjeire, akik hozzá hasonlóak. Ez a fény megszeretteti őket, mint Krisztus másait. És valóban én vagyok az éhező a szegény koldusban, akinek szomját csillapítjátok, akit ruháztok, akinek szállást adtok. Én vagyok az aggastyánban, akit segítetek, az özvegyasszonyban, akit támogattok, a vándorban, akinek szállást adtok, a meggyógyított szegényben. Én vagyok a lesújtottban, akit megvigasztaltok, a kételkedőben, akit megnyugtattok, a tudatlanban, akit tanítottok. Ott vagyok, ahol szeretetet kapok. És mindazt, amit egy szegény testvérnek tesznek, akár anyagi, akár lelki segítséggel, nekem tesznek. Mert én vagyok a Szegény, a Lesújtott, a Fájdalmak Embere. És azért vagyok az, hogy minden embert meggazdagítsak, megörvendeztessek, részesítsek a természetfeletti életben. Sok ember nem tudja, hogy csak látszólag gazdag, és örömei is csak látszólagosak. Valójában teljesen nélkülözik az igazi gazdagságot és örömet, mert nélkülözik a Kegyelmet, az eredeti bűn következtében, amely megfosztja őket ettől. Ti tudjátok meg, hogy a megváltás nélkül nincs kegyelem, és kegyelem nélkül nincs öröm és Élet.

Én, hogy megadjam nektek a Kegyelmet és az Életet, nem királyként, vagy hatalmas úrként akartam születni, hanem szegényként, a nép gyermekeként, alázatosan. Semmit sem ér ugyanis a korona, a trón, a hatalom annak számára, aki az égből jön, hogy az égbe vezessen. Mindent jelent azonban a példa, amit egy igazi Mesternek kell adnia, hogy erőteljessé tegye tanítását. Mert többen vannak a szegények és a boldogtalanok, mint a hatalmasok és a gazdagok. Mert a Jóság: Irgalmasság.

Aki be akar lépni Isten Országába, tegye azt, amit én teszek: szeresse Istent mindenkinek felett, és embertársát, amint én szeretem őt.... Szeresse a szegényeket, a lesújtottakat, a föld legkisebbjeit, az árvákat, az özvegyeket, és ne legyen uzsorás! Aki ezt teszi, bármi legyen is nemzetisége és nyelve, életkörülménye és anyagi helyzete, beléphet az Isten Országába, amelynek én tárom ki számotokra kapuját.

Gazdagok, fösszátok meg magatokat a gazdagsághoz való ragaszkodástól! Vásároljátok meg vele az Országot, gyakorolva az irgalmas felebaráti szeretet minden cselekedetét! Jszb 4,179-181.

(6-1089)

A Szentírásból is ismerjük Jézus szavait az Utolsó Ítélettel kapcsolatban, ahol azonosítja magát a szegényekkel és nélkülözőkkel, és aszerint jutalmazza vagy bünteti meg az embereket, hogy irgalmasok voltak-e irántuk. (Mt 25,31-46. P 12,479-480)

(9-159)

Arimateai József és Nikodémus

Nikodémust csak kétszer, arimateai Józsefet pedig csak egyszer említik az evangelisták. (Jn 3,1-21; Jn 20,38-42. Mt 27,57-60. Mk 15,42-46.) Valtorta Mária azonban gyakran látta őket, sokszor együtt, és így tudjuk, hogy mindkettő a nagytanács tagja volt, farizeus, nagy birtokkal és több házzal rendelkezett, mindkettő jó barátja volt Lázárnak és Jézusnak is. Mivel életük így összefonódott, együtt ismertetjük őket.

Arimateai József először a Templom megtisztítása előtt jelenik meg Valtorta írásaiban: E 1,40

(2-79)

A sátoros ünnepek elmúltával Jézus újra felkeresi Lázárt, aki baráti összejövetelre meghívta azokat, akik még hűséges barátai, hogy megismertesse velük Jézust.

Arimateai Józsefről Lázár úgy beszél, mint „igaz emberről és igazi izraelitáról”, aki azonban nem mer Jézusról beszélni, „mert fél a főtanácstól, amelynek tagja, s amely már gyűlöl téged. De benned reméli azt, akit a próféták megjövendöltek. Ő maga kérte tőlem, hogy ide jöhessen, és megismerhessen téged, és megalkossa rólad saját véleményét; nem tartja ugyanis igaznak azt, amit ellenségeid terjesztenek rólad... Még Galileából is jöttek farizeusok, hogy bűnről vádoljanak téged. József azonban így vélekedett: 'Aki csodát művel, azzal Isten van. Akivel Isten van, az nem lehet bűnben. Sőt, csak olyan lehet, akit Isten szeret.' Ezért azt szeretné, ha felkeresné otthonában, Arimateában. Megkért, mondjam meg ezt neked. Én pedig kérlek, hallgasd meg az én kérésemet és az övét.”

– A szegényekért és a lelkileg és testileg szenvedőkért jöttem, inkább, mint a hatalmasokért, akik bennem csak egy érdeklődést kiváltó tárgyat látnak. De elmegyek Józsefhez. Nincs bennem ellenséges érzület a hatalmasokkal szemben. Egyik tanítványom – az, aki kíváncsiságból, és mert magát fontos személynek tartja, eljött hozzád, parancsom nélkül... de fiatal, és sajnáltnivaló – tanúsíthatja a hatalmasok osztálya iránti tiszteletemet, akik „a Törvény gyámolítóinak” hirdetik önmagukat, de... ezt akarják vele mondani: A Fölséges támaszai. Pedig az Örökkévaló önmagától létezik! A tanítók közül senki sem tanúsított akkora tiszteletet a Templom hivatalos személyei iránt, mint én.

– Tudom. És nagyon sokan tudják ezt... De csak a legjobbak nevezik ezt a viselkedést a megfelelőképpen. A többiek... „képmutatás”-nak mondják.

– Mindenki azt adja, Lázár, ami a belsejében van.

– Igaz. De azért menj el Józsefhez! A jövő szombatára kér.

– Elmegyek. Megüzenheted neki.

– Nikodémus is jó. Sőt... azt mondta... Megmondhatom véleményét egyik tanítványodról?

– Mondd ki! Ha ő igaz ember, igazat fog mondani. Ha nem igaz ember, egy megtérést fog bírálgatni. A Lélek ugyanis megvilágosítja az igaz embert. És az Isten Lelkétől vezérelt ember lelke emberfölötti bölcsességgel rendelkezik, és kiolvassa az igazságot a szívekből.

– Ezt mondta nekem: „Nem bírálok sem a tudatlanok, sem a vámosok jelenlétét Krisztus tanítványai között. De nem tartom méltónak, hogy övéi között legyen az, akiről nem tudom eldönteni, vele van-e vagy ellene, mert olyan, mint a kaméleon, amely aszerint változtatja színét és külsejét, ami a közelében van.

– Az a Kerióti. Tudom. De higgyétek el mindnyájan: az ifjúság olyan, mint az erjedő bor, és utána megtisztul. Amikor erjed, felduzzad és habzik, és túlcsozódik minden oldalon, túlságos életerejével. A tavaszi szél minden irányból fúj, és összeborzolja az ágakat. De annak köszönhetjük a virágok megtermékenyítését. Júdás bor és szél. De nem rossz.

Viselkedése megzavar, bánt is, és szenvedést okoz. de nem teljesen rossz... egy tüzes számarcsikó.

– Te mondd... Én nem vagyok illetékes megítélésére. Még keserűséget érzek amiatt, hogy megmondta, hogy te láttad őt... (Mária Magdolnát a tavon, enyelegni a rómaiakkal.)

– De azt a keserűséget enyhíti most a méz, ígéretem miatt...

– Igen. De emlékszem arra a pillanatra. A szenvedést nem felejtí el az ember akkor sem, ha megszűnt.

– Lázár, Lázár! Túl sok dolog miatt aggódsz... és oly kicsinységek miatt! Engedd elfutni a napokat: légbuborékok, amelyek eltűnnek, és nem térnek vissza vidám vagy szomorú színűkkel. Nézz az égre! Az nem tűnik el, és az igazak számára van.

– Igen, Mester és Barátom! Nem akarlak bírálni azért, mert Júdás veled van, sem azért, hogy magadnál tartod. Imádkozom azért, hogy ne ártsen neked.

Jézus mosolyog. (L 14-15)

(2-478)

+

Arimatea még hegyes vidék, bár hegyei már lejtének a síkság felé, amely termékenynek látszik.

Jézus Simonnal és Tamással megy. Az arimateai Józsefről beszélgetnek. Tamás, felsorolja József nagykiterjedésű, szép birtokait, amelyek a hegyen terülnek el, főleg a Jeruzsálem felé eső oldalon, ezenkívül a fővárosból az Arimatea felé vezető út mentén. Tamás azokat a földeket is dicséri, amelyek szintén József birtokában vannak, a síkságon át vezető utak mentén.

– De itt legalább nem állatokként bánnak az emberekkel! Ó, az a Dorás! – mondja Simon. Valóban, a munkások itt jól tápláltak, és ruhájuk is rendes. Ezenkívül rendelkeznek a jóléthez szükséges dolgokkal is. Tisztelettel köszönnek, mert már biztosan tudják, ki az a magas, szép ember, aki Arimatea környékén halad, gazdájuk háza felé. Jól megnézik, s közben halkán beszélgetnek.

Amint feltűnik József háza, egy szolga, mély meghajlás után, megkérdezi:

– Te vagy a várt Rabbi?

– Én vagyok – feleli Jézus.

A szolga mély meghajlással elköszön, és siet értesíteni gazdáját. Arimateai József Jézus elé jön, és mélyen meghajtja magát, mellén összetett karral. Jézus is hasonló módon meghajlik.

– Lépj be, Mester! Boldoggá tettél, hogy elfogadtad a meghívást. Nem reméltem tőled ennyi előzékenységet.

– Miért? Lázárhoz is elmegyek, és...

– Lázár a barátod... én ismeretlen vagyok számodra.

– Egy igazságot kereső lélek vagy. Ezért az Igazság nem utasít el.

– Te vagy az Igazság?

– Én vagyok az Út, az Élet és az Igazság. Aki szeret és követ engem, abban meglesz a biztos Út, a boldog Élet, és meg fogja ismerni Istent: mert Isten nemcsak Szeretet és Igazságosság, hanem Igazság is.

– Nagy tanító vagy! Minden szavad bölcsességet lehel. – Utána Simonhoz fordul:

– Örülök, hogy oly hosszú távollét után, te is visszatérsz házamba.

– Nem saját akaratomból maradtam távol. Te tudod, milyen sorsom volt, és mennyit sírt a kis Simon, akit apád úgy szeretett.

– Tudom. És azt hiszem, tudod, hogy én soha egyetlen szót sem szóltam ellened.

– Mindent tudok. Hű szolgám elmondta, hogy neked is köszönhetem, hogy meghagyták vagyonomat. Isten jutalmazzon meg érte.

– Volt szavam a főtanácsban, és ezt fölhasználtam, hogy – az igazságnak megfelelően – hasznára legyek családom egyik barátjának.

– Sok barátja volt az én családomnak, és sokaknak volt szavuk a főtanácsban. De nem voltak igaz emberek, mint te...

– És ez ki? Nem új előttem... de nem tudom, hol...

– Tamás vagyok, akit Ikernek hívnak...

– Ó, persze! Él még idős apád?

– Él. Folytatja a kereskedést, a testvérekkel. Én elhagytam őt a Mesterért. De ő örül emiatt.

– Igaz izraelita, és mivel eljutott oda, hogy hiszi: a názáreti Jézus a Messiás, csak boldog lehet, hogy fia az Ő legkedvesebbjei között van.

Már benn vannak a kertben, a ház közelében.

– Itt marasztaltam Lázárt. A könyvtárban van, ahol a főtanács legutóbbi üléséről készült kivonatot olvassa. Nem akart maradni, mert... Tudom, hogy már te is tudod... Ezért nem akart maradni. De azt mondtam: „Nem helyes, ha ennyire szégyenkezel. Az én házamban senki sem fog megbántani. Maradj! Aki elzárkózik, az egyedül marad egy egész világgal szemben. És mivel a világ inkább rossz, mint jó, aki egyedül van, azt leütik és eltapossák.” Helyesen mondtam?

– Helyesen mondtad, és jól tetted – válaszolja Jézus.

– Mester... ma itt lesz Nikodémus és... Gamáliel. Nem veszed rossz néven? (Júdás előző beszélgetését Nikodémussal és arimateai Józseffel, s az ő véleményüket Jézusról lásd: Jd 2,86-88. oldalán.)

– Miért kellene rossz néven vennem? Elismerem bölcsességét.

– Igen. Látni akart téged, és... és ragaszkodott ehhez a kéréséhez. Tudod... rögeszméi vannak. Azt mondja, hogy ő már látta a Messiást, és várja a jelet, amit Ő ígért neki, amikor kinyilatkoztatta magát. De azt is mondja, hogy te is „Isten egyik embere” vagy. Nem azt mondja, hogy „az Embere”. Hanem: „Isten egyik embere”. Rabbinihus finomkodások, nemde? Nem sértődsz meg, ugye?

– Finomkodások. Helyesen mondtad. Rájuk kell hagyni! A legjobbak majd önmaguktól is le tudják nyelni magukról az összes fölösleges gallyat, amelyek csak leveleket hoznak, de gyümölcsöt nem, és hozzám jönnek.

– Azért akartam közölni veled szavait, mert neked is biztosan megmondja. Egyenes lelkű ember – jegyzi meg József.

– Ritka erény, és nagyra értékelem – válaszolja Jézus.

– Igen. Azt is mondtam neki: „De a betániai Lázár is a Mesterrel van.” Azért mondtam így, mert... igen, szóval nővére miatt. Gamáliel azonban azt felelte: „Nővére jelen lesz? Nem? És akkor? A sár lehull az olyan ruháról, amely már nincs a sárban. Lázár lerázta magáról. Az én ruhámat se szennyezi be. Különbö is úgy vélem, ha Isten egyik embere elmegy az ő házába, akkor én, a törvénytudó is elmehetek hozzá.”

– Gamáliel helyesen ítél. A velejéig farizeus és tudós, de becsületes és igazságos is.

– Örülök, hogy ezt hallom tőled. Mester, itt van Lázár.

Lázár lehajol megcsókolni Jézus ruháját. Boldog, hogy vele lehet, de jól látható rajta a nagy izgalom, amellyel a meghívottakat várja.

Bevonulnak egy igen díszes terembe, ahol az asztalok már meg vannak terítve, és már csak Gamálielre és Nikodémusra várnak, a többi négy vendég ugyanis jelen van. Bemutatják őket: Félix, János, Simon és Kornéliusz.

Nagy zajt csapnak a kirohanó szolgák, amikor megérkezik Nikodémus és Gamáliel. Miután kölcsönösen üdvözlik egymást, asztalhoz ülnek. Gamáliel az asztal közepén foglal helyet, Jézus és József között, Jézus után következik Lázár, József után Nikodémus.

Az étkezés közben folytatott társalgást lásd részletesen G 11-17. oldalán. Félix kötekedő módon kihívja Jézust, hogy műveljen csodát a szeme láttára.

– Nem azért hívtam meg Őt, hogy szórakoztassa barátaimat, és kérlek, ne felejtsd el, hogy Ő az én vendégem! – válaszol neki komolyan József.

Félix feláll és elmegy. A társalgás közben Lázár és Nikodémus is szembeszállt Félixszel.

Félix távozása után hallgat mindenki. Jézus Gamálielhez fordul:

– És te nem kérsz csodát ahhoz, hogy higgyél?

– Nem Isten egy emberének csodái távolítják el a szívemben levő tüskét, azaz a három kérdést, amelyre még nincs válasz.

– Mik azok a kérdések?

– Él-e a Messiás? Ő volt az? Ez az?

– Ő az, mondom neked, Gamáliel! – kiált fel József – Nem látod, hogy szent? Másfajta? Hatalmas? Igen? És akkor? Mire vársz, hogy higgyél?

Gamáliel nem válaszol Józsefnek. Jézushoz fordul, és felidézi emlékét a tizenkét éves Jézussal, aki azt mondta neki: „Egy jelet adok majd... Ezek a kövek megremegnek, amikor eljön az én óráim.”

Jézus biztosítja őt, hogy meg fogja kapni ezt a jelet. Elbúcsúznak egymástól. Gamáliel elmegy Nikodémussal, Jánossal és Simonnal, a nagytanács tagjával.

– Nem hajlik meg!.. Szeretném, ha tanítványaid között lenne! Súlyosan esnék latba, a te javadra... de nem sikerül nekem – mondja József.

– Ne aggódj emiatt! Semmiféle súly sem képes megmenteni engem a vihartól, ami készülődik. De ha Gamáliel nem hajlik is javamra, nem fog soha sem állást foglalni Krisztus ellen. Egyvalaki, aki vár...

(2-482)

+

Nikodémus később éjjel, titokban felkeresi Jézust a Getszemáni-kertben lévő házban. Társalgásukat lásd: L 16-19 és E 2,59-60. oldalán.

(2-499)

József, segítesz nekem?

Jézus az apostolokkal, Marciammal és endori Jánossal a Templomban van. Miközben Jézus, kissé távolabb a többiektől, endori Jánossal beszélget, Péter a közben hozzájuk csatlakozó arimateai Józsefet megkéri, hogy legyen segítségére Marciam férfivá avatásának szertartásán, mert attól fél, hogy szívtelenek lesznek a gyermekhez Péter galileai származása és Jézus miatt. József szívesen megígéri segítségét. (Lásd részletesen: Pt 3,96-97.)

Jézus is odaér.

- Ó, Mester! Add rám áldásodat! – kiált fel József.
- Békesség neked, József! Örülök, hogy látlak, és jó egészségben.
- Én is, Mester, és barátaim is örömmel látnak majd. A Getszemániban vagy?
- Voltam. Imádkozás után Betániába megyek.
- Lázárhoz?
- Nem. Simonhoz. Ott van Édesanyám és unokatestvéreim anyja, meg János és Jakab anyja is. Felkeresel?
- Még kérdezed? Nagy öröm és nagy kitüntetés ez. Köszönöm neked! Néhány barátommal megyek majd...
- Csak vigyázz a barátaiddal, József!... – tanácsolja a zelóta Simon.
- Ó, már ismeritek őket. Az óvatosság azt mondja: „A levegő se hallja meg!” De, amikor majd meglátjátok őket, megértitek, hogy barátok.
- Akkor...
- Mester, Simon, Jónás fia, említette előttem a kisfiú szertartását. Akkor léptél oda, amikor kérdeztem, hogy mikor szándékoztok elvégezni. Én is ott akarok lenni.
- A húsvét előtti szerdán. Azt akarom, hogy a húsvétot már a Törvény gyermekeként ünnepelje!
- Nagyon helyes. Ebben maradunk. Értetek megyek Betániába. De hétfőn odamegyek barátaimmal.
- Rendben van.
- Mester, távozom. Béke veled! A tömjénáldozat órája van.
- Isten veled, József! Béke veled!

(3-374)

+

Szerda reggel az apostolok és az asszonyok útítársasága a Hal-kapuhoz közeledik. Velük van arimateai József is, aki – adott szavához híven – elébük ment. Marciam vizsgájának lefolyását lásd: Gy 6,241-245. Utána József meghívja mindnyájukat jeruzsálemi házába lakomára. Miután kiadja a rendelkezéseket a szolgáltnak, József azt mondja:

- Mindnyájatoknak köszönöm, hogy megfiatalítottatok engem ezzel a szertartással, és megtiszteltetek azzal, hogy házamba jött a Mester, Anyja, rokonai és ti, kedves tanítványai. Jöjjetek a kertbe! Ott levegősebb, és virágok vannak...

(3-408)

+

Júdás besúgja a nagytanácsnak, hogy Jézussal van egy filiszteus és egy görög nő. Gamáriel, hírnök által – figyelmezteti erről Jézust. Rövidesen ezután, Betániában, Jézus

találkozik arimateai Józseffel és Nikodémussal, s ők is felhívják erre Jézus figyelmét. Beszélgetésüket lásd részletesen Jd 4,164-165. és Pt 3,136-137. oldalán.

(4-1044)

+

Jézus Lázárral beszélget, amikor átadják neki endori János és Szintika levelét. Elolvassa azokat, és néhány részletét közli Lázárral és a jelenlévő Mária Magdolnával és Mártával, valamint Marciammal. Közben megérkezik arimateai József, Nikodémussal. Elbeszélgetnek egymással a fokozódó gyűlöletről, amit Jézus iránt tapasztalnak. Lásd részletesen L 45-49.

(5-435)

A Mester itt van

Jézus ellátogat az aratás befejezésének idején Nikodémus és arimateai József birtokára, amikor azok éppen szétosztják terményüket a szegények között. Lásd részletesen: Jszb 3,146-157.

Utána Jézus megpihen arimateai József tanyai házában. József is egy szobában pihen. Egy alacsony, gyékénnyel letakart széken szendereg... Egy szolga lép be, urához megy, és megérinti, hogy felébressze. József kinyitja álmos szemeit, és kérdőn néz a szolgára.

– Uram, barátod, János van itt...

– Az én János barátom?! Hogyan lehet itt, hisz nincs még vége a szombatnak? – József hirtelen felébred a meglepetéstől, hogy szombaton látogatja meg egy főtanácsbeli ember. De megparancsolja:

– Azonnal vezesd be!

János bejön, és hosszasan elmondja Józsefnek házassági problémáit. Felesége el akarja hagyni. Mindjárt az elején megemlíti, hogy fél Istentől, mert a bosszúállás Istenének tartja.

József szemrehányó hangon mondja neki:

– Te bosszúállónak hitted Istent a Rabbi eljövétele után is. Ő azért jött, hogy megismertesse népével Isten igazi arcát, igazi Szívét... Egy atyai arcot, Szívét...

– Igaz. Igaz. De... még nem hallottam Őt hosszan beszélni... Viszont... emlékezhetsz rá, hogy a házában, a lakomán történt első találkozás óta magatartásom a Rabbi iránt... tiszteletteljes volt, ha nem is szeretetteljes.

– Igaz... De mivel szeretlek, azt szeretném, ha szerető magatartásra hangolódnál iránta. A tisztelet túl kevés...

– Te szereted Őt, József, nemde?

– Igen. És ezt megmondom neked, bár tudom, hogy a papi fejedelmek gyűlölik azokat, akik szeretik a Rabbit. De besúgásra te nem vagy képes...

– Nem. Erre nem vagyok képes... És olyan szeretnék lenni, mint te. De tudok-e valaha is?

– Imádkozni fogok, hogy ez sikerüljön neked. Örök üdvödet jelentenék, barátom...

Gondolatokkal terhes csend.

Most János elmondja családi nehézségét Józsefnek. E közben megemlíti:

– Tegnapelőtt jártak házában a tanítványok. Azt mondták, hogy a Rabbi a te házába felé tart. És tegnap... tegnap nagyon viharos nap volt nálunk... annyira, hogy Anna úgy döntött, ahogy elmondtam. Éjszaka, jaj milyen éjszaka! Sokat gondolkoztam... És arra az eredményre jutottam, hogy csak Ő, a Rabbi, tökéletes...

– Isteni, János, isteni!

–...Ahogy akarod... Hogy csak Ő tud engem meggyógyítani, és csak Ő tudja helyrehozni... újjáépíteni otthonomat, visszaadni Annámat... gyermekeimet... mindent... – Az ember sír, és könnyek közt folytatja: – Mert egyedül Ő látja és mondja az igazságot... és neki hinni fogok... József, barátom, engedd, hogy itt maradjak, és bevárjam Őt...

– A Mester itt van. Napnyugta után utazik el. Megyek, idehívom hozzád. – Ezzel József kimegy. Néhány percnyi várakozás, majd ismét félrehúzódik a függöny, s belép Jézus... János feláll, és alázatos köszöntéssel hajtja meg magát.

– Békesség neked, János! Milyen okból kerestél?

– Hogy segíts látnom... hogy ments meg engem. Jézus hosszasan elbeszélget Jánossal. Ezt majd a Jézus és a bűnbánók című füzetsorozatban ismertetjük. (Jb 4,255-262.)

(6-760)

Jézus Jeruzsálemben, a szefori József házában van. Megérkezik oda a többi apostol is, s később arimateai József, Mannaen, Nikodémus, a betlehemi pásztorok, és még többen mások.

Ott találkoznak Marciáléval, az árva római gyermekkel, akit szefori József örökbe fogadott, de később annyit kellemetlenkedtek miatta neki a farizeusok, hogy átengedte őt arimateai Józsefnek, aki vele küldött titkos üzeneteket Jézusnak. Jézus feltámadása után, a zsidók bosszúból megölik Marciálét. Lásd részletesebben Gy 4,165-168.

(7-1560)

A nyomorultak jótevője

Arimateai József jelen van a vakon született meggyógyításánál. Itt csak a vele kapcsolatos részleteket ismételjük meg. A teljes történet megtalálható E 2,45-58. oldalán.

Amikor a vakon született – a Kerióti biztatására egy szombati napon Jézushoz megy, odasiet két civilbe öltözött besúgó is. A hallgatóság között ott van arimateai József is, de ő kissé távolabb áll, ahonnan mindenkit meg tud figyelni.

Jézus a Siloe víztartályához küldi a vakot, aki szaporán megy, mintha érezné, hogy valaki vezeti...

A két jeruzsálemi férfi gúnyosan nevet, fejét csóválva, és elmegy. Arimateai József követi őket anélkül, hogy üdvözlőné Jézust, ami meglepő. Mind a hárman mennek a vak után. Mikor megérkeznek Siloéhoz, József megáll egy szegényes háznál, annak sövénye mellett, míg a két férfi egészen a vízig követi a vakot, s ott megfigyeli, mit csinál.

Amikor a vak megmosdik és meggyógyul, áldja Istent. A két férfi, amint látja, hogy az ember lát, elsiet a város felé. József azonban ott marad mindvégig, és amikor a vak, aki többé már nem vak, elsiet a szegények negyede, Ofel felé, ő is otthagyja helyét, és mélyen elgondolkozva megy a város felé.

A nép tombolva ünnepli a csodát. Arimateai József ennek a fülsiketítő lármának a közepén találja magát, és követi a hömpölygő tömeget, egy zsákutcába. Egy mellékutcaból akkor érkezik oda a két férfi, aki a városba sietett, három másikkal, akik közül az egyik pap, a másik írástudó, a harmadik kilétét nem árulja el ruhája.

Miután a vak beszámol gyógyulásáról, az öt férfi azt követeli a meggyógyulttól, hogy menjen velük a Templom előjárói elé, hogy ott beszámoljon a szombati gyógyításról. Gyalázatokkal illetik Jézust, mire a vakon született őket kezdi gyalázni, és nem akar velük menni. A zavargás mind vadabbá válik.

Arimateai József, akit egy falhoz nyomtak, s aki eddig figyelemmel kísérte a történeteket, de nem tett semmit, egy öregtől nem várt elevenséggel felugrik egy faltöredékre, és azt kiáltja:

– Hallgassatok el, polgártársak! És hallgassátok meg az Öreg Józsefet!

Egy, kettő, tíz fej fordul a kiáltás irányába. Meglátják Józsefet. Nevét kiáltják. Nagyon ismertnek kell lennie az arimateainak, és a nép kegyében kell állnia, mert a megvető kiáltások örömkialtásokká válnak:

– Itt van az Öreg József! Éljen! Béke és hosszú élet az igaznak! Béke és áldás a nyomorultak jótevőjének! Csend, hogy József beszéljen! Csend!

Elhallgatnak, és minden fej József felé fordul, egészen megfélemezve az öt férfiről, aki a felháborodást kiváltotta.

– Jeruzsálem polgárai, Ofel férfijai, miért engeditek, hogy a gyanakvás és a harag, megvakítson titeket? Miért nem tisztelitek a szokásokat, ti, akik mindig hűségesek vagytok az atyák törvényei iránt? Mitől féltek? Talán egy Moloch van a Templomban, aki nem adja vissza azt, amit elfogad? Talán bírátok mind vakok, jobban barátotoknál, vakok szívükben, és süketek az igazságosság iránt? Nemde az a szokás, hogy egy csodás tényt feljegyeznek azok, akiknek kötelességük, hogy Izrael krónikáját írják? Engedjétek azért, hogy az általatok szeretett Rabbi dicsőségére feljegyezzék az általa művelt csodát! Még mindig haboztok? Rendben van, én kezeskedem arról, hogy semmi baj nem éri Bartolmait. És ti tudjátok, hogy én nem hazudok. Elkísérem őt oda, mint kedves gyermekemet, és utána visszavezetem ide. Higgyetek nekem! És a szombaton ne vétkezzetek a vezetőitek elleni lázadással!

– Igaza van! Nem kell! Hihetünk neki! Ő igaz ember. A nagytanács tárgyalásain mindig szavát hallatja. – Az emberek megváltoztatják véleményüket, és azt kiáltozzák:

– Neked igen! Rád bízunk barátunkat!

Ő pedig a fiatalemberhez fordul:

– Jöjj! Ne félj! Arimateai Józseffel biztonságban vagy, jobban, mint atyádnál. – És utat nyitnak a fiatalember számára, hogy az Józseffel mehessen, miután leszállt hevenyészett szószeréről. Miközben elhalad köztük, azt mondják neki:

– Mi is megyünk! Ne félj!

József, pompás gyapjúból készült, előkelő öltözetében, egyik kezét a fiatalember vállára téve indul útnak. A fiatalember elnyűtt, szürke tunikája és kis köpenye kirívó ellentéte az öreg tanácstag sötétvörös tunikájának és még sötétebb színű köpenyének. Mögöttük halad az öt férfi, és sokan, sokan követik őket Ofelből...

József a fiatalembert egy terembe vezeti, nem a tanácsterembe, ahol sok farizeus és írástudó van. József belép, és vele együtt Bartolmai és az öt férfi. Ofel lakosságát nem engedik be, visszakergetik őket a templomudvarba.

– Íme az ember – kezdi József. – Én magam vezettem el ide, mert noha nem számítottam rá, ott voltam, amikor találkozott a Rabbival, és meggyógyulásánál is. És mondhatom nektek, hogy az egész véletlen volt a Rabbi részéről. Amint magatok is halljátok majd, az embert a kerióti Júdás vezette, vagy helyesebben: hívta meg, hogy menjen oda, ahol a Rabbi volt. Júdást ismeritek. És hallottam, és ezek a ketten is velem együtt hallották, mert jelen voltak, miként kísértette Júdás a názáreti Jézust a csodára. Most tanúskodom arról, hogy ha valaki büntetést érdemel, az nem a vak, se nem a Rabbi, hanem a kerióti ember, aki, Isten lát, hogy nem hazudom, amikor kimondom, amire gondolok, az esemény egyedüli szerzője, mert ő hívta ki azt. Befejeztem.

– Amit mondtál, nem veszi el a Rabbi vétjét. Ha egy tanítvány bünt követ el, attól még nem kell vétkeznie a Mesternek. Ő pedig bünt követett el, amikor szombaton gyógyított. Szolgai munkát végzett.

– Aki a földre köp, nem végez szolgai munkát. És valaki szemének megérintése nem szolgai munka. Én is érintettem az embert, és nem hiszem, hogy ezzel vétkeztem.

– Ő csodát tett szombaton. Ebben áll a bűne.

– A szombatot megtisztelni egy csodával Isten kegyelme és jósága. Az az Ő napja. Nem lehetne-e a Mindenhatót ünnepelni egy csodával, amely felragyogtatja hatalmát?

– Nem azért vagyunk itt, hogy téged hallgassunk! Téged nem vádol senki. Ezt az embert akarjuk kikérdezni.

Tovább folyik a tárgyalás. Valaki kijelenti:

– Ez az ember hazudik. Nem lehet igaz. Mindenki megmondhatja, hogy egy vakon születettet nem lehet meggyógyítani. Ez valaki, aki hasonlít Bartolmaihoz, és akit a Názáreti előkészített... vagy pedig... Bartolmai sose volt vak.

Erre a meglepő kijelentésre arimateai József kitör:

– Káin idejétől kezdve tudjuk, hogy a gyűlölet elvakít. De hogy elbutít, azt még nem tudtuk. Lehetségesnek tartjátok, hogy valaki eljut a férfikorba, vaknak tette magát azért, hogy a távoljövőben egy nagy zajt keltő eseményre várakozzon? Vagy azt hiszitek, hogy Bartolmai szülei nem ismerik gyermeküket, vagy hogy hitelt adnak ennek a hazugságnak?

– Pénzzel mindent el lehet érni. És ők szegények.

– A Názáreti még náluk is szegényebb!

– Hazudsz! Hatalmas összegek mennek át kezén.

– De egy pillanatig sem állnak meg benne. Ezek az összegek a szegényekhez mennek. Jóra használja őket, nem hazugságra.

– Hogyan véded Őt! És az Öregek egyike vagy!

– Józsefnek igaza van. Az igazat meg kell mondani, bármilyen állásban legyen is valaki – mondja Eleázár.

+

Később, Nikodémus és arimateai József felkeresik Jézust a Jeruzsálem közelében lévő Nóbéban, és József elmondja a vak meggyógyulásának következményeit, amiről az apostolok még nem tudnak. Júdás színleli az ártatlant, és hazugnak nevezi a vakot, aki őt nevezte meg az apostolként, aki Jézushoz küldte Őt. Lásd részletesen: Jd 9,376-378.

Nikodémus, nem vagy többé igaz!

Lázár feltámadása után mindenki erről beszél, de nem mindenki biztos a hírek igaz voltában. Arimateai József sietve megy jeruzsálemi háza közelében, amikor néhány jeruzsálemi lakos megállítja őt, és érdeklődnek tőle Lázár felől.

– Igaz. Igaz. Lázár feltámadt és meg is gyógyult. Saját szemeimmel láttam.

– De akkor... Ő valóban a Messiás!

– Tettei erre vallanak. Élete tökéletes. A Messiás idejében élünk. A Sátán küzd ellene.

Mindenki következtethet szívében arra, hogy ki a Názáreti – mondja óvatosan, de ugyanakkor igazságosan József. Üdvözli őket, és tovább megy.

A nagytanácsot sürgősen összehívták. Jelen van Nikodémus és arimateai József is. Jézus ellenségei nagyon izgatottak, barátai azonban védelmére kelnek.

– De miért vagytok annyira felizgulva? Nem látok rá okot! Ő talán izgatott a főtanács és a főpapság ellen? Nem. Pusztán csak egy csodát tett.

– Pusztán csak egy, csodát?! Te is ostoba vagy, vagy eladtad magadat Őneki, Eleázár? Nem izgatott a főtanács és a főpapság ellen? Hát mi többet akarsz ennél? A nép...

– A nép mondhat, amit akar, de a dolgok úgy állnak, amint Eleázár mondja. A Názáreti nem tett mást, csak egy csodát művelt.

– Íme, egy másik, aki védi Őt! Nem vagy többé igaz, Nikodémus! Nem vagy többé igaz! Ez egy ellenünk irányuló cselekedet. Ellenünk, érted? Semmi sem képes jobban meggyőzni a tömeget. Ah, mi nyomorultak! Néhány zsidó ma kinevetett engem. Kinevetett, engem! Engem!

– Te hallgass, Dorás. Te csak egy ember vagy. De lesújtott az eszmére! Törvényeinkre. Előjogainkra!

– Jól mondod, Simon, és meg kell védeni azokat!

– De hogyan?

– Megtámadva, lerombolva az övéit!

– Könnyű ezt mondani, Szádok! De mivel rontod le azokat, ha saját erődből egy legyet sem tudsz feltámasztani? Itt egy az övénél nagyobb csodára lenne szükség. De közülünk senki sem képes erre, mert... – Aki beszélt, nem mondja meg, miért nem képesek ők a csodára.

Arimateai József befejezi a mondatot:

– Mert mi emberek vagyunk, csak emberek.

Erre rátámadnak:

– És Ő akkor ki?

Az Arimateai biztonságérzettel válaszol:

– Ő Isten. Ha még kételkednétek...

– De nem kell kételkednünk! Tudjuk, József! Tudjuk! Mondd csak meg nyíltan, hogy te szereted Őt!

– Nincs abban semmi rossz, ha József szereti Őt. Én magam is Izrael legnagyobb Rabbijának ismerem el Őt.

– Te! Te, Gamáriel, mondod ezt?

Gamáriel további kiállását Jézus mellett lásd: G 43-46.

Arimateai József Marciálével küld sürgős üzenetet Jézusnak, hogy azonnal beszélni akar vele, titokban. Jézus Lázárral együtt megy el a megjelölt helyre, ahol József tudatja Jézussal, hogy a nagytanács elhatározta Jézus elfogatását. Mindenki köteles feljelenteni Őt, aki tudja, hol van. Jézus megköszöni az értesítést, és elhatározza, hogy Efraimba megy, ami már Szamariában van, a határhoz közel. Lásd bőven: L 69-73.

(8-106)

Rossz barátok vagytok

Nikodémus és arimateai József elhatározza, hogy felkeresi az Efraimban tartózkodó Jézust. De óvatosságból Mannaent küldik előre, hogy hívja el Jézust a szomszédos Gofena környékére, az erdőbe. Amikor megérkeznek, Jézus üdvözli Józsefet, mielőtt az még meglátná Őt:

– Itt vagyok, József. Béke veled!

– Béke veled. Jöjj! Jöjjetek! Tüzet gyújtottunk, hogy lássuk a kígyókat és a skorpiókat, és mivel hideg van. Én előttem megyek.

Nikodémus éppen gallyakat és borókafenyő ágakat dob a tűzre.

– Béke veled is, Nikodémus. Íme, itt vagyok. Beszéljetek!

– Mester, senki se vette észre eljöveteledet?

– Ugyan ki, Nikodémus?

– De nincsenek veled a tanítványaid?

– Velem van János és Júdás, Simon fia. A többiek szombat után elmentek körülra, péntek estig. De én délelőtt hagytam el a házat azzal, hogy csak szombat után térek vissza. Már megszokták, hogy órákon keresztül távol vagyok, úgyhogy senki sem fog gyanakodni. Legyetek nyugodtak! Van bőségesen időnk arra, hogy beszéljünk egymással anélkül, hogy tartanunk kellene attól, hogy valaki meglep minket. Itt... megfelelő erre a hely.

– Igen. Kígyók és keselyűk barlangjai... és rablóké, akik itt tartózkodnak, amikor ezek a hegyek tele vannak nyájakkal. De most a rablók más helyekre mentek, ahol könnyebben le tudnak csapni a karámokra és karavánokra. Sajnáljuk, hogy ilyen messzire fárasztottunk téged. De innen különböző utakon tudunk hazatérni. Anélkül, hogy feltűnnénk valakinek. Mert a nagytanács figyeli azokat a helyeket, ahol gyanítja, hogy szeretnek téged.

– Íme, ebben eltér véleményem Józsefétől. Nekem úgy tűnik, hogy már ott is árnyakat látunk, ahol nincsenek. Úgy tűnik számomra, hogy már jó ideje lecsillapodtak a dolgok... – mondja Nikodémus.

– Tévedsz barátom! Én mondom neked. Lecsillapodtak, amennyiben többé nem keresik a Mestert, sem minket. Azért ajánlottam, hogy ne mondjuk meg senkinek sem, hogy találkozni fogunk vele. Nehogy valaki kész legyen... bármire. – mondja József.

– Nem hiszem, hogy az efraimbeliek... – veti ellen Mannaen.

– Nem az efraimbeliek, és senki más sem Szamariából. Csak azért, hogy éppen annak ellenkezőjét tegyék, amit mi teszünk...

– Nem, József. Nem azért. Hanem azért, mert az ő szívükben nincs az a rosszindulatú kígyó, ami a tietekében van. Ők nem félnek attól, hogy megfosztom őket bármiféle előjogaiktól. Nekik nem kell megvédeniük pártjaik és társadalmi osztályuk érdekeit. Nincs más bennük, csak az ösztönös vágy, hogy érezzék, megbocsátott nekik és szereti őket az, akit őseik megbántottak, és akit ők továbbra is megbántanak azzal, hogy a tökéletes valláson kívül maradnak. Kívül, mert ők is kevélyek, és ti is kevélyek vagytok, és egyiktek sem tudja abbahagyni a gyűlöletet, amely szétválaszt titeket, és nem tudtok kezet nyújtani egymásnak az Egyetlen Atya nevében. Ha meglenne bennük ez a szándék, ti akkor is elfojtanátok azt. Mert ti nem tudtok megbocsátani. Nem vagytok képesek lábbal taposni minden ostobaságot, s azt mondani: „A múlt meghalt, mert itt van a Jövő Századok Fejedelme, aki mindenkit összegyűjt zászlaja alatt.” Én eljöttem, és összegyűjtök. De ti! Ó, számotokra mindig átkozott az is, akit én érdemesnek tartottam arra, hogy összegyűjtsem.

– Szigorú vagy irántunk, Mester!

– Igazságos vagytok. Mondhatjátok talán, hogy szívetekben nem ítéltétek el egyes cselekedeteimet? Mondhatjátok, hogy helyeseltétek egyforma irgalmasságomat a zsidók, galileaiak, szamaritanusok és pogányok iránt, és még inkább a nagy bűnösök iránt, akiknek

éppen ezért nagyobb szükségük van rá? Mondhatjátok, hogy nem vártátok tőlem természetfeletti eredetem fenségesen erőszakos megnyilvánulását, és a ti felfogástok szerinti Messiás küldetésének kinyilvánítását? Mondjátok csak meg az igazat: jóllehet örültetek barátotok feltámadása miatt, nem szívesebben vettétek volna, hogy úgy érkeztem volna Betániába, szépen, és kegyetlenül, mint őseink az amorreusokhoz és basánitákhoz, és mint Józsue Ai és Jerikó lakosaihoz, vagy még inkább: szavamra leomlottak volna ellenségei falainak kövei, mint ahogy Józsue trombitáira leomlottak Jerikó falai; vagy nagy közáport zúdítottam volna rájuk, mint Józsue idejében Beteronra; vagy mint az újabb időkben történt: égi lovasokat hívtam volna, akik megfélemlítették volna dárdáikkal mindenfelől ellenségeimet? Igen. Ezt jobban szerettétek volna, mert jóllehet nagyon szerettek engem, a ti szeretetek azonban még nem tiszta, és nem szent vágyak származnak belőle; zsidók, a régi zsidók módjára gondolkotok. Gamáriel éppúgy, mint az utolsó ember Izraelben, a főpap, a negyedes fejedelem, a pásztor, a nomád, a szétszórtságban élő egyaránt így gondolkozik. A diadalmas Messiás rögeszméje. Annak lidércnyomásos álma, aki attól fél, hogy Ő megsemmisíti. Annak reménye, aki szenvedélyes emberi szeretettel szereti hazáját. Annak sóhajtása, akit más országban, más hatalmak nyomnak el. Nem a ti hibátok ez. Az Isten által adott tiszta gondolatot a századok folyamán ellepte a salak. És kevesen képesek eredeti tisztaságában visszaállítani a messiási gondolatot. És most a Sátán is azon fáradozik, hogy tökéletlenebbé tegye szereteteket, és még inkább megváltoztassa gondolatotokat, mivel közel van már az idő, amikor Gamáriel és vele együtt az egész Izrael megkapja a várva várt jelet, mert eljött az én tökéletes megnyilvánulásomnak az ideje. Eljön az ő órája. Én mondom nektek. És abban a sötét órában azok is, akik jelenleg látnak, vagy csak kevésbé vakok, teljesen meg fognak vakulni. Kevesen, nagyon kevesen ismerik majd fel a Messiást az összevert Emberben. Ezek a kevesek éppen azért ismerik fel Őt az igazi Messiásnak, mert olyan lesz, amilyennek a próféták látták Őt. Szeretném, barátaim érdekében, ha addig, míg még nappal van, ők tudnának látni és felismerni engem eltorzult alakomban is, és a sötétség óráiban is, amely leszáll a világra... De mondjátok meg nekem, amit mondani akartatok! Gyorsan telik az idő, és kihajnalodik. Miattatok mondom, mert én nem félek attól, hogy veszélyek várnak rám.

– Íme. Azt akartuk mondani, hogy valakinek el kellett árulnia, hol vagy, és ez a valaki biztosan nem én vagyok, se nem Nikodémus, se nem Mannaen, se nem Lázár és nővérei, sem Nike. Ki mással beszéltél a helyről, amit menedéül választottál?

– Senkivel, József.

– Biztos vagy benne?

– Biztos.

– És megparancsoltad tanítványaidnak, hogy ne beszéljenek róla?

– Mielőtt elindultunk, nem beszéltem nekik a helyről. Miután megérkeztünk Efraimba, megparancsoltam nekik, hogy menjenek helyettem hirdetni a jó hírt és tevékenykedjenek. És biztos vagyok engedelmességükben.

– És... Te egyedül vagy Efraimban?

– Nem. Jánossal és Júdással, Simon fiával vagyok. Már mondtam ezt. Ő, Júdás, mert olvasok gondolataidban, nem árthatott nekem, meggondolatlanságával, mert sose távozott el a városból, és ezekben az időkben nem jártak ott máshová való zarándokok.

– Akkor... maga Belzebub beszélt. Mert a nagytanács tudja, hogy te ott vagy.

– No és? Hogyan fogadták döntésemet?

– Különböző módon, Mester. Nagyon különböztek egymástól. Van, aki azt mondja, hogy ez ésszerű. Miután kitiltottak téged a szent helyekről, nem maradt más számodra, csak az, hogy Szamariába menekülj. Mások azonban azt mondják, hogy ezzel megmutatod, ki vagy: egy szamaritánus, lélekben inkább, mint származás szerint, és ez elég ahhoz, hogy elítéljenek. Azonkívül mindnyájan örvendeznek azon, hogy sikerült nekik elhallgattatniuk téged, és a

tömeg előtt mint a szamaritánusok barátját mutathatnak be. Azt mondják: „Már megnyertük a csatát. A többi gyerekjáték lesz.” De kérünk téged, tedd, hogy ez ne legyen igaz.

– Nem lesz igaz. Hagyjátok csak, hadd beszéljenek! Azokat, akik szeretnek engem, nem zavarja meg a látszat. Hagyjátok, hogy a szél egészen elálljon. Ez földi szél. Utána jön majd az ég szele, és megnyitja a függönyt, s feltűnik Isten dicsősége. Van más mondanivalótok is?

– Nem, rád vonatkozólag. Légy éber, légy óvatos, ne menj ki onnan, ahol vagy! És még egyszer biztosítunk róla, hogy mi majd értesítünk téged...

– Nem. Nem szükséges. Maradjatok ott, ahol vagytok! Hamarosan velem lesznek a nőtanítványok, és ezeknek igen, mondjátok meg Erzsinek és Nikének, hogy csatlakozzanak a többiekhez, ha akarnak! Mondjátok meg ezt a két nővérnek is! Miután már ismerik, hol vagyok, azok, akik nem félnek a nagytanácstól, most már eljöhetnek, hogy kölcsönösen megvigasztaljuk egymást.

– Nem jöhet el a két nővér addig, míg Lázár vissza nem tér. Ő nagy pompával elutazott, és az egész Jeruzsálem tudja, hogy távoli birtokaira ment, és senki se tudja, mikor tér vissza. De szolgálja már visszatért Názáretből, és azt mondta, ezt is meg kell mondanunk neked, hogy Anyád itt lesz a többiekkel e hó vége előtt. Ő jól van, és jól érzi magát Mária, Alfeus felesége is. A szolgálta látta őket. De késlekednek kissé, mert Johanna velük akar jönni, és nem teheti ezt a hónap vége előtt. És aztán, íme, ha megengeded, szeretnénk mi is segíteni téged... hűséges barátokként, ha... tökéletlenek is vagyunk, mint te mondod.

– Nem. A tanítványok, akik hirdetik a jó hírt, minden szombat előestéjén hoznak magukkal mindent, amire szükségük van, és a mi számunkra is addig, míg Efraimban maradunk. Másra nincs szükségünk. A munkás a béréből él. Ez igazságos. A többi fölösleges lenne. Adjátok valamelyik szerencsétlennek! Ezt mondtam az efraimbelieknek is, és apostolaimnak is. Megkövetelem, hogy visszatérésükkor ne tartsanak meg egy fillért sem tartalékként, hanem adjanak túl minden alamizsnán, csak annyit tartva meg, amennyi éppen elég egyheti élelmezésünkre.

– De miért, Mester?

– Azért, hogy megtanítsam őket a vagyontól való elszakadásra és arra, hogy a lélek felette áll a jövőt illető gondoknak. Ezért, és más jó okokból is, mint Mester, kérlek, hogy ne erőltessétek!

– Amint akarod. De nem tetszik nekünk, hogy nem szolgálhatunk neked.

– Majd eljön az óra, amikor meg fogjátok tenni... Nemde ez a hajnal első sugara? – mondja, kelet felé fordulva, és a távolban feltűnő kis világosságra mutatva.

– Igen, az. El kell hagynunk téged. Én visszatérek Gofénába, ahol lovamat hagytam, és Nikodémus a másik oldalon leszáll Berot felé, és onnan Rámába, amint befejeződött a szombat.

– És te, Mannaen?

– Ó, én nyíltan megyek Jerikó felé, ahol most Heródes tartózkodik. Egy szegény ember házában van a lovam, aki pénzért mindent megtesz, még egy szamaritánusnak is, aminek engem tartanak. De most veled maradok. Van nálam élelem két ember számára.

– Akkor üdvözljük egymást! Húsvétkor majd találkozunk.

– Nem! Ne tedd ki magadat ennek a veszélynek! – mondja József és Nikodémus. – Ne tedd ezt, Mester!

– Igazán rossz barátok vagytok, mert bünt és gyávaságot tanácsoltok. Tudnátok-e majd utána szeretni engem, visszagondolva cselekedetemre? Mondjátok meg! Legyetek őszinték! Hova kellene mennem imádni az Urat a kovásztalan húsvét ünnepén? Talán Garizim hegyére? Nem kellene megjelennem az Úr előtt a jeruzsálemi Templomban, amint minden férfinak meg kell tennie Izraelben az év folyamán a három nagy ünnepen? Nem emlékeztek már rá, hogy azzal vádolnak, nem tisztelem a szombatot, annak ellenére, hogy ma is – amint

Mannaen tanúskodhat róla – hogy teljesítsem kívánságokat, már este elindultam, hogy nektek és a szombati törvénynek is eleget tegyek.

– Mi is Gofénában tartózkodunk emiatt... És áldozatot fogunk bemutatni, hogy engesztelést nyújtsunk szándéktalan megsértéséért, megmásíthatatlan okból. De te, Mester!... Ők azonnal meglátnak majd téged!

– Ha nem látnának meg, akkor olyan módon fogom tenni, hogy meglássanak.

– Te tönkre akarod tenni magadat! Ez olyan, mintha öngyilkosságot követnél el...

– Nem. A ti értelmeteket nagyon beburkolja a sötétség. Nem olyan, mintha öngyilkosságot akarnék elkövetni, hanem egyedül engedelmeskedni akarok az Atya hangjának, aki azt mondja nekem: „Menj! Eljött az óra!” Mindig igyekeztem összeegyeztetni a Törvényt a szükséglettel, azokban a napokban is, amikor el kellett menekülnöm Betániából és meg kellett húzódnom Efraimban, mert akkor még nem jött el elfogatásom ideje. Az Üdvösség Bárányát nem lehet máskor feláldozni, csak a kovásztalanok húsvétján. És azt akarnátok, hogy ha megteszem ezt a Törvényért, ne tegyem meg Atyám parancsára? Menjetek! Menjetek! Ne szomorkodjatok ennyire! Miért jöttem, ha nem azért, hogy minden nép Királyának kiáltsanak ki? Mert ezt akarja mondani a „Messiás”, nemde? Igen. Ezt akarja mondani. És ezt akarja mondani a „Megváltó” is. Csakhogy az igazság, amit ez a két név kifejez, nem felel meg annak, amit ti magatoknak elképzeltetek. De én megáldalak titeket, imádkozva, hogy egy égi fénysugár szálljon le belétek az én áldásommal együtt. Mert én szeretlek titeket, és mert ti szerettek engem. Mert szeretném, ha a ti igazságtok egészen fényes volna. Mert nem vagytok gonoszok, hanem csak „az Öreg Izrael” vagytok, és nincs meg bennetek a hősies akarat ahhoz, hogy megfosszátok magatokat a múlttól, és újjá alakuljatok. Isten veled, József! Légy igaz. Igaz, mint az, aki sok éven keresztül az én oltalmazóm volt, és aki képes volt minden megújulásra ahhoz, hogy szolgálja Urát, Istenét. Ha ő itt volna, köztetek, ó, mennyire megtanítana titeket arra, hogy tökéletesen szolgáljátok Istent, hogy igazak, igazak, igazak legyetek! De jó, hogy ő már Ábrahám kebelén van!... Hogy ne lássa Izrael igazságtalanságát. Isten szent szolgálja!... Új Ábrahám ő, átdöfött szívvel, de tökéletes akarattal, aki nem tanácsolna nekem gyávaságot, hanem azt mondaná, amit mondott, valahányszor valami súlyos dolog nehezedett rá: „Emeljük fel a lelket! Találkozunk Isten tekintetével, és elfelejtjük, hogy az emberek okozzák fájdalmunkat. És tegyünk meg mindent, ami nehéz számunkra, amint a Magasságbeli azt nyújtja. Így megszenteljük a legkisebb dolgokat is, és Isten szeretni fog minket!” Ó, ezt kellene mondani ahhoz is, hogy megerősítsenek engem a legnagyobb kínok vállalásában... Ő megvigasztalna és megerősítené minket... Ó, Anyám!...

Jézus elengedi Józsefet, akit átölelve tartott, és lehajtja fejét, némán áll, szemlélve közeli szenvedését és szegény Anyját... Utána felemeli fejét, és átöleli Nikodémust, azt mondva neki:

– Amikor először jöttél hozzám, mint titkos tanítvány, azt mondtam neked, hogy újjá kell születnetek lélekben, és szeretnetek kell a Világosságot, jobban, mint ahogy a világ szereti azt, hogy beléphessetek Isten Országába, és Isten Orzága legyen bennetek. Ma, amikor talán utoljára találkozunk titokban, megismétlem ugyanazokat a szavakat. Szüless újjá lélekben, Nikodémus, hogy szeretni tudd a Világosságot, ami én vagyok, és én lakást veszek benned, mint Király és Üdvözítő. Menjetek! És Isten legyen veletek!

A két tanácstag elmegy, ellenkező irányban, mint ahonnan Jézus jött. Amikor lépteik zaja már megszűnt, Mannaen, aki a barlang bejáratától nézte távozásukat, visszatér, és nagyon kifejező arccal mondja:

– Ez alkalommal ők azok, akik megszegik a szombatot. És nem lesz nyugtuk addig, míg vétküket ki nem engesztelik egy állat-áldozat bemutatásával! Nem lenne jobb számukra, feláldozni nyugalmaikat, és nyíltan tanítványaiknak vallani magukat? Nem lenne az kedvesebb a Magasságbeli előtt?

– Biztosan az lenne. De ne ítéld el őket! Olyanok, mint egy tészta, amely lassan kel meg. Azonban a kellő pillanatban, amikor oly sokan, akik náluk jobbaknak gondolják magukat, összeomlanak, ők kiállnak az egész világ elé.

– Miattam mondd ezt, Uram? Inkább végy el engem az életből, de ne engedd, hogy én megtagadjalak téged.

– Te nem fogsz megtagadni engem. De benned más elemek vannak, amelyek különbözők az övékétől, s ezek segítenek téged abban, hogy hűséges légy.

– Igen. Én egy... heródiánus vagyok. Azaz: heródiánus voltam. Mert amint elszakadtam a Tanácstól, úgy elszakadtam a Párttól is, amikor láttam, hogy milyen hitványul és igazságtalanul bántak veled, akárcsak a többiek. Heródiánusnak lenni!... Mások számára ez azt jelenti, hogy szinte pogányok vagyunk. Nem mondom, hogy szentek vagyunk. Ez igaz. Egy tisztátalan célért tisztátalanságokat követtünk el. Úgy beszélek, mintha még heródiánus volnék, ami voltam, mielőtt a tieddé váltam. Az emberek ítélete szerint kétszeresen tisztátalanok vagyunk, mert szöveteztünk a rómaiakkal, és mert haszonlesésből tettük ezt. De mondd meg nekem, Mester, te, aki mindig megmondod az igazságot, nem félve attól, hogy elvesztesz egy barátot! Köztünk, akik Róma szövetségesei vagyunk, azért... hogy mulandó, személyes diadalokat arassunk, és a farizeusok között, a főpapok, az írástudók, szadduceusok között, akik a Sátánnal szöveteznek, hogy téged leverjenek, kik a tisztátalanabbak? Látod? Amint láttam, hogy a heródes párt hadat visel ellened, elhagytam őket. Nem azért mondom, hogy megdicsérj érte, hanem azért, hogy közöljem veled gondolatomat. És azok, a farizeusokról, papokról, írástudókról és szadduceusokról beszélek, azt hiszik, hogy hasznos lesz ez az előre nem látott szövetség köztük és a heródiánusok között. Szerencsétlenek! Nem tudják, hogy a heródiánusok azért teszik ezt, hogy több érdemük legyen a rómaiak előtt, és ezért több védelemben részesüljenek tőlük, és utána... miután befejeződött a dolog és megszűnt az indítóok, ami most egyesíti őket, leverjék azokat, akiket most szövetségeseikként fogadnak el. Így játszanak, mindkét részről. Mindez aljas becsapás. És ez oly undort váltott ki bennem, hogy mindentől függetlenül magamat. Te egy nagy, félelmetes kísértet vagy. Mindenki számára! És ürügyül szolgálsz a különböző pártok kétértelmű játékaira. A vallásos indítóok? A szent méltatlankodás „a káromló” iránt, amint téged hívnak? Mind hazugság! Az egyetlen indítóok nem a vallás megvédése, nem a Magasságbeliért való szent buzgólkodás, hanem az ő érdekeik, vágyaik, kielégítésük. Undorodom tőlük, mint a tisztátalan dolgoktól. És szeretnék... Igen, szeretném, ha a kevesen, akik nem tisztátalanok, bátrabbak volnának. Ah! Már nagyon nyomasztó számomra ez a kettős élet! Szeretnék egyedül téged követni. De így jobban tudlak szolgálni téged, mintha követnélek. Rám nehezedik... De te azt mondd, hogy hamarosan... Hogyan... Valóban feláldoznak téged, mint Bárányt? Nem jelképes nyelv ez? Izrael élete át van szöve jelképekkel és előképekkel...

– És te szeretnéd, hogy így volna az én esetemben is... De az enyém nem előkép.

– Nem? Egészen biztos vagy benne? Én képes lennék... Sokan képesek lennének megismételni a régi cselekedeteket, és Messiássá kenni, és megvédeni téged. Elég lenne egy szó, és ezren, tízezren kelnének fel az igazi, szent és bölcs Főpap védelmére. Nem beszélek már egy földi királyról, mert most már tudom, hogy a te Országod teljesen lelki. De mivel emberileg soha többé nem leszünk erősek és szabadok, legalább a te szentséged legyen az, amely a romlott Izraelt irányítja és meggyógyítja. Te tudod, hogy senki se szereti és támogatja a jelenlegi papságot. Akarod, Uram? Parancsolj, és megteszem.

– Már sokat haladtál gondolkozásmódodban, Mannaen. De még oly messzire vagy a céltól, mint a föld a naptól. Én Pap leszek, és mindörökké, halhatatlan Főpapja egy szervezetnek, amelyet én fogok éltetni egészen a világ végéig. De nem a vidámság olajával fognak felkenni, se nem kiáltanak ki és védenek meg erőszakkal, hadakozva értem a hívek, hogy a hazát még vadabbul széttépják és még inkább rabszolgává tegyék, mint valaha is volt.

Azt hiszed, hogy emberi kéz kenheti fel a Krisztust? Igazán mondom neked, hogy nem. Az igazi Tekintély, aki engem fel fog kenni Főpappá és Messiássá az, aki engem küldött. Senki más, aki nem Isten, nem lenne képes Istent mindörökre felkenni a királyok Királyává és az urak Urává.

– Akkor semmi!? Semmit sem tehetünk!? Ó, nagy az én fájdalмам!

– Mindent megtehetsz. Szeress engem. Ebben van minden. Ne a Jézusnak nevezett teremtményt szeresd, hanem azt, aki Jézus. Szeress engem emberségeddel és lelkeddel, amint én lelkemmel és emberségemmel szeretlek titeket, hogy velem lehess az emberi lét után. Nézd, milyen szép hajnal! A csillagok nyugodt fénye nem ért el ide be. De az a diadalmas napsugár, igen. Így lesz azok szívével, akik eljutnak oda, hogy igazságosan szeretnek engem. Jöjj ki! A hegy csöndjébe, amely mentes a durva emberi érdekek hangjától. Nézd ott azokat a sasokat, amint nagy körökben leszállnak áldozatukra. Látjuk mi azt az áldozatot? Nem. De ők igen. Mert a sas szeme sokkal erősebb a mienkénél, és a magasból, ahol van, látja a széles látóhatárt, és tud választani. Én is. Én látom, amit ti nem láttok, és a magasból, ahol lelkem lebeg, ki tudom választani kedves áldozataimat. Nem azért, hogy széttépjem, mint a keselyűk és a sasok teszik, hanem azért, hogy magammal vigyem őket. Így boldogok leszünk Atyám országában, mi, akik szeretjük egymást!...

És Jézus, aki beszéd közben kiment, és leült a napsütésben a barlang küszöbére, maga mellett Mannaennel, magához vonja őt, hallgatagon, mosolyog, ki tudja milyen látomásra...

(8-186)

Én barátja vagyok

Jézust elfogják, és Kaifás jelenlétében megkezdik vádolását. A hamis vádak hallatára Gamáliel felkiált:

– Törvénytelen ez a gyűlés! Kelj fel, Simeon, és menjünk!

– De rabbi, megbolondultál?

– Tiszteletben tartom az előírásokat. Tilos így járni el, amint mi tesszük. És ezért nyilvános vádat emelek majd! – Gamáliel kimegy, mereven, mint egy szobor, követve fia által, aki harmincöt évesnek látszik, és hasonlít hozzá.

Kis zavar keletkezik, amit Nikodémus és József kihasználnak, hogy a Vértanú javára szólaljanak fel.

– Gamálielnek igaza van. Törvénytelen az óra és a hely, és nem következetesek a vádak. Vádolhatja Őt valaki arról, hogy ócsárolta a Törvényt? Én barátja vagyok, és esküszöm rá, hogy mindig tisztelte a törvényt – mondja Nikodémus.

– És én is. És hogy ne vegyek részt egy bűntényben, befedem fejemet, nem Őérte, hanem értünk, és eltávozom – és József feláll, hogy kimenjen.

Kaifás dühöng:

– Ah, így mondjátok? Jöjjenek akkor az eskü alatti tanúságtételek! És hallgassátok meg! Utána menjetek el!

Két fegyenc lép be. Sunyi tekintetek, durva vihogások, csalfa mozdulatok.

– Beszéljete!

– Tilos együtt meghallgatni őket! – kiáltja József.

– Én vagyok a főpap! Én rendelkezem! És csönd!

József öklével az asztalra üt, és azt mondja:

– Nyíljanak meg feletted az ég tüzei! Ettől a pillanattól fogva tudd meg, hogy az öreg József ellensége a nagytanácsnak, és barátja Krisztusnak! Azonnal megyek a kormányzóhoz, hogy megmondjam neki, itt embert ölnek, Rómára való tekintet nélkül! – És hevesen kimegy, félrelökve egy sovány, fiatal írástudót, aki vissza akarja tartani.

Nikodémus békésebben, szó nélkül megy ki. Közben elhalad Jézus előtt, és ránéz...

Újabb zavar. Félnék Rómától. És az engesztelő áldozat még mindig Jézus.

– Látod, minden miattad van! Te megrontod a legjobb zsidókat! Lealacsonyítod őket! Jézus hallgat.

(9-263)

+

Jézus már a kereszten függ, és közel van halálához. Éppen Jánosra bízta Anyját, amikor a félelmetes szürkületben megjelenik a zsidók mögött Nikodémus és József:

– Adjatok helyet!

– Nem lehet! Mit akartok? – mondják a katonák.

– Átmenni. Krisztus barátai vagyunk.

A papok feléjük fordítják fejüket:

– Ki merészeli a lázadó barátjának vallani magát? – kérdezik méltatlankodva.

József határozottan válaszol:

– Én, a nagytanács nemes tagja: arimateai József, az öreg, és velem Nikodémus, a zsidók vezetője.

– Aki a lázadó mellé áll, maga is lázadó.

– És aki a gyilkosok mellé áll, maga is gyilkos, Eleázár, Annás fia! Igaz módjára éltem. Most öreg vagyok, és közel a halálhoz. Nem akarok igazságtalanná válni, miközben az ég már leszáll fölém, És vele az örök Bíró.

– És te, Nikodémus! Csodálkozom!

– Én is. De csak egy dolgon: hogy Izrael annyira megromlott, hogy többé nem képes felismerni az Istent!

– Undort keltesz bennem!

– Adjatok akkor utat, és hagyjatok átmenni! Csak ezt kérem.

– Hogy még jobban megfertőzd magadat?

– Ha nem fertőzőm meg magamat azzal, hogy mellettetek állok, akkor semmi sem képes többé megfertőzni engem! Katona, itt van számodra az erszény és az engedély az átmenetelre.

– És a legközelebb álló tizedesnek odaad egy erszényt és egy viaszos táblát. A tizedes megnézi, és azt mondja a katonáknak:

– Engedjétek átmenni a kettőt!

József és Nikodémus a pásztorok közelébe megy. Jézus talán nem látja őket a mindinkább növekvő sötétségben és a haláltusától már fátyolos szemével. De ők látják Őt, és szégyenkezés nélkül sírnak az emberek előtt, annak ellenére, hogy a papok már gyalázzák őket.

(9-341)

+

Jézus halála után felbukkan a sziklák mögül József és Nikodémus. Biztosan a villámlások elől kerestek ott menedéket. Longínushoz mennek:

– A holttestet akarjuk.

– Csak a kormányzó engedheti meg azt. Menjete, de gyorsan, mert hallottam, hogy a zsidók hozzá akarnak menni, és engedélyt akarnak kapni a lábak megtörésére. Nem szeretném ezt tenni.

– Honnan tudod?

– Az alhadnagy jelentette. Menjete! Én megvárom.

A kettő lesiet a meredek úton, és eltűnik. Útközben találkoznak a felfelé siető Gamáliellel, aki feldúlt lélekkel mondja el nekik, hogy megkapta a várvavárt jelet. Lásd: G 47-48.

Tovább sietnek a város felé.

A város falain kívül örülteknek látszó emberek bolyonganak... Kiáltoznak, sírnak, panaszkodnak.. Van, aki azt mondja:

– Vére tüzesőt hozott!

– A villámok között megjelent Jehova, hogy megátkozza a Templomot!

– A sírok! A sírok! – nyögik mások.

József megragadja egyiküket, aki a falat veri fejével, és nevéen szólítja, visszahúzza őt, miközben belép a városba:

– Simon! De mit kell mondanod?

– Hagyj engem! Te is egy halott vagy! A halottak mind! Mind kint vannak! És átkoznak engem.

– Megbolondult – mondja Nikodémus.

Ott hagyják, és sietnek a törvényszék felé.

A várost hatalmába kerítette a rettegés. Az emberek mellüket verve bolyonganak. Amikor valakinek lépteit hallják, hátraugranak, vagy félelemmel fordulnak a hang felé.

Nikodémus fehér gyapjúruhájában van, mert a Golgotán hagyta sötét köpenyét, hogy gyorsabban tudjon menni. Amikor meglátja őt egy farizeus, rettegve felé kiált, és futni készül. Utána felismeri Nikodémust, és nyakába borul, furcsa esedezéssel, kiáltva:

– Ne átkozz el! Anyám megjelent nekem, és azt mondta: „Légy örökké átkozott!” – és utána a földre roskad, nyögve: Félek! Félek!

– Mindenki megbolondult – mondja a kettő.

Megérkeznek a törvényszékhez. Csak ott, míg arra várnak, hogy Pilátus fogadja őket, József és Nikodémus végre felfogják, miért van ez a nagy félelem. A földrengés következtében sok sír megnyílt, és egyesek esküsznek arra, hogy látták kijönni belőlük a csontvázakat, amelyek egy pillanat alatt emberi alakot vettek fel, és mentek, istengyilkosságról vádolva a bűnösöket, és megátkozva őket.

Jézus két barátja nem fél attól, hogy megfertőzi magát azzal, hogy belép a törvényszékre. Utána visszatérnek a Kálváriára, utolérve Gamálielt, aki az utolsó lépéseket teszi a csúcs felé.

Nikodémus és József megmondja, hogy megkapták az engedélyt Pilátustól. Longínus azonban nem bízik bennük túlságosan, és elküldi egy lovas katonáját Pilátushoz, hogy megtudja azt is, mit tegyen a két latorral. A katona elmegy, és galoppozva tér vissza a parancsra, hogy adja át Jézust, és törje meg a másik kettő lábait, amint a zsidók akarják.

Longínus odahívja a négy hóhért, s azok eltörlik a rablók lábait, akik hörögve haldokolnak. El akarják törni Jézus lábait is, József és Nikodémus azonban nem engedik meg ezt nekik.

József is leveszi köpenyét, és azt mondja Jánosnak, kövesse őt, és tartsa a létrát, míg ők felmennek feszítővasakkal és harapófogókkal.

Mária remegve feláll, az asszonyoktól támogatva, és a kereszthez megy.

A katonák eltávoznak.

Jézus balkezéből kihúzták a szöveget. Teste most félkarján lóg. Azt mondják Jánosnak, szálljon fel ő is a létrára, s hagyja, hogy a nők tartsák azt.

János felmegy oda, ahol Nikodémus volt, és Jézus karját nyaka köré fonva, átöleli Őt derekánál. Amikor a lábából is kiveszik a szöveget, János csak nagy nehezen tudja tartani a testet.

Mária már leült a kereszt tövében, vállával nekitámaszkodva, s várja Jézus testét.

De a jobb kézről nagyon nehezen tudják csak kihúzni a szöveget. Végül sikerül. Nikodémus és József segítségével óvatosan leszáll János Jézussal a létráról. Mindjárt bele akarják tenni a lepelbe, amit magukkal hoztak, de Mária kívánja ölébe fogadni Jézus testét. Könnyeivel áztatja, az ágyékkendővel törölgetve tisztogatja.

– Hová, hová tegyelek, ami biztos és méltó lesz hozzád? – kiált fel Mária.

József, tiszteletteljesen lehajolva hozzá, mellére tett kézzel mondja:

– Vigasztalódj, Asszony! Az én sírom új, és méltó egy tekintélyes emberhez. Neki ajándékozom. És Nikodémus barátom már a sírhoz vitte a fűszereket, amelyeket a maga részéről fel akar ajánlani neki. De kérlek, mivel az este közeledik, engedd, hogy megtegyük... Szombat előestéje van. Légy jó, szent Asszony!

János és az asszonyok is ugyanerre kérik Máriát, aki megengedi, hogy felemeljék öleről Gyermekét. Szomorúan feláll, és miközben beburkolják Őt a lepelbe, kéri őket:

– Ó, lassan csináljátok!

Nikodémus és János a vállnál, József a lábknál fogva, felemelik a holttestet, amelyet köpönyegjeikbe is beburkoltak, hordágyként használva azokat, és elindulnak lefelé az úton.

Máriát rokona és Magdolna segíti, a többi asszony követi őket, s viszik a szöveget, harapófogókat, töviskoronát, szivacsot és a nádat.

+

A temetés leírását lásd részletesen: M 13,565-574. A sziklába vájt sír előkamrájában készítik elő a holttestet a temetésre. Ez a helyiség kicsi, Józsefen és Nikodémuson kívül csak János és Mária fér be. Leteszik Jézus testét a kőasztalra, és leveszik róla a leplet. Míg Nikodémus és József előkészítik a balzsamozásra szolgáló fűszereket és kendőket, Mária Fia fölé hajolva sír...

Nikodémus és József odatesznek egy székfélét, edényeket, fáslikat és a tiszta leplet és egy nagy tálat vízzel és gyapotsomókat...

Mária látja, és erős hangon megkérdezi:

– Mit csináltok? Mit akartok? Előkészíteni Őt? Mire? Hagyjátok Mamájának ölén. Ha sikerül felmelegítenem, hamarabb feltámad. Ha sikerül megvigasztalnom az Atyát, és megvigasztalni Őt az istengyilkos gyűlöletért, akkor az Atya előbb megbocsát, és Ő gyorsabban visszatér.

A Fájdalmas Anya szinte félrebeszél:

– Nem, nem adom Őt nektek! Odaadtam egyszer, egyszer a világnak adtam, és a világ nem akarta Őt. Megölte, mert nem akarta. Most nem adom többé oda! Mit mondotok, hogy szeretitek? Ugyan! Akkor miért nem védtétek meg? Vártatok azzal, hogy megmondjátok neki: Szeretitek, amikor nincs többé senki, aki hallhat titeket! Milyen szegényes a ti szeretetetek! De ha annyira féltetek a világtól, hogy nem mertétek megvédeni az ártatlant, akkor legalább nekem kell adnotok Őt, az Anyának, hogy megvédje Szülöttjét! Ő tudja, ki volt, és mit érdemelt. Ti!... Mesteretek volt, de semmit sem tanultatok tőle. Talán nem igaz? Talán hazudok? De nem látjátok be, hogy nem hisztek feltámadásában? Hiszitek? Nem! Miért álltok ott, előkészítve a kötelekeket és a fűszereket? Azért, mert egy szegény halottnak tartjátok, aki ma jéghideg, holnap felbomlik, és ezért be akarjátok balzsamozni. Hagyjátok kenőcseiteket! Jöjjetek a betlehemi pásztorok tiszta szívével imádni az Üdvözítőt! ... Mondtam, hogy nem akarom. Én megmostam Őt könnyeimmel. Az elég. Többre nincs szükség. És ne gondoljatok arra, hogy azt ráteszitek. Könnyebb lesz számára feltámadni, ha szabad ezektől a temetési kötelekektől. Mit nézel rám így, József? És te miért, Nikodémus? Ezeknek a napoknak borzalmait elvették eszeteket? Nem emlékeztek?...

Mária nagyon nehezen tud csak elszakadni Fiától. Nikodémus és József intenek Jánosnak és Magdolnának.

– Jöjj, Anya! – Magdolna beszél, megkísérelve eltávolítani Máriát Fiától, és szétválasztani Mária ujjait Jézusétól, akit csókolgat, sírva...

A két férfi megmossa Jézus testét és bekeni a kenőcsökkel. Felkötik állát, hogy szája csukva maradjon.

Mária erősebben nyög. Betakarják Jézust a lepellel. József még rátesz az arcra egy kendőt, és a testhez erősíti, nagy, széles csíkokkal.

Mária még erősebben sír.

(9-372)

+

József eloltja az egyik fáklyát, s a másikkal megvilágítja, a barlang bejáratánál állva, az utat Mária számára, aki még egyszer megcsókolja Fiát a leplen keresztül. Nehezen tud elválni tőle, s ismételten visszafordul, miközben kifelé kísérik.

Útközben, Jeruzsálemben Józsefet megállítja a ritka arrajárók egyike, és a teljes csendben jól hallatszik beszédük:

– Észrevették, hogy beléptél Pilátus házába. A Törvény meggyalázója! Számot fogsz adni ezért! Tilos számodra a húsvét! Meg vagy fertőzve!

– Te is, Elchiás! Megérintettél engem, és engem Krisztus vére főd és halálos izzadsága!

– Ah! Rettenetes! El! El! Az a vér, el!

– Ne félj! Téged már elhagyott. Átkozott vagy!

– De te is átkozott vagy! És ne gondold, hogy most, hogy szerelmeskedtél Pilátussal, elviheted a holttestet. Már gondoskodtunk arról, hogy a játék megszűnjön!

Nikodémus lassan közeledik hozzája, míg az asszonyok megálltak Jánossal, egy bezárt, mély kapuhoz támaszkodva.

– Láttuk – válaszolja József. – Gyáva népség! Még egy halottól is féltek! De az én kertemben és az én sírommal azt teszek, amit akarok.

– Majd meglátjuk!

– Meglátjuk. Fellebbezek Pilátushoz!

– Igen. Paráználkodj most Rómával!

Nikodémus előrelép:

– Jobb Rómával, mint a Démonnal, mint ti, istengyilkosok! És mondd meg nekem, hogyan gazdagodsz meg ismét? Vagy most futsz rémületedben? Nem elég, amit kaptál? Nem égett le egyik házad? Remegj! A büntetés még nem ért véget, sőt, most jön. Rád tör, mint a pogányok nemezése. Sem az örök, sem a lepecsételés nem akadályozza meg a Bosszúállót attól, hogy felkeljen és lesújtson.

– Átkozott! – Elchiás elmenekül, s közben odakiált valamit az asszonyoknak. Durván megsérti Máriát.

János nem szól semmit sem. De ráugrik, mint egy párduc, belekapaszkodik, leteperi a földre, és térdével leszorítva tartja, kezével a nyakán, és azt mondja neki:

– Kérj bocsánatot, vagy megfojtalak, te ördög! – És nem engedi el addig, míg az János kezétől fojtogatva, fuldokolva nem mondja: „Bocsánat!”

De kiáltása oda vont a őrzőket.

– Állj! Mi történik? Újabb lázadás? Álljatok meg mind, vagy leütünk titeket! Kik vagytok?

– Arimateai József és Nikodémus, akit a kormányzó felhatalmazott a megölt Názáreti eltemetésére. Visszatérünk a sírtól az Anyával, fiúval, rokonokkal és barátnőikkel. Ez megsértette az Anyát, és kényszerült bocsánatot kérni.

– Csak ez? Meg kellett volna fojtatnotok! Menjete! Katonák: tartóztassátok le ezt! Mit akarnak még ezek a vámpírok? Az anya szívét is? Üdvözlünk titeket, zsidók!...

Amikor megérkeznek az utolsó vacsora házába, János azt mondja Máriának:

– Üdvözlöd Józsefet és Nikodémust, akik visszavonulnak!

– Igen, üdvözlöm őket. Ó, üdvözlöm őket. Hálás vagyok nekik. Megáldom őket!...

– József... Ó, nem ismertem senkit ezzel a névvel, aki nem szeretett volna engem...

József, hálát adok neked. És neked, Nikodémus... Szívem leborul fáradt lábatok előtt, amelyek annyit jártak érte... és az utolsó megtiszteltetésért... Csak szívemet tudom nektek adni... és nektek adom, Fiam hűséges barátai... és... és bocsássátok meg egy átszúrt szívű anyának a szavakat, amelyeket a sírban mondtam..

– Ó, Szent! Te bocsáss meg! – mondja Nikodémus.

– Légy jó most! Nyugodj meg hitedben! Holnap látni fogunk – teszi hozzá József.

– Igen, látni fogunk. Rendelkezésedre állunk.

– Holnap szombat van – veti ellen a ház asszonya.

– A szombat meghalt. Eljövünk. Isten veled! Az Úr legyen veletek – és elmennek.

Tisztuljon meg hitetek!

Jézus feltámadásának napján, húsvét vasárnap János és a pásztorok viszik a hírt a többieknek, hogy mindenki menjen az utolsó vacsora termébe. Ezt mondta Jézus, amikor megjelent Lázárnak.

Mannaen egy olajfák között álló szép ház felé tart. Egy feléje siető szolgától megkérdezi:

– Hol van urad?

– Ott, Józseffel. Nemrég jött.

– Mondd meg nekik, hogy itt vagyok.

A szolga elmegy, és visszatér Nikodémussal és Józseffel. Egyszerre kiáltják:

– Feltámadt!

Egymásra nézve, csodálkozva azon, hogy mindnyájan tudják ezt. Utána Nikodémus megfogja barátját, és behúzza őt egy belső szobába. József követi.

– Vissza mertél jönni?

– Igen. Ő azt mondta: „A vacsora termében”. Nagyon kívánom látni Őt, most, dicsőségesen, hogy megszűnjék fájdalmas emlékem, amikor megkötözve és szennyből borítva láttam, mint egy gonosztevőt, akit megvet a világ.

– Ó, mi is szeretnénk látni Őt... És megszüntetni szenvedésének rettenetes emlékét, amikor számtalan seb borította... De Ő csak az asszonyoknak jelent meg – mormolja József.

– Igazságos. Ők ezekben az években mindig hűségesek voltak hozzá. Mi féltünk. Az Anya azt mondta: „Ugyancsak szegényes a ti szeretetetek, amely erre az órára várakozott, hogy megmutatkozzék!” – mondja Nikodémus.

– De ahhoz, hogy szembe tudjunk szállni Izraellel, amely most még inkább ellene van, mint azelőtt, ugyancsak szükségünk van arra, hogy lássuk Őt!... Ha te tudnád! Az örök beszéltek... Most a nagytanács vezetői és a farizeusok, akiket az égnek oly nagy haragja sem térített meg, keresik azokat, akik tudhatnak feltámadásáról, hogy bebörtönözzék őket. Én elküldtem a kis Marciálét – egy kisfiú jobban elkerüli figyelmüket, és jobb – hogy értesítse a házbelieket: legyenek éberek. A Templom kincstárából kivették a szent pénzt, hogy lefizessék vele az öröket, s azok azt állítsák, hogy a tanítványok lopták el Őt, és hogy amit előzőleg mondtak feltámadásáról, az hazugság volt, s azért mondták, mert féltek a büntetéstől. A város forrong, mint egy katlan. És egyes tanítványok már elhagyták a várost, félelemből... Azok a tanítványok, akik nem voltak Betániában...

– Igen, szükségünk van áldására, hogy bátrak legyünk.

– Lázárnak megjelent... Délelőtt kilenc körül. Lázár olyannak látszott számunkra, mint aki átváltozott.

– Ó, Lázár megérdemli! Mi... – mondja József.

– Igen. Minket még körülvesz a kételkedés kérge és az emberi gondolkozásmód, mint egy félig gyógyult leprást... És nincs más, csak Ő, aki azt mondhatja: „Akarom, tisztuljatok meg!” Nem fog beszélni többet most, hogy feltámadt, hozzánk, akik kevésbé tökéletesek vagyunk? – kérdezi Nikodémus.

– És nem fog több csodát művelni, megbüntetve a világot, most, hogy feltámadt a halálból és a test nyomorúságaiból? – kérdezi József.

De kérdésükre csak egy valaki adhat választ. Ő. És Ő nem jön. A három szomorú marad.

Utána Mannaen azt mondja:

– Rendben van. Én megyek a vacsora termébe. Ha megölnék engem, Ő feloldozza lelkemet, és meglátom majd Őt az égben. Ha nem látom meg itt, a földön. Mannaen annyira hasztalan dolog az Ő seregében, hogy ha meghal, ugyanolyan ürt hagy maga után, mint egy mezőről levágott virág. Észre sem veszik... – és feláll, hogy elmenjen.

De miközben az ajtó felé fordul, azt megvilágítja a Feltámadt istensége, aki ölelésre kitárt karral áll ott, és azt mondja:

– Béke veled! Béke veletek! De maradjatok ott, ahol vagytok, te és Nikodémus! József még mehet, ha akar. De itt veletek vagyok, és azt mondom, amit kívántatok: „Akarom, hogy tisztuljatok meg attól, ami még tisztátalan maradt hitetekben!” Holnap menjete le a városba! Menjete a testvérekhez! Ma este csak az apostolokhoz kell beszélnem. Isten veletek! És Isten legyen mindig veletek! Mannaen, köszönöm. Te jobban hittél, mint ezek. Köszönöm lelkületedet is. Köszönöm nektek irgalmasságtokat. A rendíthetetlen hit életével változtassátok azt magasabbrendűvé!

Jézus eltűnik a ragyogó fényben.

A három boldog és ugyanakkor zavarban van.

– De Ő volt az? – kérdi József.

– Nem hallottad hangját? – válaszol neki Nikodémus.

– A hang... egy szellemé is lehetett... Te, Mannaen, aki oly közel voltál hozzá, mit gondolsz?

– Igazi test. Nagyon szép. Lélegzett. Éreztem leheletét. És meleg áradt belőle. És utána... láttam sebeit. Még nyitva voltak. Nem véreztek, de eleven test volt. Ő, ne kételkedjete többé! Nehogy Ő megbüntessen titeket! Láttuk az Urat! Akarom mondani a dicsőségesen visszatért Jézust, amint természete akarja! És... még szeret minket... Igazán, ha Heródes felajánlaná most nekem országát, azt mondanám neki: „Számomra por és szenny a te trónod és koronád. Semmi sem múlja felül azt, aminek most birtokában vagyok. Megismertem Isten Arcának boldogságát.”

(10-56)

+

Jézus mennybemenetele után Lázár és József elviszik Máriának azt a halotti leplet, amelyben Jézust eltemették, s amely megőrizte testének képmását: Ő 17-22.

(10-277)

Mannaen

Mannaent csak az Apostolok cselekedete említi, (13,1) az Antiochiában működő próféták között, mint Heródes tejttestvérét. Annál gyakrabban van szó róla Valtorta látomásaiban.

Először Lázár tanyáján találkozunk vele, ahová Jézus egy időre visszavonult, a tízparancsolatot magyarázva, miután elűzték a jeruzsálemi Templomból.

A tanítványok nagyon izgatottak. Olyanok, mint egy megbolygatott méhkas. Beszélgetnek, kinéznak, minden irányban tekintgetnek... Jézus nincs sehol. Végül is határoznak afelől, ami felizgatta őket, és Péter megparancsolja Jánosnak:

– Menj, keresd meg a Mestert! A folyó mellett van, az erdőben. Mondd neki, hogy azonnal jöjjön, vagy mondja meg, mit tegyünk.

János futva távozik. A Kerióti megjegyzi:

– Nem értem, miért ez a nagy izgalom és ekkora udvariatság! Én odamentem volna, és nagy tisztelettel fogadtam volna... Hisz ő tisztel meg minket. Tehát...

– Én nem tudok semmit. Ő biztosan más, mint a tejttestvére... De... aki hiénákkal van együtt, átveszi szagukat és ösztönüket...

Jézus megjön, és megkérdezi:

– Mi rossz van abban, hogy Mannaen is idejött? Nem lehet-e valakiben, aki Heródes mellett él, szomszéd az igaz Isten után? Miattam féltek? Ó, ne! Bízatom szavamban! Azt az embert tisztességes cél vezet.

– Akkor miért nem mondta meg, kicsoda? – kérdezik a tanítványok.

– Éppen azért, mert mint egy „lélek” jön, és nem, mint Heródes tejttestvére. Hallgatásba burkolózott, mert azt gondolja, hogy Isten szava előtt semmi egy királlyal való rokonság... Mi tiszteletben tartjuk hallgatását.

– De hátha mégis ő küldte?

– Kicsoda? Heródes? Nem. Ne féljete!

– Akkor ki küldi? Honnan tud rólad?

– Ő is Jánostól, az unokatestvéremtől. Azt hiszitek, nem prédikált rólam a tömlöcben? Ezen kívül Kúzából is... a tömeg hangjából... sőt a farizeusok gyűlölete révén is... Most már a lombok és a levegő is beszél rólam. A kő be van dobva a mozdulatlan vízbe, és a bot ráütött a bronzra. A hullámok mind messzebbre gyűrűznek, és a távoli víznek is elviszik a kinyilatkoztatást, a hang pedig közli a végtelen ürről... A föld megtanulta kiejteni: „Jézus”, és soha többé nem hallgat el. Menjete, és vele is legyetek olyan előzékenyek, mint bárki mással! Menjete!

Később Péter, Jézussal beszélgetve megjegyzi:

– Nézd, ott van Mannaen. Az ott, abban a mélyvörös, csaknem fekete köpenyben. Ezt a szegényeknek adta, és megkérdezte, itt maradhat-e aludni.

– Mit feleltél?

– Az igazat: „Csak magunknak van fekhelyünk. Menj a faluba!”

Jézus nem szól semmit. De faképnél hagyja Pétert, és Jánoshoz megy, akinek mond valamit. Majd a helyére megy, és elkezd beszélni.

Miután kifejtette Isten második parancsolatát, és elbocsátotta a népet, a sötétbordóba öltözött férfi bizonytalannak látszik, nem tudja, mitévő legyen. Jézus szemmel tartja. Az ember végre megmozdul, és lovához megy. Gyönyörű, fehér lova van, amelyet piros lópokróc díszít, s ez kilóg a dús fémdíszítésű nyereg alól.

– Ember, várj meg! – mondja Jézus, odamenve hozzá. – Esteledik. Van hol aludnod? Messziről jössz? Egyedül vagy?

Az ember válaszol:

– Nagyon messziről... és megyek... nem tudom... a faluba, ha ugyan találok... ha nem... Jerikóba. Ott hagytam kísérőimet, mert nem bíztam bennük.

– Ne. Fölajánlom neked fekhelyemet. Már el van készítve. Van ennivalód?

– Semmim sincs. Azt hittem, vendégszeretőbb falut találok...

– Semmi sem hiányzik ott.

– Semmi. Még a Heródes iránti gyűlölet sem. Tudod, ki vagyok?

– Azoknak, akik engem keresnek, csak egy nevük van: testvérek, Isten nevében. Gyere! Együtt törjük majd meg a kenyeret. Lovadat beviheted abba a nagy szobába. Én ott fogok aludni, és vigyázok rá, helyetted...

– Nem, ezt soha! Én fogok ott aludni. A kenyeret elfogadom, de többet nem. Csak nem fogom mocskos testemet oda tenni, ahol te pihenteted szent testedet!

– Szentnek tartasz?

– Szentnek tudlak. János, Kúza... műveid... szavaid... a királyi udvar ezektől visszhangzik, mint a kagyló, amely megőrzi a viharos tenger zúgását. Én lementem Jánoshoz... azután elveszítettem őt. De ezt mondta nekem: „Valaki, aki nagyobb nálam, magához fogad téged, és majd irányít”. Ez csak te lehetsz! Eljöttem, amint megtudtam, hol vagy.

Egyedül maradtak a fészker-födél alatt. A tanítványok a konyha közelében suttognak, és oda-oda pislantanak.

A Zelóta visszaérkezik a folyótól – ma ő volt a keresztelő – a most megkereszteltekkel. Jézus megáldja őket, majd így szól Simonhoz:

– Ez az ember vándor, aki szállást keres Isten nevében. És Isten nevében barátként köszöntjük.

Simon meghajtja magát, az ember szintén. Bemennek a nagy szobába, és Mannaen a jászolhoz köti lovát. Jézus egy intésére János odasiet, és szénát, meg egy vödör vizet hoz. Péter is besiet egy olajmécsszel, mert már sötét van.

– Itt nagyon jól megleszek. Isten jutalmazzon meg titeket! – mondja a lovas, és azután, Jézus és Simon között, bemegy a konyhába, ahol egy meggyújtott rőzsenyaláb áraszt világosságot.

Szent Mester, köszönhetlek?

Jézus Kafarnaumban betegek gyógyításával és a szegények megsegítésével foglalkozik, amikor az emberek között támadt kavargás arra figyelmezteti, hogy történt valami. Megfordul, hogy megnézzé. Három férfit lát, akik utat törnek maguknak a tömegben. Mikor Jézus befejezte egy özvegy megvigasztalását, a három jövevény odaér.

– Háromszor szent Mester, köszönhetlek? – kérdi egyikük. – Jézus megfordul, és mosolyogva mondja:

– Béke veled, Mannaen! Tehát gondoltál rám?

– Mindig, Mester. Úgy terveztem, hogy elmegyek hozzád, Lázár házába, vagy az Olajfák kertjébe, hogy veled legyek. De húsvét előtt elfogták a Keresztelőt. Árulással fogták el újra, s én attól tartottam, hogy Heródes távollétében – aki húsvétra Jeruzsálembe ment – Heródiás megparancsolja a Szent megölését. Heródiás nem akart az ünnepekre a Sionra menni, mondván, hogy beteg. Igen, beteg. A gyűlölettől és a paráznaságtól... Én a Machaerus-erődben voltam, hogy ellenőrizsem, és... féken tartsam a hitszegő asszonyt, aki képes lett volna saját kezével megölni a Keresztelőt... Csak azért nem teszi, mert fél, hogy elveszti Heródes kegyét, aki... félelemből vagy meggyőződésből védelmezi Jánost, és csak arra szorítkozik, hogy fogva tartja. Heródiás most elmenekült Machaerus nyomasztó melegéből, és elment egy tulajdonát képező várkastélyba. Én pedig eljöttem ezekkel, akik kedves barátaim, Jánosnak pedig tanítványai. Ő küldte őket, hogy kérdezzenek meg téged. Én pedig csatlakoztam hozzájuk.

Az emberek, amikor hallják, hogy Heródest emlegetik, és megértik, ki az, aki róla beszél, kíváncsian veszik körül a Jézusból és a három emberből álló kis csoportot.

– Mit akartok kérdezni tőlem? – kérdi Jézus, miután kölcsönösen üdvözölték egymást a két komoly személlyel.

– Beszélj te, Mannaen, aki mindenről tudsz, és jó barátja vagy – mondja egyikük.

– Nézd, Mester! Légy megértő, ha – túlzott szeretetből – a tanítványok bizalmatlanok az iránt, akit tanítójuk ellenlábasának tartanak, vagy úgy vélik, hogy kiszorítod őt helyéből. Így tesznek a tied, és így tesznek János tanítványai is. Érthető féltékenység ez, ami a tanítványok teljes szeretetét bizonyítja tanítóik iránt. Én... pártatlan vagyok, és ezek, akik velem vannak, bizonyíthatják. Mert ismerlek téged is, Jánost is, és igazán szeretlek titeket, annyira, hogy – noha téged azért szeretlek, ami vagy – mégis inkább meghoztam az áldozatot azzal, hogy János mellett maradtam, mivel őt is tisztetem, azért, ami, és jelenleg azért is, mert nagyobb veszélyben forog, mint te. Most ez a szeretet – amelyet a farizeusok szítanak gyűlöletükkel – oda juttatta őket, hogy kétségbe vonják, hogy te a Messiás vagy. És ezt bevallották Jánosnak is, abban a hiszemben, hogy örömet okoznak neki kijelentésükkel: „Számunkra te vagy a Messiás. Nálad senki sem lehet szentebb”. János azonban először megdorgálta őket, káromlásnak nevezve kijelentésüket, majd utána, szelídebb hangon, elmagyarázta nekik mindazt, mi arra vall, hogy te vagy az igazi Messiás. Végül látva, hogy efelől még mindig nincsenek meggyőződve, fogott közülük kettőt, ezeket, és azt mondta: „Menjetek el hozzá, és kérdezzétek meg tőle a nevemben: 'Te vagy-e az, akinek el kell jönnie, vagy mást várjunk?'”. Nem a régi pásztor-tanítványokat küldte, mert azok hisznek, és fölösleges lett volna őket küldeni. Hanem a kételkedők közül választott ki kettőt, hogy beszéljenek veled, és hogy az ő szavuk oszlassa el a hozzájuk hasonlóké kételyeit. Én elkísértem őket, hogy láthassalak. Elmondtam. Most te oszlasd el kételyeiket!

Jézus beszélgetését a két tanítvánnyal lásd: E 1,7-14. oldalán. Itt csak Mannaennal kapcsolatos szavait ismételjük meg. Miután Jézus megdicsérte a Keresztelőt, ezt mondja:

– Ez János. Így látja őt Mannaen, mert megértette az élet és a halál igazságát, és látja a nagyságot ott, ahol van, akkor is, ha az el van rejtve a látszólagos vadság alatt.
János két tanítványa visszatér Machaerusba, de Mannaen Jézussal marad.

(4-910)

Veled maradok, Mester!

Jézus Korozainban dolgozik egy nemrég elhunyt ács műhelyében, hogy biztosítsa az özvegy megélhetését öt gyermekével és öreg anyjával együtt. A teljes történetet lásd: Gy 2,68-78. Mannaen Jézussal van, és figyelni munkáját.

– Gyorsan befejezted, Mester – mondja, fölállva, és odamenve, hogy végighúzza ujját az elkészült láda párkányszegélyén.

– Majdnem készen volt!...

– Szeretném, ha az enyém volna ez a munkád. De már eljött vevője, aki – úgy látszik – igényt tart rá. Csalódást okoztál neki. Azt remélte, hogy elvihet, és pénzzé tehet mindent, hogy így visszaszerezze a kevés kölcsönzött pénzt. Ehelyett elviheti, amit rendelt, és kész. Legalább olyan ember lenne, aki hisz benned!... Ezeknek végtelen értéke lenne számára. De hallottad?...

– Hadd vigye! Különben is, van itt még faanyag, és az asszony nagyon boldog lesz, ha hasznosíthatja, és pénzt kap érte. Rendelj meg tőlem egy kis ládát, és megcsinálom neked...

– Igazán, Mester? De hát szándékozol még dolgozni?

– Amíg el nem fogy a faanyag. Lelkiismeretes munkás vagyok – mondja, és még nyíltabban mosolyog.

– Egy általad készített láda! Ó, micsoda ereklje! De mit tegyek bele?

– Mindazt, amit akarsz, Mannaen. Akkor is csak egy kis láda lesz.

– De te készítetted!

– Na és? Az Atya alkotta az embert is, megalkotta az összes embert. És mégis, mit tett magába az ember, és mit tesznek magukba az emberek?

Jézus beszél, és közben dolgozik, ide-oda menve keresgéli a szükséges vasdarabokat, megszorítva a satukat, fűr, gyalul, esztergályoz, ahogy a szükség kívánja.

– A bűnt tettük magunkba. Igaz.

– Látod! Pedig, hidd el, az Istentől teremtetett ember sokkal több, mint egy általam készített kis láda. A tárgyat sose téveszd össze a cselekedettel! Egy munkámból csak a lelked számára készíts erekljét!

– Vagyis?

– Vagyis azt a tanítást add lelkednek, amelyet az én munkámból merítesz.

– Akkor a te emberszeretetedet, alázatosságodat, munkásságodat... Ezeket az erényeket, nemde?

– Igen. És ugyanezt tedd a jövőben.

– Igen, Mester. De elkészíted nekem a kis ládát?

– Elkészítem. De vigyázz, mert, tekintve, hogy te ezt mindig erekljének tartod, eszerint fizettetem meg veled. Így legalább elmondhatják, hogy egyszer én is pénzéhes voltam... De te tudod, kié ez a pénz. Ezeké a kis árváké...

– Kérj tőlem, amennyit akarsz! Megadom. Legalább igazolva lesz henyélésem, mialatt te, az Isten Fia, dolgozol.

– Írva van: „Arcod veritékével áztatva eszed majd kenyeredet.”

– De az a bűnös emberekre vonatkozik. Nem rád.

– Ó, egy napon én leszek a Bűnös, és rajtam lesz a világ minden bűne. Ezeket a bűnöket majd magammal viszem, első távozásomkor.

– És úgy gondolod, hogy a világ többé nem fog vétkezni?

– Nem kellene... De mindig vétkezni fog. Emiatt lesz oly nagy a rám nehezedő teher, hogy beleszakad a szívem. Mert rajtam lesznek az Ádám óta addig az óráig elkövetett bűnök, és az attól az órától a világ végéig elkövetett bűnök. Én törlesztek le mindent az ember helyett.

– S az ember akkor sem fog megérteni és szeretni téged... Azt hiszed, Korozain megtér e néma, szent lecke után, amit ezzel a munkáddal adsz, hogy segíts egy családon?

– Nem tér meg. Ezt mondja majd: „Dolgozott, hogy agyonüsse az időt, és megtartsa a pénzt.” De nekem már nem volt egy fillérem sem. Mindet odaadtam. Mindig odaadom mindet, amim van, az utolsó fillérig, és azért dolgozom, hogy pénzt adhassak.

– És az ennivalóért neked és Máténak?

– Isten gondoskodott volna rólunk.

– De nekünk enni adtál.

– Persze.

– Hogy csináltad?

– Kérdezd meg a házigazdát.

– Meg is kérdezem tőle, amint visszatérünk Kafarnaumba.

Jézus csendesen nevet a szakállába.

Csend következik, amelyben csak a satu nyikorgó zaja hallatszik, amellyel összeszorított két kerékdarabot.

Majd Mannaen megkérdi:

– Mit szándékozol tenni a szombat beállta előtt?

– Kafarnaumba megyek, hogy várjam az apostolokat. Úgy beszéltük meg, hogy minden péntek este összegyűlünk, és együtt leszünk szombaton egész nap. Utána kiadom a parancsokat, és ha Máté meggyógyul, akkor hat pár megy hirdetni a jó hírt. Ha nem... Akarsz velük menni?

– Inkább veled maradok, Mester... De megengeded, hogy adjak egy tanácsot?

– Adj! Ha helyes, megfogadom.

– Soha ne maradj egészen egyedül! Sok ellenséged van, Mester!

– Tudom. De azt hiszed, hogy veszély esetén az apostolok sokat tennének?

– Azt hiszem, szeretnek téged.

– Természetesen. De ez nem használna. Az ellenség, ha célja az, hogy engem elfogjon, jóval nagyobb erővel jönne, mint az apostoloké.

– Nem számít! Ne légy egyedül!

– Két hét múlva sok tanítvány érkezik majd hozzám. Felkészítem őket, hogy őket is elküldjem hirdetni a jó hírt. Nem leszek többé egyedül: Nyugodj meg!

Mialatt így beszélgetnek, sok kíváncsi korozaini ember jön oda, benéz, majd szó nélkül eltávozik.

– Megdöbbenti őket, hogy téged dolgozni látnak.

– Igen. De nem tudnak annyira alázatosak lenni, hogy ezt mondják: „Ő így oktat minket.” Az idevaló legjobb embereim a tanítványokkal vannak, kivéve egy öreget, aki meghalt. Nem számít! A lecke mindig lecke.

– Mit szólnak majd az apostolok, ha megtudják, hogy dolgozol?

– Tizenegyen vannak, mert Máté már nyilatkozott. Tizenegy különböző vélemény lesz. És többnyire ellenzők. De az jó lesz arra, hogy oktassam őket.

– Megengeded, hogy jelen legyek a leckén?

– Ha maradni akarsz...

– De én csak tanítvány vagyok, ők pedig apostolok.

– Ami jót tesz az apostoloknak, jót tesz a tanítványnak is.

– Rosszul esik majd nekik, ha jelenlétemben figyelmezteted őket az igazságra.

– Megalázkodásukra szolgál majd. Maradj csak, maradj! Mannaen! Szívesen veszem, ha velem vagy.

– Én pedig szívesen maradok.

Benéz az özvegyasszony, és így szól:

– Kész van az étel, Mester! De te túl sokat dolgozol...

– Megkeresem a kenyeremet, asszony. Meg aztán... van itt egy újabb megrendelő. Ő is akar egy ládikát. És jól fizet. Üresen marad a faanyagok helye – mondja Jézus, levéve magáról a rongyos kötenyt, és indul ki a szobából, hogy megmosakodjék egy tálban, amelyet az asszony vitt ki neki a kertbe.

És az asszony, tétova mosollyal, ami a régóta tartó sírás után jelenik meg rajta, így szól:

– A faanyag helye üres lesz, de a ház tele lesz jelenléteddel, a szív pedig békével. Már nem félek a holnaptól, Mester. Te pedig attól ne félj, hogy mi valaha is el tudunk felejteni.

(4-921)

+

Mannaen elmegy Jézussal Kafarnaumba, és jelen van, amikor Jézus válaszol az apostolok ellenvetéseire. Lásd: P 3,120-126.

(4-925)

+

Mannaen még néhány hétig Jézussal marad és elkíséri őt Korozaiba és Kafarnaumba. Éppen Kafarnaumban vannak, amikor megérkezik három pásztortanítvány a hírrel, hogy Jánost megölték. Lásd: K 68-72.

(4-945)

+

Mannaen jelen van az első kenyérszaporításnál, és ő is segít a kenyér és hal szétosztásában: Pt 3,116-118, E 3,121-125.

(4-963)

Kísérd Máriát Jeruzsálembe!

Mannaen megint Kafarnaumban van, éppen akkor, amikor Jézus partra száll a bárkából, és sok kisgyermek csimpaszkodik beléje, úgyhogy alig tud lépdelni tőlük.

– Békesség neked, Mester! – harsogja a tekintélyes megjelenésű Mannaen, pompás öltözkéiben. Homlokán és ujjain már nem visel arany ékszert, remekművű kardja azonban oldalán van, s ez felkelti a gyermekek tiszteletteljes csodálkozását, akik – e bíborba öltözött lovag láttán, akinek ilyen elbűvölő fegyver van az oldalán – ijedten húzódnak félre. Így Jézus megölelheti Illést, Lévit, Mátyást, Józsefet, Jánost, Simeont és még néhány mást, akik Mannaent kísérik.

– Hogyhogy itt vagy? És honnan tudtad meg, hogy partra szálltam?

– A gyermekek kiáltozásából tudtam meg. Az úgy hatolt át a falakon, mint az örömyilái. De azért jöttem ide, mert gondoltam, hogy hamarosan Júdeába utazol, és az utazáson biztosan részt vesznek az asszonyok... És is veletek akartam lenni... Hogy védelmezzetek, Uram, ha nem túl nagy kevélység erre gondolnom. Nagyon háborognak ellened Izraelben. Fáj ezt mondanom, de te úgyis tudod. – Így beszélgetve odaérnek a házhoz, és bemennek.

Mannaen – miután a házigazda és felesége üdvözölte a Mestert – folytatja:

– A háborgás és az irántad való érdeklődés immár minden helyet átjárt, felébresztve és felhíva rád azok figyelmét is, akiket eltompítottak és elvontak olyan dolgok, amelyek különböznek attól, ami te vagy. Tetteid híre eljutott még a Machaerus koszos falai közé és Heródes parázna búvóhelyeire is, legyenek ezek a tibériási palota, Heródiás várkastélyai vagy az aszmoneusok pompás királyi palotája a Szisztusz mellett. Mint fény- és erőhullámok, átjutnak a sötétség és az aljasság akadályain, ledöntik a bűn-halmokat, amelyeket sáncként és védelmül helyeztek az udvar piszkos szerelmei és vérfagyasztó gaztettei elé, és úgy lövellnek, mint lángsugarak, és jóval súlyosabb szavakat írnak – mint Baltazár lakomáján – a hálófülkék, a tróntermek és a lakomatermek kicsapongást ismerő falaira. A te nevedet és hatalmadat, természetedet és küldetésedet hangosan kiáltják. Heródes ezektől való félelmében reszket; Heródiás hanykolódik ágyában, mert attól fél, hogy te bosszúálló király vagy, aki megfosztod vagyonától és kiváltságaitól, ha életétől nem is, és odavetted őt a tömegek martalékául, amelyek aztán majd megbosszulják sok gaztettét. Az udvarban reszketnek tőled. Reszketnek emberi félelemtől és természetfölötti félelemtől. Amióta János feje lehullt, azóta mintha tűz égetné gyilkosainak belső részeit. Nincs meg már az előbbi nyomorúságos békéjük, a dőzsölésektől jóllakott disznók békéje sem, akik lelkiismeretük szemrehányása ellen nyugalmat a részegségben vagy a bujaságban találtak. Már semmi sem nyugtatja meg őket.. Üldözöttek... És egymást is gyűlölik minden szeretkezéssel töltött óra után, megcsömörödvé egymástól, egymást vádolva a gonosztett elkövetésével, amely nyugtalanít, amely meghaladta a mértéket. Szalómén viszont – akit mintha ördög szállt volna meg – akkora érzékiség vett erőt, hogy az szégyenére válna még egy malomkőnél dolgozó rabszolganőnek is. A királyi palota jobban bűzlik, mint egy árnyékszék.

Heródes többször kérdezősködött tőlem felőled. Én pedig minden alkalommal így feleltem: „Számomra a Messiás, Izrael Királya, az egyetlen, aki királyi családból, Dávidéből származik. Ő az Emberfia, akiről a próféták szólnak, Ő Isten Igéje, az, akinek – minthogy Ő a Krisztus, Isten Fölkentje – joga van, hogy minden élő felett uralkodjék.” És Heródes elsápad a félelemtől, mert benned a Bosszúállót érzi. S a félelmet, a lelkiismeret furdalástól marcangolt lelkiismeret üvöltését e szavakkal üzi el – mivel az udvari emberek, vigasztalására, azt mondják, hogy te vagy János, akit tévesen hisznek halottnak, és ezzel, a rémülettől, még jobban megdermed, mint valaha; vagy pedig Illés, vagy a régmúlt idők valamelyik prófétája vagy – mondván: „Nem, János nem lehet! Azt én fejeztettem le, és fejét Heródiás biztos helyen őrzi. És egyik prófétája sem lehet. Nem élhet valaki újra, miután

meghalt. De nem lehet a Krisztus sem. Ki mondja ezt? Ki mondja, hogy az? Ki merészelem nekem azt mondani, hogy Ő az egyetlen királyi törzsből származó király? Én vagyok a király! És nem más. A Messiást Nagy Heródes ölette meg: tengernyi vérben fulladt meg, amint megszületett. Megfojtották, mint egy bárányt... s alig volt pár hónapos... Hallok, hogy sír? Az ő bégetése mindig itt hangzik a fejemben, János bömbölésével együtt: 'Nem szabad neked...' Nem szabad nekem?! De igen. Nekem mindent szabad, mert én 'a király' vagyok. Bort ide, meg nőket, ha Heródiás visszautasítja öleléseimet, Szalomé pedig táncoljon, hogy felébressze érzékiségemet, amelyet megrémített a te ijesztő elbeszéléseid.

És lerészegedik, az udvar némajátékos színésznői között, saját szobáiban viszont az örült nőstény üvölti káromló szavait a Vértanúra, fenyegetéseit pedig rád, míg saját szobáiban Szalomé ismeri meg, mit jelent két kicsapongó ember bűnéből születni, és közreműködni egy gáztettben, amelyet azzal ért el, hogy átengedte testét egy mocskos ember szeméremsértő örületének. De utána Heródes magába száll, és rólad szeretne tudni, és látni szeretne. Ezért nézi jó szemmel, ha hozzád jövök, azt remélve, hogy elviszlek hozzá. Ez az, amit soha se teszek meg: hogy szentségedet elvigyem a tisztátalan vadállatok barlangjába. De Heródiás is szeretne ott látni, hogy lesújtson rád. És ezt ki is kiáltja... És szeretne ott látni téged Szalomé is, aki – tudtodon kívül – meglátott Tibériásban a múlt novemberben, s aki megőrül érted...

Ez a királyi palota, Mester! De én ott maradok, mert így ellenőrzöm reád vonatkozó szándékait.

– Hálás vagyok neked ezért, és a Fölséges Úr megáld érte. Ez is annyi, mint az Örökkévalónak szolgálni terveiben.

– Így gondoltam. És ezért jöttem.

– Mannaen, megkérlek valamire, mivel eljöttél. Ne velem, hanem az asszonyokkal menj Jeruzsálem felé. Én ezekkel megyek, titokban tartott úton, és nekem nem árthatnak. De ők asszonyok, és védtelenek, és aki őket kíséri, az szelídlelkű, és arra oktattam, hogy arcát is tartsa oda annak, aki megüti őt. A te jelenléted biztos oltalom lesz. Áldozat ez, megértem. De Júdeában majd együtt leszünk. Ne tagadd meg ezt tőlem, barátom!

– Uram, minden óhajod törvény, szolgád számára. Édesanyád és tanítvány társnőim szolgálatában állok, e pillanattól fogva, ameddig akarod.

– Köszönöm. Ezt az engedelmességedet is följegyzik majd az égben. A bárkákra való várakozási időt szenteljük most mindenkinek, meggyógyítva a rám várakozó betegeket...

Amikor Jézus megérkezik Názáretbe a tanítványokkal és nőtanítványokkal, Marciammal és Mannaennel, Mária mosolyogva fogadja őket. Miután megöleli rokonait és üdvözli egyenként a többieket, mindenkire van egy kedves szava. Mannaent Jézus vezeti hozzá, s úgy mutatja be, mint kísérőjét a Jeruzsálembe vivő úton.

– Te nem jössz velünk, Fiam?

– Anyám, más helyeken kell hirdetnem a jó hírt. Betániában találkozunk.

– A te akaratod történjék most és mindig. Köszönöm, Mannaen. Te: emberi angyal; őrizőink: az ég angyalai, és mi olyan biztonságban leszünk, mintha a Szentek Szentjében volnánk. – És barátsága jeléül odanyújtja kis kezét Mannaennek. A lovag pedig, aki fényűzésben nőtt fel, letérdel, hogy megcsókolja a feléje nyújtott kedves kezét...

Miután elhelyezik Názáretben azokat, akik nem férnek be Mária kis házába, azok ismét visszatérnek, és a kertben Jézus mindnyájuknak elmondja Mária szűzi fogadásának titkát. Lásd M 10,420-427.

Jézus már a Jordán gázlójánál jár, annak keleti partján, amikor látja, hogy két lovas átkel a megáradt Jordánon: egy férfi, és egy nő, Mária Magdolna, aki kéri Jézust, forduljon vissza, mert az a hír járja, hogy amint átkel a Jordánon, elfogják.

Jézus hallgat rá, és visszafordul, hogy Kánába menjen, s kéri Magdolnát, ő is menjen oda Anyjával és a többiekkel, Zsuzsanna házába. Lásd részletesen: MM 48-50.

Később Jézus és az apostolok csónakokkal átkelnek a megáradt Jordánon, hála Jézus csodájának, amivel egy időre megállította a víz sodrását: Pt 5,199-201.

A karavánúton találkoznak az asszonyok kocsijával, amelyet Mannaen még mindig hűségesen kísér. Pt 5,202-206.

Mannaen, Marciam és Izsák leugranak a kocsiról, és Jézushoz futnak, hogy üdvözöljék.

– Még itt vagy, Mannaen?

– Hűségesen parancsodhoz. És most még inkább, mert az asszonyok féltek... De...

Engedelmeskedtünk neked, mert engedelmeskedni kell, de hidd el, hogy semmi ok sem volt az aggodalomra. Biztosan tudom, hogy Pilátus ráncba szedte a zavargót, kijelentve, hogy szigorúan meg fogja büntetni azt, aki ezeken az ünnepnapokon lázadást szít. Nem szokatlan, hogy Pilátus így oltalmazza az asszonyokat, és főleg feleségének barátnőit. Ő mindenről tud, bár látszólag semmit sem tud. De elég ezt tudnunk... – és Mannaen átadja helyét Máriának, aki leszállt a kocsiról, és a felindulástól remegve, Jézushoz ment.

Megcsókolják egymást, s a nőtanítványok is üdvözlik a Mestert. Mária Magdolna és Márta azonban nincs köztük.

Mária mormolja:

– Mennyi szomorúság, az óta az este óta! Fiam, mennyire gyűlöl téged mindenki! – És könnyek folynak le arcán, amelyen még látszik az előző napok sírásainak nyoma is.

– De te látod, hogy az Atya gondoskodik rólunk! Ne sírj tehát! Én bátran szembe szállok az egész világ gyűlöletével. De elszomorít, amikor téged sírni látlak. Fel, szent Anya!! – és félkarjával átöleli, miközben üdvözli a nőtanítványokat, és különösen Johannát, aki önként visszafordult, hogy elkísérje Máriát.

– Ó, Mester! Nem fárasztó Anyáddal lenni! Mária Magdolna Betániában maradt, testvére szenvedései miatt. Én eljöttem. A gyermekeket a palotaőr feleségére bízta, aki jó anya. De már Kúza is vigyáz rájuk, hogy semmi se hiányozzék Matyinak, akit nagyon kedvel. Kúza is azt mondta, hogy felesleges volt eljövételünk. A kormányzó rendelkezése letörte még Heródiás karmait is. A negyedes fejedelem pedig remeg a félelemtől, s csak arra gondol, hogy örködjék Heródiás felett, nehogy az tönkretégye őt Róma szemében. János halála nagyon ártott Heródiás ügyének. És Heródes érzi azt is, és pedig nagyon is, hogy a nép lázadozik ellene János megölése miatt. A róka látja, hogy a legrosszabb büntetés lenne, ha elvesztené Róma kegyeit. A nép azonnal fellázadna. Azért ne kételkedj benne, semmit sem fog kezdeményezni!

– Akkor visszatérünk Jeruzsálembe! Nyugodtan mehettek, nem bánt titeket senki. Menjünk! Az asszonyok szálljanak fel ismét a kocsira, és velük Máté is, aki fáradt! Betelben megpihenünk. Menjünk!

Az asszonyok engedelmeskednek. Felszállnak Mátéval és Bertalannal együtt. A többiek szívesebben gyalog követik a kocsit, Mannaennal, Izsákkal és Marciammal együtt. És Mannaen elbeszéli, miként nyomozott utána, hogy megtudja, mi igaz Heródes harciasságából, ami fájdalmas szelet vert fel Betánia nyugalmában, Lázár közelében, aki nagyon szenved.

(4-404)

Ráma közelében Tamás azt ajánlja, térjenek be pihenőre az ő szüleihez. Jézus elfogadja az ajánlatot. Tamás előre megy, Marciammal, elrendezni mindent.

– Akkor, ha megengeded, ma én is előre megyek. Hogy lássam kissé, nincs-e valami újdonság. Ha valami baj van, a Damaszkuszi-kapunál várlak téged. Egyébként látni foglak... hol, Uram? – mondja Mannaen.

– Betániában, Mannaen. Azonnal Lázárhoz megyek. De az asszonyokat Jeruzsálemben hagyom. Egyedül megyek. Sőt, kérlek, a mai pihenő után kísérd el az asszonyokat házaikba.

– Amint akarod, Uram!..

Miután meglátogatták Tamás szüleit, Mannaen és az asszonyok tovább mennek, Izsákkal együtt, Marciam azonban Jézussal marad.

(5-406)

Nem korhollak meg, Mannaen

Kúza, Heródes udvari embere Jézust akarja kikiáltatni Izrael királyává. Ezért meghívja Őt a Genezáreti-tó déli részén lévő házába, ahová már összehívta az összeesküvés tagjait. Ezek negyed része Jézus őszinte híve, háromnegyed része azonban képmutató, és törbe akarja csalni Jézust, hogy utána feljelenthesse és megölethesse. Jézus szívükbe lát, és ezt nyíltan meg is mondja nekik.

Mannaen is a meghívottak között van – teljesen jóhiszeműen. Jézus, feléje fordulva, ezt mondja:

– Nem korhollak meg téged, Mannaen, jóllehet bizonytságot teszel arról, hogy elfelejtetted mindazt a bölcsességet és lelki példaadást, amit tőlem tanultál, és előttem a Keresztelőtől; de mondom neked, hogy benned is újra feléled emberi mivoltodnak egy gyökere, az én szeretetem tűzvésze után.

Miután Jézus hirtelenül faképnél hagyja őket, és hiába keresik, hogy visszahozzák, a jobbak felsóhajtanak, köztük Mannaennel:

– Szükségünk van arra, hogy megbocsásson nekünk!

(7-1226)

+

Később Timóneus, aki szintén részt vett, jóhiszeműen, ezen a gyűlésen, Mannaennel együtt felkeresi Jézust Nobében, ahol éppen befejezte példabeszédét a népet látogató királyról, aki biztosítja bocsánatáról az eltévelyedetteket. Mátyás, a pásztor-tanítvány kopogtat be a házba, ahová Jézus visszavonult a példabeszéd után. Jézus maga nyit neki ajtót.

– Mester, íme itt vannak!... – mondja Mátyás, a kettőre mutatva, akik szégyenkezve a kert bejáratánál maradtak, és nem mernek Jézusra nézni.

– Mannaen! Timóneus! Barátaim! – mondja Jézus, kimenve hozzájuk, s bezárva maga mögött az ajtót, jelezve, hogy nem akarja a többiek kíváncsiságát. Kitárt karokkal megy a kettő felé, hogy átölelje őket.

A kettő felemeli tekintetét, megérintve a szeretettől, amit megéreznek Jézus hangjából, és látják, hogy a Mester arca és szeme szeretettel teljes. Félelmük megszűnik, a sírástól rekedt hangon kiáltják:

– Mester! – feléje futva, és lába elé esve, átkarolva és csókolgatva lábait, könnyükkel áztatják.

– Barátaim! Ne ott. Itt, szívemre! Annyira vártalak titeket! És annyira megértettelek titeket! Fel!... – és igyekszik talpra állítani őket.

– Bocsánat! Ó, bocsánat!... Ne tagadd meg azt tőlünk, Mester! Annyit szenvedtünk!

– Tudom. De ha előbb jöttetek volna, előbb mondtam volna nektek: „Szeretlek titeket”.

– Szeretsz minket? Mester?! Úgy, mint azelőtt?! – mondja először Timóneus, felállva, kérdő tekintettel.

– Jobban, mint azelőtt, mert most kigyógyultatok minden emberi elgondolásból irántam érzett szeretetetekben.

– Igaz! Ó, Mesterem! – és Mannaen felugrik, és többé nem áll ellen. Jézus keblére veti magát, és Timóneus követi őt...

– Látjátok, milyen jó itt lenni? Nemde jobb itt, mint egy szegény királyi palotában? Hol részesedhetek bennem jobban, erősebben, kedvesebben, gazdagabban, a végtelen kincsekben, mint amikor Üdvözítő, Megváltó, lelki Király, szerető Barát vagyok?

– Igaz! Igaz! Ó, félrevezettek minket! És úgy tűnt nekünk, hogy megtisztelünk téged, és hogy ők helyesen gondolkoznak.

– Ne gondoljatok erre többet! Elmúlt. A múltba tartozik. Engedjétek, hogy az idő, gyorsan rohanva, mint a vihar, ami ránk tört, messze vigye azt, és mindörökre szétszórja... De menjünk be a házba. Nem lehet itt kint maradnunk...

Valóban igazi szélvihar érkezik északról a városra. Recsegnek a fák, repülnek a cserepek, egy gyenge fal nagy zajjal leomlik.

Belépnek a házba, és a négy apostol csodálkozva nézi a két tanítvány könnyektől még nedves arcát, amely oly ellentétben áll mosolygó arcukkal. De nem szólnak semmit.

A vihart, amely nagy károkozással fenyegeti a várost, Jézus csodás módon megszünteti. Lásd: Jcs 4,162-164.

(7-1420)

A gondviselés egyesített minket

Jézus utolsó születésnapját a betlehemi barlangban akarja tölteni. Egyedül kíván odamenni, de János titokban követi. Lásd részletesen: Jn 49-64.

Visszafelé jövet, Jerikó közelében már látják a folyó felé vezető utat. Egy lovas jön rajta, aki siet, hogy helyet találjon az éjjeli pihenésre. A nap már lenyugodott, s a levegő hideggé válik. Mindenki beburkolózik köpenyébe, és senki se törődik a két vándorral. A lovas elhagyja őket, és megáll egy kis híd előtt, amely egy hegyi patakon vezet át. Várja, hogy egy kis szamarakból álló karaván áthaladjon rajta. Közben hátrafordul, és meglepődve felismeri Jézust és Jánost, akik szintén nem ismerték fel Mannaent, amikor elhaladt mellettük, fejére húzott csuklyájával, ami megvédte őt a szélről és a portól. Leszáll lováról, és üdvözlí őket:

– Mester! Hogyhogy itt vagy? És egyedül, Jánossal! – közben hátraveti csuklyáját.

– Béke veled, Mannaen! Megyek a folyó felé, hogy átkeljek rajta. De kétlem, hogy az éj beállta előtt meg tudom tenni. És te merre tartasz?

– Machaerusba. A szennyes barlangba. Nincs hol aludnod? Jöjj velem! Egy szálló felé siettem, amely a karavánút mellett van. Vagy ha szívesebben veszed, felállítom a sátrat a fák alatt a folyó partján. Mindennel el vagyok látva.

– Én szívesebben veszem ezt. De te biztosan szívesebben mennél a szállóba.

– Szívesebben vagyok veled, Uram. Kegyelemnek tartom, hogy találkoztam veled.

Menjünk akkor! Úgy ismerem a partot, mint házam folyosóit. A Galgala melletti domb alján van egy erdő, amely megvéd a szélről, bőséges fű van ott a ló számára, és gallyak a tűzrakáshoz. Jól fogjuk érezni magunkat.

Gyorsan mennek a hely felé. Amikor egy házhoz érkeznek, Mannaen azt mondja:

– Odamegyek ahhoz a házhoz. Ismernek engem. Kérek tejet és szalmát mindnyájunk számára. – Ott hagyja lovát, és elmegy. Hamarosan visszatér két emberrel, akik szalmakötegeket hoznak vállukon és egy kis bronz edényt, tele tejjel.

Szótlanul bemennek az erdőbe. Mannaen leteteti a szalmát a földre, és elbocsátja a két férfit. A nyeregtáskából kiveszi a taplót és az acélt, és tüzet gyújt a száraz gallyakból. A tűz felvidítja, és felmelegíti őket. A szalmával felmelegítenek két követ, amit János hozott oda, s közben Mannaen leveszi a nyerget a lóról, és kifeszíti a puha teveszőrből készült sátrat, hozzákötve azt két, földbe szúrt sátorrúdhoz, és hozzáerősítve egy erős fatörzshöz. Kiteríti a sátor földjére egy báránybőrt, ráteszi a nyerget, és azt mondja:

– Mester, jöjj! Egy pusztai lovas menedékhelye. De megvéd a harmattól és a talaj nedvességétől. Számunkra elég lesz a szalma. És biztosítlak, Mester, hogy a királyi palota értékes szőnyegek és kerevetei számomra sokkal, sokkal kevésbé látszanak szépnek, mint ez a te trónod és ez a sátor és ez a szalma, és a bőséges ételek, amelyeket sokszor megízleltem, sose voltak olyan jóízűek, mint a kenyér és a tej, amelyet itt együtt fogunk elfogyasztani ez alatt. Boldog vagyok, Mester!

– Én is, Mannaen, és bizonyára János is. A Gondviselés egyesített minket ma este, kölcsönös örömünkre.

– Ma este és holnap, Mester, és holnapután is, egészen addig, míg biztonságban nem tudlak téged apostolaid között. Gondolom, hogy azért mész, hogy csatlakozz hozzájuk...

– Igen. Hozzájuk megyek. Salamon házában várnak rám.

Mannaen ránéz. Utána azt mondja:

– Jeruzsálemen keresztül jöttem... És hallottam Betániáról. És megértettem, miért nem álltál meg ott. Jól tetted, hogy visszavonultál. Jeruzsálem egy méreggel és gennyel telt test. Inkább, mint a szegény Lázár...

– Láttad őt?

– Igen. Le van sújtva, testi szenvedései és irántad érzett szívfájdalmai miatt. Lázár nagyon szomorú halált hal... De én is szívesebben meghalnék, mintsem hogy lássam hazám fiainak vétkét.

– Forrongott a város? – kérdezi János, aki a tűzre ügyel.

– Nagyon. Két részre szakadt. És furcsa dolog, a rómaiak megkegyelmeztek néhánynak, akit letartóztattak az előző napon lázadás miatt. Titokban azt mondják, hogy azért, nehogy fokozzák a lázongást. Arról is beszélnek, hogy a kormányzó hamarosan Jeruzsálembe megy. A szokásos idő előtt. Nem tudom, jó lesz-e ez. De biztosra veszem, hogy Heródes követi őt. És ez biztosan jó lesz számomra, mert közeledben lehetek. Egy jó lóval – és Antipás istállóiban gyors arab paripák vannak – gyorsan el lehet jutni a városból a folyóig. Ha te ott megállsz...

– Igen. Megállok. Legalábbis egyelőre...

János hozza a meleg tejet, amelybe mindenki belemártja kenyerét, miután Jézus azt felajánlotta és megáldotta. Mannaen felajánlja neki a mézédess, sárga datolyákat.

– De hol tartasz ennyi dolgot? – kérdezi csodálkozva János.

– A lovas nyerge egy kis vásártér, János. Ott van minden az ember és az állat számára – válaszolja Mannaen, őszinte mosollyal barna arcán. Gondolkozik egy pillanatig, utána megkérdezi:

– Mester, szabad szeretni az állatokat, amelyek sokszor hűségesebben szolgálnak minket, mint az emberek?

– Miért kérdezed ezt?

– Mert nemrég megvetettek és megkorholtak egyesek, akik látták, hogy letakartam a gyors vágatásban megizzadt lovamat azzal az anyaggal, ami most sátorul szolgál nekünk.

– És mást nem mondtak neked?

Mannaen megzavarodottan néz Jézusra... és hallgat.

– Beszélj őszintén! Nem zúgolódás és nem bánt meg engem, ha elmondod, amit ők neked mondtak azért, hogy újabb szennyet dobjanak rám.

– Mester, te mindent tudsz. Valóban te mindent tudsz, és hasztalan arra törekedni, hogy eltitkoljuk saját és mások gondolatait. Igen. Azt mondták nekem: „Látszik, hogy annak a szamaritánusnak a tanítványa vagy. Pogány vagy, mint Ő, aki még a szombatot is megsérti, és tisztátalanná teszed magadat azzal, hogy megérintesz egy tisztátalan állatot.”

– Ah! Ezt biztosan Izmael mondta – kiált fel János.

– Igen. Ő, és mások vele együtt. Én visszavágtam: „Megérteném, ha tisztátalannak mondanátok engem azért, mert Heródes udvarának közelében élek. De nem azért, mert gondoskodom egy állatról, amelyet Isten teremtet.” Azt válaszolták nekem, mert a csoportban heródiánusok is voltak – amit egy ideje könnyű észrevenni, és ami annál csodálatosabb, mert előzőleg nagyon ellentétben álltak egymással – azt válaszolták nekem: „Mi nem Heródes cselekedeteit ítéljük el, hanem a tieidet. Keresztelő János is Machaerusban volt, és érintkezett a királlyal. De mindig egy igaz maradt. Te viszont bálványimádó vagy!” Tömeg gyűlt össze, és én tartóztattam magamat, hogy ne izgassam fel a polgárokat. Egy ideje egyes hamis követőid felizgatják a népet azok ellen, akik a te ellenségeid. Mások pedig visszaélnek a hatalommal, s azt állítják, hogy a te tanítványaid, és te küldted őket.

– De ez már sok, Mester! Hová fog ez vezetni?! – kérdi izgatottan János.

– Nem annál tovább, ameddig eljuthatnak. Csak én tudom átlépni azt a határt. A Világosság világítani fog, és senki sem kételkedhet többé abban, hogy én Isten Fia voltam. De jöjjetek ide, mellém, és halljátok! Először élesszétek fel a tüzet!

A kettő, ugyancsak boldogan, letelepszik a báránybőrre, Jézus lábaihoz, aki a bíborvörös nyergen ül a sátorban. Mannaen kinyújtózva fekszik, fél karjára támaszkodva, fejét kezén nyugtatva, s Jézusra néz. János sarkain ül, és Jézus mellére hajtja fejét, átölelve Őt fél karjával, szokása szerint.

– Amikor a Teremtő megteremtette a világot, és az embert tette meg királyává, akit saját képmására és hasonlóságára alkotott, megmutatta neki az összes teremtményt, és azt akarta, hogy az ember adjon nevet azoknak, megkülönböztetve az egyiket a másiktól. És olvassuk a Teremtés könyvében, hogy „minden név, amit Ádám adott az állatoknak, jó volt, igazi nevük volt.” És azt is olvassuk a Teremtés könyvében, hogy amikor Isten megteremtette a férfit és az asszonyt, azt mondta: „Teremtsünk embert saját képmásunkra és hasonlatosságunkra, hogy uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon és az egész földön és a csúszómászókon, amelyek rajta kúsznak.”

És amikor megteremtette Ádám társát, az asszonyt, őt is saját képére és hasonlatosságára teremtette. Isten azt mondta a férfinak és a nőnek: „Növekedjétek, szaporodjatok, töltsétek be a földet, vessétek hatalmatok alá, és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és minden állaton, amely mozog a földön.” És még azt is mondta: „Íme, titek minden növény a földön, amely magot terem és minden fa, amelynek gyümölcse van, hogy táplálékul szolgáljon nektek és a föld állatainak és az ég madarainak, és mindannak, ami mozog a földön, és aminek élő lelke van, hogy éljen.”

Az állatok, a növények és minden, amit a Teremtő alkotott az ember javára, az Atya szeretetének ajándékát és örökségét képezik, amelyeket átadott gyermekeinek megőrzésre, hogy hasznukra válják, és hálások legyenek Adományozójuknak, aki mindenről gondoskodott. Azért szeretni kell azokat, és kellőképpen gondjukat kell viselni.

Mit mondanátok ti egy fiúnak, akinek az atya ruhát, bútorokat, pénzt, földeket, házakat adott volna, azt mondva: „Mindezeket neked és utódaidnak adom, hogy boldogok legyetek. Használjátok mindezt szeretettel, megemlékezve szeretetemről, amely azokat adta nektek”, és utána hagyná, hogy mindezt tönkre tegyék, vagy ha azok elkótyavetyélnék minden javukat? Azt mondanátok, hogy nem tisztelték atyjukat, nem szerették őt és ajándékait. Ugyanígy az embernek gondját kell viselnie mindannak, amit Isten Gondviselése rendelkezésükre bocsátott.

A gondozás nem azt jelenti, hogy bálványként imádják, vagy hogy rendetlenül szeressék az állatokat vagy a növényeket, vagy bármi mást. A gondozás azt jelenti, hogy részvétet és hálát érezzenek a kisebb dolgok iránt, amelyek szolgálják őket, és amelyek élnek vagy éreznek.

A kisebb teremtmények éltető lelke nem azonos az emberi lélekkel. Az élet, egyszerűen élet, azaz észleli az anyagi és érzelmi dolgokat egyaránt. Amikor egy állat elpusztul, érzéketlenné válik, mert a halállal számára véget ér az élet. Nincs számára jövő. De amíg él, szenved az éhségtől, hidegtől, fáradtságtól, sebeket kaphat, tud örülni, szeretni, gyűlölni, megbetegedhet és elpusztulhat. Az embernek, megemlékezve Istenről, aki azokat neki eszközként adta, hogy könnyebbé tegye életét a földi számkivetésben, emberségesen kell bánnia az állatokkal, az ő kisebb szolgálóival. Mózes könyvében nemde elő van írva az emberséges bánásmód az állatokkal, madarakkal vagy négylábúakkal szemben?

Igazán mondom nektek, hogy tudni kell igazságosan látni a Teremtő műveit. Ha igazságosan nézzük azokat, látjuk hogy „jó”. És a jó dolgot mindig szeretni kell. Látjuk, hogy jó célra adott dolgok, amelyeket a szeretet adott, és mint olyanokat kétszeresen kell szeretnünk, meglátva a véges lényen túl a Végtelen Lényt, aki mindezt értünk teremtette. Látjuk, hogy hasznosak, és mint hasznos dolgokat, szeretni kell. Jól jegyezzétek meg, hogy a világegyetemben nincs semmi, aminek ne lenne célja. Isten nem meríti ki tökéletes hatalmát hasztalan dolgokkal. Ez a fűszál nem kevésbé hasznos, mint a hatalmas fatörzs, amelyhez hozzá van erősítve sátrunk. A harmatcsepp, a dér apró gyöngye nem kevésbé hasznos, mint a végtelen tenger. A muslica nem kevésbé hasznos, mint az elefánt, és a sárban lévő féreg nem kevésbé hasznos, mint a bálua. Semmi sem hasztalan a Teremtésben. Isten mindent jó céllal alkotott, az ember iránti szeretetből. Az embernek mindent helyes céllal kell használnia, és

Isten iránti szeretettel, aki azért adta mindazt, ami a földön van, hogy alá legyen vetve a teremtetett világ királyának.

Te azt mondtad, Mannaen, hogy az állat gyakran jobban szolgálja az embereket, mint az emberek. Én azt mondom, hogy az állatok, a növények, az ásványok, az elemek mind felülmúlják az embert az engedelmisségben, követve a teremtmények törvényeit, vagy a Teremtő által beléjük oltott ösztönt, vagy engedve, hogy megszelídítsék őket, házi szolgálatra, arra a célra, amelyre Isten teremtetette őket. Az ember, akinek a teremtetett világ gyöngyének kellene lennie, nagyon gyakran kegyetlen a teremtményekhez. Az Istent dicsérő égi kórusban a legszebb hangnak kellene lennie, de nagyon gyakran hamis hang, amely szitkozódik, káromkodik, lázadozik, vagy a teremtményeket dicséri a Teremtő helyett. Ezért bálványimádó. Ezért sértő. Ezért szennyes. És ez bűn.

Légy azért nyugodt, Mannaen! Irgalmasságod egy ló iránt, amely kiizzadt szolgálatodban, nem bűn. Bűnt azok követnek el, akik a hozzájuk hasonlók könnyeinek omlását okozzák, és bűnös, aki féktelen szeretetével megbántja Istent, aki méltó az ember teljes szeretetére.

– De én Heródes közelében vagyok. Vétkezem ezzel?

– Milyen céllal vagy ott? Hogy mulatozzál?

– Nem, Mester. Azért, hogy rád vigyázzak. Te tudod. Most is ezért megyek oda. Mert tudom, hogy hírnököket küldtek Heródeshez, hogy felizgassák őt ellened.

– Akkor nem bűn, hogy ott vagy. Nemde szeretnél inkább velem lenni, az én szegényes életemben?

– Még kérded? Már megmondtam előzőleg. Ezen az estén, a sátor alatt, a szegényes étel, amit élveztünk, páratlan számomra. Ó, ha nem lenne szükséges, hogy barlangjuk közelében tartózkodjam, és halljam a kígyók sziszegését, veled maradnék! Felfogtam küldetésed igazságát. Tévedtem egy nap. De arra szolgált, hogy felfogjam, és többé nem távozom el az igazságtól.

– Látod! Semmi sem hasztalan. Még a tévedés sem, annak számára, aki a jóra törekszik, mert az is a jó eszközévé válik. A tévedés olyan, mint a gubó-ruha, és abból kijön a pillangó, amely nem otromba, nem bűzlik, nem mászik, hanem repül, keresve a virágok kelyheit és napsugarat. A jó lelkek is ilyenek. Egy ideig körülvehetik őket a nyomorúságok és a nehézségek. De utána kiszabadulnak, és virágról virágra repülnek, erényről erényre, a Fény felé, a Tökéletesség felé. Dicsérjük az Urat állandó irgalmasságának műveiért, amelyek az ember tudta nélkül is működnek az ember szívében és az ember körül.

És Jézus imádkozik, letérdelve, mert az alacsony sátor nem enged meg más testtartást. Utána táplálva a tüzet a sátor előtt, és kikötve a lovat, nyugovóra térnek, megígérve, hogy felváltva fogják őrizni a tüzet és a lovat, amelyre Mannaen ráterítette a nehéz takarót, hogy megvédje az éjjeli hidegtől.

Jézus és Mannaen lefekszenek a szalmára és beburkolóznak köpenyükbe, hogy aludjanak. János, attól tartva, hogy elnyomja az álom, fel-alá sétál a sátor előtt, figyelve a lovat, amely értelmes szemekkel néz rá, és ütemesen veri a földet patájával, és rázza fejét, csengető hangot adva ki ezüst lószerszámával, és illatokat bocsátva szabadjára a vadvirágokból, amelyek a fa körül nőnek. János szed számára a távolabb lévő szép virágokból, és a ló hálásan megsimogatja érte az apostol nyakát, rózsaszínű orrával. Az éjjeli csendben távolról idehallatszik a folyó nyugodt susogása.

(7-1854)

Mannaennek igaza van!

Amikor Jézus Efraimban tartózkodik, és Nikodémus, arimateai Józseffel együtt titokban beszélni akar vele, Mannaen megy el Jézusért és kíséri el a találkozás helyére. Utána Jézus hosszasan elbeszélget Mannaennel. Lásd előzőleg: 25-34. oldalon.

Mielőtt Jézus visszamegy Betániába, Jerikó közelében találkozik a tanítványok egy csoportjával. Mannaen vezeti őket.

– Én ezekkel jöttem – mondja Mannaen. – És nem hagylak el többé addig, míg biztonságban nem tudlak Lázárnál.

– Miért? Van valami veszély? – kérdezi Júdás Tádé.

– Júdeában vagytok... Ismeritek a rendelkezést. És a gyűlöletet is. Azért minden ok megvan a félelemre – válaszolja Mannaen, és Jézushoz fordulva, megmagyarázza: – Magamhoz vettem a legerősebbeket, mert feltételeztem, hogy ha nem fogtak el, erre fogsz jönni. És bízunk abban, hogy ez hatással lesz a rosszindulatúakra, és tiszteletben tartanak téged.

Mannaen bemutatja a tanítványok némelyikét Jézusnak. Palesztina minden vidékéről valók, s köztük van Fülöp negyedes fejedelem két udvari embere is.

– Menjünk! Nincs senki az asszonyokkal, Nikénél? – kérdezi Jézus.

– A pásztorok. Mindnyájan, Jonatán kivételével, aki Johannával van, jeruzsálemi palotájában. De tanítványaid száma nagyon megnövekedett. Tegnap ötszázan várakoztak rád Jerikóban. Oly hatással voltak Heródes szolgálaira, hogy azok jelentést tettek neki. És ő nem tudta, hogy remegjen-e vagy dühöngjön. De János emléke miatt fél, és nem mer kezét emelni egy másik prófétára..

– Jól van! Ez nem fog ártani neked! – kiált fel Péter, és meglegedetten dörzsöli kezét.

– Ő azonban a legértéktelenebb. Olyan, mint egy bálvány, amit mindenki tetszése szerint el tud mozdítani, és aki kezében tartja ért mozgatásához.

– És ki tartja kezében? Talán Pilátus? – kérdezi Bertalan.

– Pilátusnak nincs szüksége Heródesre. Heródes egy szolga... A hatalmasok nem fordulnak a szolgákhoz – mondja Mannaen.

– Akkor ki?

– A Templom – mondja valaki határozottan.

– De a Templom számára Heródes ki van átkozva. Az ő bűne...

– Nagyon tapasztalatlan vagy, minden tudásod és korod ellenére, Bertalan! Nem tudod, hogy sok, túl sok dologtól eltekint a Templom, azért, hogy elérje céljait? Ezért többé nem méltó arra, hogy létezzék – mondja Mannaen, szigorú megvetéssel.

– Te izraelita vagy. Nem szabad így beszélned! A Templom mindig a Templom számunkra – figyelmezteti Bertalan.

– Nem. A hullája annak, ami volt. És a hulla tisztátalan döggé válik attól az időtől kezdve, hogy kimúlt. Ezért küldte el Isten az élő Templomot. Hogy leborulhassunk az Úr előtt anélkül, hogy tisztátalan némajátékosok lennénk.

– Hallgass! – mondja más valaki Mannaennek, mert nagyon világosan beszél.

– És miért kellene hallgatnom, ha szívem ezt mondja? Arra gondolsz, hogy szavaim árthatnak a Mesternek? Ha így van, hallgatom. De más okból nem. Még ha elítélnének is, azt tudom majd mondani: „Ez az én gondolatom, és ne büntessetek másokat érte, csak engem.”

– Mannaennek igaza van. Elég volt a félelem miatti hallgatásból. Eljött az ideje, hogy mindenki elfoglalja helyét, mellette vagy ellene, és azt mondja, ami szívéen fekszik. Én úgy gondolkozom, mint te, testvérem Jézusban. És ha ez halálunkat okozhatja, meghalunk együtt, megvallva még egyszer az igazságot – mondja István fellelkesülve.

– Legyetek óvatosak! Óvatosak legyetek! – buzdítja őket Bertalan. – A Templom mindig a Templom. El fog bukni; biztos, hogy nem tökéletes, de... de... Isten után nincsenek nagyobb személyek, és nagyobb hatalmak a Főpapnál és a nagytanácsnál... Istent képviselik; és azt kell néznünk, akit képviselnek, nem pedig azt, amik. Tévedek talán, Mester?

– Nem tévedsz. Minden intézménynél tudni kell meglátni annak eredetét. Ebben az esetben az Örök Atya az, aki megalapította a Templomot és a papi rendet, a szertartásokat és az Őt képviselő előjárók tekintélyét. Értetni kell ahhoz, hogy az Atyára bizzuk az ítéletet. Ő tudja mikor, és hogyan lépjen közbe. Tudja, miként kell gondoskodni arról, hogy a terjedő romlottság ne rontson meg minden embert, és ne tegye kételkedővé őket Istenben... És ebben helyesen látta Mannaen az én eljövetelemnek okát ebben az órában. Végül szükséges, hogy te, Bertalan, mérsékelj maradiságodat Mannaen újítani kívánó szellemével, hogy igazságos legyen a mérték, és azért tökéletes legyen az érzélem. Mindig káros minden túlzás. Káros arra nézve, aki véghezviszi, aki elszenvedi, vagy aki észrevéve megbotránkozik, és ha nem becsületes lélek, felhasználja arra, hogy feljelentse a testvéreket. De ez Káin tette. És nem fogják véghezvinni a Világosság fiai, mert az a Sötétség műve.

Az egyik tanítvány, aki egészen beburkolózik köpenyébe, hogy ne ismerjék fel, megfogja Jézus kezét, és azt mondja:

– Te jó vagy, Mester. Túl későn ismertelek meg, Isten Igéje! De még idejében, hogy megszeresselek, úgy, amint megérdemled, ha nem is szolgáltalak oly hosszú ideig, amint szerettem volna, s amint most szeretném.

– Sosincs túl késő Isten óráját illetőleg. Az eljön a maga idejében. És annyi időt ad az Igazság szolgálatára, amennyit akar.

– De ki ez? – suttogják egymás között az apostolok, és ezt kérdezik a tanítványoktól is. Hiába. Senki sem tudja, ki az, vagy ha tudja, nem akarja megmondani.

– Ki ez, Mester? – kérdezi Péter, amikor Jézus közelébe jut.

– Egy lélek, Simon. Nem több ennél.

– De... te megbízol benne, akkor is, ha nem tudod, kicsoda?

– Én tudom, ki ő. És ismerem szívét.

– Ah, megértettem! Olyan, mint a Fátyolos Nő, Lázár tanyáján... Nem kérdezem többé... – és Péter boldog.

Jézus bemegy Jerikóba. A nép, hozsannázással fogadja, és valaki, Heródes palotája felé mutatva, azt kiáltja:

– Beszélhetsz! Ő már elmenekült Jeruzsálembe.

Mannaen megerősíti:

– Igaz. Éjjel ment el, titokban. Fél.

De Jézust nem állítja meg semmi sem. Miközben megy, azt mondja:

– Béke. Béke. Aki szenved, vagy fájdalmai vannak, jöjjön Nikéhez! Aki hallani akar engem, menjen Jeruzsálembe! Itt a zárandok vagyok. Mint ti mindnyájan. Az Atya házában majd beszélek. Béke! Béke és áldás! Béke!

Nike háza Jerikón kívül van. Mikor Jézus odaér, mindnyájan elébe futnak, leborulnak, miközben Ő megáldja őket, és a vendéglátó ház felé megy.

(8-373)

+

Nagyszerdán Jézus nagyon fáradt. Mannaen kinyitja számára a király kertjének kapuját, és beengedi Őt oda, apostolaival, tanítványaival és nőtanítványaival együtt. Azt mondja:

– Menjetek! Ide csak azok lépnek be, akiket én be akarok engedni.

A kert őrzője meghívja Jézust házába, Ő azonban inkább a kertben akar pihenni néhány óráig, Anyjával és a hűséges tanítványokkal.

– Nagyon fáradt vagy, Mester! Arcodról látszik – jegyzi meg Mannaen.

– Igen. Annyira, hogy nem volt már erőm tovább menni.

– De én többször felajánlottam neked ezt a kertet ezekben a napokban. Te tudod, hogy megelégedett vagyok, ha békét és felüdülést tudok felajánlani neked.

– Tudom, Mannaen.

– És tegnap este arra a szomorú helyre akartál menni! Olyan száraz a környéke, oly furcsán kiaszott ebben az évben. Oly közel van ahhoz a szomorú kapuhoz!

– Megelégedetté akartam tenni apostolaimat. Lelkük mélyen még gyermekek. Nagy gyermekek. Nézd őket ott, milyen boldogan pihennek!... Azonnal elfelejtik, hogy milyen izgatás folyik ellenem ezeken a falakon túl...

– És elfelejtik, hogy te oly szomorú vagy... De nekem úgy tűnik, hogy nincs sok ok a félelemre. Más alkalmakkor veszélyesebbnek látszott előttem a hely.

Jézus ránéz, és hallgat.

Mannaen visszavonul a kapuhoz, s ott örködik. Amikor Jézus befejezte pihenését, Mannaen kiment magát, hogy nem tud a Mesterrel maradni másnap, mert a palotában kell lennie.

(9-137)

+

Nagypénteken, amikor Jézust Pilátushoz kísérik, egy palotából egy lovas jön ki, bíborpalástban, arab lovon, tekintélyes arccal, kivont karddal. Olyannak látszik, mint egy főangyal. Miközben kardjával csapkodva utat csinál magának, lehullik fejéről a bíbor és aranyszínű fejfedő, ami eddig eltakarta, s felismerik a lovasban Mannaent.

– Hátra! – kiáltja. – Hogyan meritek megzavarni a negyedes fejedelem nyugalmát?! – De ezt csak ürügyül mondja, hogy igazolja törekvését, s elérje Jézust.

– Ez az ember... hadd lássam!... Tűnjetek el, vagy hívom az őrséget!...

A tömeg utat nyit, és Mannaen elér Jézus és a templomőrök csoportjához, akik Őt vezetik.

– El! A negyedes fejedelem több nálatok, piszkos szolgák! Hátra! Beszélni akarok vele! – és közéjük vág kardjával.

– Mester!...

– Köszönöm. De menj! És Isten vigasztaljon meg! – És amennyire megkötözött kezével teheti, megáldja őt.

A tömeg messziről fütyül, és amint látja, hogy Mannaen visszavonul, megbosszulja, hogy visszaszorították, és kö- és szennyzáport zúdít Jézusra.

(9-268)

+

Nagyszombaton valaki kopog az utolsó vacsora házának ajtaján, ahol Mária és a nőtanítványok vannak. Az asszonyok ajtót nyitnak. Mannaen jött. Fel akarja ajánlani szolgálatait.

– Mannaen... Jöjjön be. Mindig jó volt. De azt hittem, más kopogott... – mondja Mária.

– Mit hittél, anya?

– Később... később. Jöjjön be!

Mannaen belép. Nem a szokásos pompás öltözetben. Közönséges sötétbarna ruhában, hasonló köpennyel. Nincsenek rajta ékszerek, sem kard. Olyannak tűnik, mint egy jómódú, de közönséges ember.

Meghajlik, mellén keresztbe tett kezekkel, s utána térdet hajt, Máriát üdvözölve.

– Kelj fel! És bocsáss meg, hogy nem válaszolok meghajlással. Nem vagyok képes... – mondja Mária.

– Nem kell. Nem is engedném meg. Tudod, ki vagyok. Azért kérlek, számíts szolgádnak. Szükséged van rám? Látom, hogy nincs egy férfi sem körülöttem. Nikodémustól tudom, hogy elmenekültek. Semmit sem tehettek. Igaz. De legalább vigaszára lettek volna, ha látta volna őket. Én... én üdvözöltem Őt az úton. Többet nem tehettem, mert... De felesleges elmondani. Ezt is a Sátán akarta. Most szabad vagyok arra, hogy szolgálatodra álljak. Parancsolj, Úrnő!

– Szeretném tudni, és tudatni, hogy Lázár... A nővérek szenvednek, és rokonom és a másik Mária szintén. Szeretnék tudni, hogy Lázár, Jakab, Júdás és a másik Jakab megmenekültek-e.

– Júdás? A kerióti! De hisz ő árulta el!

– Júdás, jegyesem testvérének a fia.

– Ah, megyek – és felkel. De látszik, hogy a mozdulat fájdalmat okoz neki.

– Megsebesültél?

– Hm... igen. Semmiség. Egyik karom fáj kissé.

– Talán a mi ügyünkben? Ezért nem voltál ott fenn?

– Igen. Ezért. És csak ez fáj. Nem a seb. A farizeizmus, hebreizmus és sátánizmus, ami bennem volt, mert sátánimádattá vált a tisztelet Izraelben, mind kiment azzal a vérrel. Olyan vagyok, mint egy gyermek, aki a köldökzsinór elvágása után nincs többé kapcsolatban az anyai vérrel, és a néhány csepp, ami még a zsinórban marad, nem megy beléje, amikor elkötik, hanem lehull... már hasztalan. Az újszülött saját szívével és saját vérével él. Így vagyok én is. Eddig még nem alakultam ki egészen. Most eljutottam a végső határig, és jövök, és a Világosságra jöttem. Tegnap születtem. Anyám a názáreti Jézus. Akkor szült engem, amikor utolsót kiáltott. Tudom... Mert az este Nikodémus házába menekültem. Egyedül akartam látni. Ó, amikor a sírhoz mentek, mondjátok meg nekem. Jövök... Nem ismerem arcát, mint Megváltót!

– Téged néz Mannaen! Fordulj, meg!

A férfi, aki lehajtott fejjel lépett be, és utána Máriát nézte, szinte félve, megfordul, és látja a kendőt. Térdre esik, imádva...

És sír. Utána felkel. Meghajol Mária előtt, és azt mondja:

– Megyek.

– De szombat van. Tudod. Már vádolnak minket azzal, hogy megszegjük a Törvényt.

– Kiegyenlítettük egymást, mert ők megsértik a Szeretet törvényét. Az elsőt és legnagyobbat. Ő mondotta. Vigasztaljon téged az Úr! – Kimegy.

(9-421)

+

Feltámadása után Jézus megjelenik arimateai Józsefnek, Nikodémusnak és Mannaennek, amikor együtt vannak. Lásd előzőleg: 43-45.

Jézus gazdag barátai – 3 – Johanna

Johanna és Kúza

A Szentírás csak egyszer említi Johannát, Heródes intézőjének, Kúzának feleségét, aki más asszonyokkal együtt vagyonukból gondoskodtak Jézusról és apostolairól. (Lk 8,3)

Annál többet tudunk meg mindkettőjükről Valtorta Mária látomásaiból.

Kúzáról és Johannáról először akkor hallunk, amikor Jézus, a volt betlehemi pásztorok keresése közben, elmegy Tibériásba, hogy felkeresse Jonatánt, aki Kúzának, Heródes emberének szolgálatában áll, mint gondnoka. Egy tanítvány, József, aki odavezeti Jézust, mondja:

– Kúza nem rossz, és igazságosan elismeri gondnokának érdemeit. Ő egyike annak a kevés udvari embernek, aki becsületes.

Jonatánt azonban nem találják otthon:

– Jonatán nincs itt. A nagy-Libanonon van. Odavitte Kúza feleségét, a friss és tiszta levegőre, mert nagyon beteg. A beteg állapota súlyosra fordult, és az orvos azt mondta, meg fog halni.

Jézust behívják a házba, ahol Johanna dajkája siratja úrnőjét. Jézus azt mondja neki:

– Jöjj ide, anya! Ne sírj így. Jöjj ide, mellém! A betegség nem jelenti szükségszerűen a halált.

– Ó, a halál! A halál! Mióta átment azon a szerencsétlen szülésen, haldoklik! A házasságtörők titokban szülnek, és túlélnek, és ő, a jó, a becsületes, a kedves, a nagyon kedves, meghal!

– De mi a baja, most?

– Láz emészt... Olyan, mint egy lámpa, amelyik nagy szélben ég... mindennap erősebben, és ő mind jobban gyengül. Ó, én szerettem volna vele menni. De Jonatán fiatal szolgákat akart, mert úrnőnknek nincs ereje, és nehezen mozog, és én többé nem vagyok jó... Jó erre, nem... de szeretem őt, igen... Én vettem el őt anyjának öléből... én magam is férjnél voltam, és egy hónapja született a fiam, és én adtam neki is tejet, mert anyja gyenge volt, nem volt rá képes... én anyjává lettem, amikor megárvult, alighogy ki tudta mondani: mama. Megöszültem, és ráncossá lettem, virrasztva, betegségei idején. Én öltöztettem fel őt, amikor menyasszonnyá lett, én vezettem be a nászágyhoz... én mosolyogtam, amikor remélte, hogy anyává lesz... én sírtam, amikor gyermeke holtan született... Összegyűjtöttem életének minden mosolyát és könnyét... Neki adtam szeretetemnek minden mosolyát és vigaszát... és most ő meghal, és nem vagyok mellette... – fájdalom nézni az öregasszonyt.

Jézus megsimogatja őt, de ez sem használ.

– Idehallgass, anya! Van hited?

– Benned? Igen!

– Istenben, asszony. Tudod hinni, hogy Isten mindenre képes?

– Hiszem, és hiszem, hogy te, az Ő Messiása képes vagy mindenre! Ó, már az egész város a te hatalmadról beszél! Ez az ember itt (és Fülöpre mutat) nemrég beszélt csodáidról a zsinagógában. És Jonatán megkérdezte őt: „Hol van a Messiás?” És Ő azt mondta: „Nem tudom”. Jonatán akkor azt mondta nekem: „Ha itt lenne, esküszöm rá, hogy meggyógyítaná őt.” De te nem voltál itt... és ő elment vele... és most ő meghal.

– Nem. Higgyél! Mondd meg nekem igazán, mi van szívedben? Tudsz-e hinni abban, hogy ő nem hal meg, hála a te hitednek?

– Az én hitemről beszélsz? Ó, ha ezt akarod, íme, itt van! Még ha elvinnéd életemet, öreg életemet is... csak add, hogy egészségesen lássam!

– Én vagyok az Élet. Életet adok, nem halált. Te életet adtál neki egy napon, kebled tejével, és az szegényes élet volt, amely véget ér. Most, hiteddel olyan életet adsz neki, ami nem ér véget. Mosolyogj, anya!

– De ő nincs itt!... – az öregasszony ingadozik a remény és a félelem között. – Ő nincs itt, és te itt vagy...

– Higgyél! Idehallgass! Most elmegyek Názáretbe néhány napra. Ott is vannak beteg barátaim... Utána elmegyek a Libanonra. Ha Jonatán visszatér hat napon belül, küldd el őt Názáretbe, Jézushoz, József fiához. Ha nem jön, elmegyek én.

– Hogyan találod meg?

– Tóbiás főangyala vezet majd engem. Te erősödj meg hitedben! Nem kérek mást, csak ezt. Ne sírj tovább, anya!

Az öregasszony azonban még erősebben sír Jézus lábánál, és fejét isteni térdére teszi, csókolgatva, és könnyével áztatva áldott kezét. Jézus másik kezével simogatja, és mivel a többi szolga kedvesen korholja, hogy belehal a sírásba, Ő azt mondja:

– Hagyjátok sírni! Most megnyihíti a sírás. Jót tesz neki. Meg vagytok elégedve mindnyájan, hogy úrnőtök meggyógyul?

– Ó, nagyon jó! Amikor valaki olyan, az nem úrnő, hanem barát, akit szeret az ember. Mi szeretjük őt. Hidd el!

– Olvasok szívetekben. Legyetek ti is mindig jobbak! Én elmegyek. Nem várhatok itt. Van bárkám. Megáldlak titeket! (Bp 35-38)

(2-381)

+

Jézus már el akar indulni Názáretből Libanonra, amikor megérkezik Jonatán, és elmondja, hogy úrnője megparancsolta neki, vigye vissza Tibériásba, mert látomásban látta Jézust. A látomás időpontja megegyezett azzal, amikor Jézus megígérte Johanna meggyógyulását dajkájának. Tibériásból útnak indultak Názáret felé, de Jonatán előre sietett, s kéri Jézust, menjen Johanna elé, aki már Kána közelében jár kocsijával. A történetet lásd részletesen Bp 38-44-ig. Itt csak a csodás gyógyulás leírását ismételjük meg.

Jézus lehajol az eszméletlen asszony fölé, aki valóban haldoklik. Olyan fehér, mint a vászonruha, ami rajta van, sőt már kissé kékül. Még arcán sem látszik a tüdővészerekre jellemző pirosság. Csak vastag szemöldöke és fekete szempillái adnak némi szint hófehér arcának. Ajka halvány lilás-rózsaszínű, félig nyitva, s nehezen lélegzik.

Jézus letérdel mellette, és figyel. A dajka megfogja úrnőjének egyik kezét, és nevén szólítja. De annak lelke már az élet és halál küszöbén van, és többé nem hall semmit.

Jézus a haldokló homlokára teszi kezét. Az kinyitja egy pillanatra elködösödött szemét, de utána ismét behunyja.

– Johanna! Johanna! Én vagyok! Én hívlak. Az Élet vagyok. Nézz rám, Johanna! – mondja Jézus.

A haldokló most már elevenebben nyitja ki nagy, fekete szemét, és nézi a föléje hajló arcot. Örömteljes mozdulatot tesz, és elmosolyodik. Megmozdul ajka, mintha mondani szeretne valamit, de nem jön ki hang belőle.

– Igen, én vagyok. Eljöttél, és én is eljöttem. Hogy megmentselek. Tudsz hinni bennem?

A haldokló bólint fejével. Egész élettereje tekintetében jut kifejezésre, máshogyan nem tudja még azt érzékeltetni.

– Rendben van. (Jézus még mindig térden áll, és jobb kezét Johanna homlokán tartja. Kiegyenesedik, olyan testtartást vesz fel, mint csodáinál szokott.) Rendben van: Akarom! Gyógyulj meg! Kelj fel! – Leveszi kezét homlokáról, és feláll.

Egy pillanat töredéke alatt Johanna, minden segítség nélkül felül, felkiált, és leborul Jézus lábaihoz, erős és boldog hangon kiáltva:

– Ó, szeretni téged, Életem! Mindig! A tiéd! Örökre a tiéd! Dajkám! Jonatán! Meggyógyultam! Ó! Gyorsan! Fussatok, mondjátok meg Kúzának! Hogy jöjjön imádni az Urat! Ó, áldj meg ismét, ismét, ismét! Ó, Üdvözítőm! – sír és nevet, csókolgatva Jézus ruháját és kezét.

– Megáldalak, igen. Mi egyebet kívánsz, hogy tegyek?

– Semmit, Uram! Csak azt, hogy szeress, és engedd, hogy szeresselek!

– És egy gyermeket nem szeretnél?

– Ó, egy gyermeket!... De tedd te, Uram! Mindent rád hagyok: múltamat, jelenemet, jövőmet. Mindennel neked tartozom, és mindent neked adok. Add szolgádnak azt, amit jobbnak tartasz.

– Akkor az örök életet. Légy boldog! Isten szeret téged. Én elmegyek. Megáldalak téged, titeket.

– Nem, Uram! Tartózkodjál házamban, amely most, most igazán virágzó rózsakert. Engedd meg nekem, hogy veled léphessek be ismét oda... Ó, boldog vagyok!

– Eljövök. De vannak tanítványaim.

– Azok az én testvéreim, Uram. Johannának lesz számukra, mint a te számodra is, étele és itala, és minden frissítője. Tégy boldoggá!

– Menjünk!...

A kocsí elindul hazafelé, örvendetes terhével. Mögötte mennek egy csoportban a tanítványok, a történetekről beszélgetve.

Akartok segíteni engem?

Jézus felkeresi Johannát, a tó felől érkezve tibériási házába, amelynek pompás rózsakertje van a tó felőli részen. Egy kertész nyitja ki számára a magas vaskaput, és fut, hogy hívja Johannát. Közben Jézus lassú léptekkel halad a szolgától jelzett hely felé, és megcsodálja a gyönyörű kertet.

Johanna máris jön. Rózsákkal félig telt kis kosarát le se tette, még az ollót sem, amellyel a rózsákat lemetszette. Így siet, kitárt karokkal. Kosarát Jézus lábai elé ejti, és letérdel, hogy megcsókolja Jézus köntösét, a széthullt rózsák között.

– Békességet neked, Johanna. Eljöttem.

– Én pedig boldog vagyok. Ők is eljöttek. Ó, most úgy érzem, helytelenül cselekedtem, amikor ezt tettem! Hogyan értitek meg egymást? Teljesen pogányok! – Johanna kissé izgatott.

Jézus mosolyog. Kezét Johanna fejére teszi:

– Ne félj! Nagyszerűen megértjük majd egymást. Te pedig igen jól tetted, hogy „ezt tetted”. Ez a találkozás olyan szép virágokat fog teremni, mint rózsáskerted. Most szedd össze ezeket a szegény rózsákat, amelyeket leejtettél, és menjünk barátnőidhez!

– Ó, sok rózsza van itt! Csak időtöltésből vágtam le ezeket, meg azért is, mert barátnőim olyan... olyan... érzékenyek... Úgy szeretik a virágokat, mintha... nem is tudom, mik lennének...

– De hiszen én is szeretem a virágokat! Látod, máris találtunk egy témát, amelyben megértjük egymást. Rajta! Szedjük fel ezeket a gyönyörű rózsákat!... – és Jézus lehajol, hogy példát adjon.

– Te nem! Te nem, Uram! Ha csakugyan akarod, tessék... máris kész.

Egy lugashoz mennek, amely egészen be van futtatva sokszínű rózsákkal. Bejáratánál három római nő tekint ki, érdeklődéssel: Plautina, Valéria és Lídia.

Jézus üdvözlí őket, és hosszasan elbeszélget velük, amit a „Jézus és a pogányok” füzetben ismertetünk.

A beszélgetés végén Jézus elbúcsúzik tőlük:

– Itt hagylak titeket, békémme.

– De hogyan? Nem maradsz, Uram? – kérdi Johanna, csalódottan.

– Nem maradok. Sok tennivalóm van...

Jézus, miután a római nők hódoló tisztelettel elköszöntek tőle, elindul, majd megfordul:

– Gyere velem a bárkáig! Közben elmondod, mi bánt.

– Kúza Jeruzsálembe akar küldeni egy időre – mondja Johanna, menet közben – s ez fáj nekem. Azért teszi, mert már nem akarja, hogy elvonultan éljek, most, hogy már egészséges vagyok...

– Te is fölösleges ködöket teremtesz magadnak! Ha gondolnál arra, hogy így majd vendégül láthatsz engem, vagy könnyebben követhetsz engem, boldog lennél és azt mondanád: „A Jóság intézte így!”

– Ó... igaz, Uram! Erre nem is gondoltam.

– No látod! Engedelmeskedj, jó feleséghez illően. Az engedelmesség megszerzi neked azt a jutalmat, hogy vendéged leszek a közeli húsvétkor, és azt a kitüntetést, hogy segítesz nekem barátnőid evangelizálásában. A béke mindenkor legyen veled!

(3-147)

A sátoros ünnepek alatt Jézus a Jeruzsálemi Templomban beszél. Utána Mária megemlíti neki, hogy sírt előtte Johanna, aki Jézus előtt oly derűsnek látszik.

– Miért, Anyám?

– Mert Kúza... Megmagyarázhatatlan a viselkedése. Egy kicsit mindenben kedvez neki. Egy kicsit mindenben elutasítja. Ha magukban vannak, ahol senki se látja őket, ő a mindenkori példás férj. De ha más személyek vannak Kúzával, az udvartól, természetesen, akkor aztán ellentmondást nem tűrő, és megveti szelíd feleségét. Ő nem érti, miért...

– Én megmondom neked. Kúza Heródes szolgája. Érts meg engem, Anyám! „Szolga”. Johannának ezt nem mondom meg, nehogy fájdalmat okozzak neki. De így van! Amikor nem tart megrovástól és az uralkodó gúnyolódásától, akkor a jó Kúza. Amikor tartania kell ezektől, akkor már nem az.

– Azért, mert Heródes nagyon ingerült Mannaen miatt is, és...

– Azért, mert Heródes megőrült a későn felébredt lelkiismeret furdalástól, amiért engedett Heródiásnak. De Johannának már nagyon sok jóban van része az életben. Viselnie kell – fejéke alatt – vezeklőpántját.

(4-1036)

+

Johanna, a nőtanítványokkal együtt, elkíséri Jézust körútján a Tízvárosban.

+

Jézus magához vesz két árva kisgyereket: Matyit és Marikát. Történetüket lásd: Gy 3,87-103. Elhatározza, hogy örökbe fogadtatja őket Johannával és Kúzával. A bárkán viszi őket Tibériás felé, amikor a gyermekek, anyjukra emlékezve, elsírják magukat.

Jézus kedves hangon megszólal:

– Ne sírjatok! Mamátok vezetett titeket hozzám, és itt van velünk, miközben én egy gyermektelen mamához viszlek titeket. Ő nagyon boldog lesz, hogy két jó gyermeket kap az övé helyett, aki ott van, ahol a ti mamátok. Mert ő is sírt, tudjátok? Meghalt a kisfia, amint nektek meghalt a mamátok...

– Ó, akkor mi hozzá megyünk, és az ő kisfia a mi mamánkhoz megy! – mondja Mária.

– Pontosan így. És mindenki boldog lesz.

– Ki ez az asszony? Mit csinál? Földműves? Jó ura van? – érdeklődnek a kicsinyek.

– Nem földműves, de van egy nagy kertje, tele rózsákkal, és jó, mint egy angyal. Jó férje van. Ő is szeretni fog titeket.

A gyermekek annyira álmodoznak az új mamáról, hogy már nem félnek a bárka ingadozásától. Megérkeznek Kúza kis kikötőjébe. Mindnyájan kiszállnak, és János előre fut, hogy hírt adjon a kertészeknek.

A kicsinyek, félve, Jézushoz simulnak, és Mária nagyot sóhajtva, megkérdezi:

– De igazán jó lesz?

János visszatér:

– Mester, egy szolga kinyitja a kaput. Johanna már felkelt.

– Rendben van. Mindnyájan várjatok itt! Én előre megyek.

És Jézus egyedül megy be. A többiek figyelik, s közben többé-kevésbé kedvező megjegyzéseket tesznek arra vonatkozólag, hogy sikerül-e Jézus terve. Vannak, akik kételkednek, s olyanok is, akik bírálgatják. Onnan, ahol állnak, nem látják, hogy Kúza Jézus elé siet, és földig hajol előtte. Utána pedig Jézus baloldalán megy, s örömet fejezi ki azért, hogy vendégül láthatja Jézust.

– Johannám nagyon boldog lesz. És én is az vagyok. Ő mind jobban érzi magát. Beszéltem neked az útról. Milyen diadalok, Uram!

– Nem okozott neked fájdalmat?

– Johanna boldog. Én örülök, hogy ilyennek látom. Hónapokkal ezelőtt elveszthettem volna őt, Uram.

– Elveszthetted volna. És én visszaadtam őt neked. Légy hálás érte Istennek!

Kúza megzavarodva néz... és utána mormolja:

– Egy feddés, Uram?

– Nem. Egy tanács. Légy jó, Kúza!

– Mester, én Heródes szolgája vagyok...

– Tudom. De lelked senkinek sem szolgája, csak Istené, ha te is úgy akarod.

– Igaz, Uram. Meg fogok javulni. Néha felülkerekedik bennem az emberi tekintet...

– A múlt évben is, amikor meg akartad menteni Johannát?

– Ó, nem. Minden megtiszteltetés elvesztése árán is meg akartam menteni őt.

– Tégy ugyanígy lelkeddel is. Az értékeőbb Johannánál. Íme, itt jön.

Eléje sietnek, s ő is feléjük fut.

– Mesterem! Nem reméltem, hogy oly gyorsan viszontlátlak. Milyen jó dolog vezet téged nőtanítványodhoz?

– Egy szükség, Johanna.

– Egy szükség? Miféle? Beszélj, és ha tudunk, segítünk rajtad – mondják együtt a házastársak.

– Tegnap, egy elhagyott úton, találtam két szegény gyermeket... egy kisleányt és egy kisfiút... Mezítláb, szakadozott ruhában, éhesen, egyedül... és láttam, amint egy farkasszívű ember kiüzte őket, mintha farkasok lettek volna. Ennek az embernek jólétét előmozdítottam a múlt évben. És ő megtagadott egy kenyeret a két árvától. Mert árvák. Árvák, és a kegyetlen világ útjait járják. Ez az ember megkapja majd büntetését. Szeretnétek ti áldásomban részesülni? Én, a szeretet Koldusa nyújtom felétek kezemet az árvákért, akiknek nincs otthonuk, ruhájuk, ételük, nem részesülnek szeretetben. Akartok segíteni nekem?

– Még kérded, Mester? Mondd meg, mit kívánsz, mennyit kívánsz, mondd meg mindent!... – mondja Kúza hévvel.

Johanna nem beszél, hanem szívére szorítja kezét, könny jelenik meg hosszú szempilláján, elmosolyodik, és ez előre elárulja, mit akar mondani.

Jézus nézi őt, és rámosolyog:

– Szeretném, ha ezeknek a gyermekeknek lenne egy mamájuk, papájuk, otthonuk. És hogy a mamát Johannának hívnák...

Be sem tudja fejezni mondanivalóját, mert Johanna felkiált, mint aki börtönből szabadult ki, s leborul, hogy megcsókolja az Úr lábát.

– És te, Kúza, mit mondasz? Befogadod az én nevemben ezeket a számomra kedves gyermekeket, akiket többre becsülök a drágaköveknél, oly értékesek számomra?...

– Mester, hol vannak? Vezess hozzájuk, és becsületekre esküszöm, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy ártatlan fejükre teszem kezemet, igazi atyaként szeretem őket, a te nevedben!

– Akkor jöjjetek! Tudtam, hogy nem jövök hiába. Jöjjetek! Műveletlenek, félénkek, de jók. Bízhatok bennem, mert én látom a szíveket és a jövőt. Ők békét és egységet hoznak házasságtokba, nemcsak most, hanem a jövőben is. Az ő szeretetükben egymásra találtok. Az ő ártatlan ölelésük lesz a legjobb malter házasságtok számára. És az ég mindig jóságos és irgalmas lesz irántatok e szeretetetek miatt. A kapu előtt vannak. Betszaidából jöttünk...

Johanna nem vár tovább. Előre szalad, hatalmába kerítve a vágytól, hogy megsimogassa a gyermekeket. Térdre esik a két kis árva előtt, magához öleli, és csókolgatja őket, miközben azok csodálkozva néznek a szép úrnőre, aki ékszerekkel van díszítve. És nézik Kúzákat, aki

simogatja őket, és karjaiba veszi Mátyást. És nézik a pompás kertet és az odasiető szolgákat... És nézik a házat, amely megnyílik előttük, gazdag előcsarnokával. És nézik Esztert, aki csókokkal borítja el őket.

Az álmvilág megnyílt a kis elveszettek előtt.

Jézus figyeli őket, és mosolyog...

(4-1158)

Johanna szeretetlakomája

Jézus, a Templomba menet, elhalad Johanna palotája előtt. Jonatán annak kapujában áll, és amint meglátja Jézust, beszél a házbelieknek. Azonnal kijön Kúza, és meghajtja magát. Utána kijön Johanna, már készen, hogy csatlakozzék a nőtanítványok csoportjához.

– Hallottam, hogy ma Johannánál leszel – mondja Kúza. – Engedd meg szolgáltnak, hogy vendégül lásson egy lakomán.

– Igen, de csak úgy, ha megengeded, hogy ez szeretetlakoma legyen a szegények és szerencsétlenek számára.

– Ahogy óhajtod, Uram. Parancsolj, és azt teszem, amit te akarsz.

– Köszönöm. Béke veled, Kúza!

Johanna megkérdezi:

– Vannak parancsaid Jonatán számára? Ő rendelkezésedre áll.

– Majd kiadom neki, miután kijövök a Templomból. Menjünk, mert várnak ránk!

(5-458)

+

– Békesség e háznak és minden jelenlevőnek – köszön Jézus, amikor belép az igen fényűző előcsarnokba, amely teljesen ki van világítva, noha nappal van. A lámpák mégsem fölöslegesek, mert itt bizonyára rendszerint félhomály van.

– Békesség e háznak! – ismétli Jézus, ahogy beljebb megy, s közben állandóan áldást ad a földig hajló szolgálókra és a vendégekre. A vendégek azért ámulnak, mert ide hívták őket, a Rabbival együtt, egy fejedelmi palotába...

A vendégek! Világosan látszik Jézus elgondolása. A szeretet-lakoma, amelyet a jóságos nőtanítvány házában akart adni, a tettekre váltott Evangélium egyik lapja. Koldusok, nyomorékok, vakok, árvák, öregek, fiatal özvegyasszonyok, ruhájukba kapaszkodó apróságokkal, vagy olyan csöppségekkel, akik rosszul táplált anyjuk kevés tejét szopják. Johanna gazdagsága már gondoskodott arról, hogy a rongyos ruhákat egyszerű, de tiszta és új ruhákra cseréljék. Ha azonban a megfelelő tisztaságú, rendbe hozott hajzatok, és ha a tiszta ruhák, ezeknek a szerencsétleneknek – akiket a szolgálk sorba állítanak vagy támogatnak, hogy helyükre vezessék őket – kevésbé nyomorúságos külsőt adnak is, – mint amilyenek akkor voltak, amikor Johanna értük küldött, hogy összegyűjtsék őket a sikátorokból, az útkereszteződésektől, a Jeruzsálembé vezető kocsitakról, ahol nyomoruk szégyenlősen elrejtőzött, vagy ahol azt éppen közszemlére tették, hogy alamizsnát kapjanak, – az arcokon mégis meglátszik a sok nélkülözés, ott van tagjaikban a betegség, szemükben a szerencsétlen élet, a magányosság...

Jézus elhalad, és áldást ad. Mindegyik szerencsétlen részesül áldásában, és míg jobbát áldásra emeli, bal kezét leengedi, hogy megsimogassa az aggastyánok reszkető, hófehér fejét, vagy a kisgyermekek ártatlan fejcskáját. Így jár föl s alá az előcsarnokban, hogy megáldjon mindenkit, azokat is, akik akkor lépnek be, amikor Ő osztja az áldást, és – még rongyosan – félelemmel és a megalázottság érzésével elrejtőznek az egyik sarokban, amíg a szolgálk kedvesen el nem vezetik őket is máshová, mint az előttük érkezetteket, hogy őket is megmosdassák, és tiszta ruhába öltöztessék.

Jön egy fiatal özvegyasszony is egy sereg gyerekkel... Micsoda nyomor! A legkisebb teljesen meztelen, és csak anyja szakadozott fátylába van becsavarva... a nagybácskákön éppen annyi van, ami úgy-ahogy megmenti az illendőséget. Csak a legidősebbnek, egy csontbőr kisfiúnak van olyan ruhája, ami annak nevezhető, viszont mezítláb van.

Jézus figyeli az asszonyt, és magához szólítja e szavakkal:

– Honnan jössz?

– A Sáron síkságról, Uram. Lévim nagykorú lett. És a Templomba nekem kellett elkísérnem... mivel már nincs apja – és az asszony hangtalanul sír; néma sírással, mint aki már túl sokat sírt.

– Mikor halt meg az urad?

– Februárban volt egy éve. Én két hónapja voltam állapotos... – és lenyeli feltörő zokogását, hogy ne okozzon zavart, és teljesen a picire hajlik.

– A kiseded tehát nyolchónapos?

– Igen, Uram.

– Mivel foglalkozott a férjed?

Az asszony olyan halkan mormolja, hogy Jézus nem érti. Lehajol, hogy hallja, és ezt mondja:

– Mondd még egyszer, ne félj!

– Kovács volt egy patkoló műhelyben... De súlyos beteg volt... mert sebei voltak, amelyek elgennyedtek. – És igen halkan hozzáteszi: – Róma katonája volt.

– De te Izraelhez tartozol?

– Igen, Uram. Ne űzz el, mint tisztátalant, ahogyan testvéreim tették, amikor elmentem hozzájuk, hogy irgalomért esedezzem Kornéliusz halála után...

– Ettől ne tarts! Most milyen munkát végzel?

– Szolgáló vagyok, ha felfogadnak, kalász-szedő, ruhaanyagokat préselek, kendert török... mindent elvállalok, hogy enni adhassak ezeknek. Lévi most majd béres lesz... ha ugyan felfogadják, mert... fajtájában fattyúnak tartják.

– Bízzál az Úrban!

– Ha nem bíztam volna, ezekkel együtt megöltem volna magamat, Uram.

– Menj asszony! Még találkozunk – és elbocsátja.

Ezalatt Johanna is odasiet, és térden állva várja, hogy a Mester meglássa. Ő meg is fordul, és meglátja.

– Béke veled, Johanna! Tökéletesen engedelmeskedtél nekem.

– A neked való engedelmeskedés jelenti örömet. De nem egyedül gondoskodtam számodra az „udvartartásról”, ahogyan te akartad. Kúza minden tekintetben segítségemre volt, Márta is, Mária is. És velük együtt Erzsébet. Ki szolgáit küldte, hogy vegyék meg, amire szükség van, és segítsenek az én szolgálóimnak összegyűjteni a vendégeket, ki a fürdető szolgálóknak és szolgálóknak segített, hogy tisztává tegyék a „nagyon-szeretetteket”, ahogyan te hívod őket. Most, engedelmeddel, mindegyiküknek adok egy kis ennivalót, hogy el ne gyengüljenek, amíg a lakomára várakoznak.

– Tedd csak, tedd! Hol vannak a nőtanítványok?

– A legfelső teraszon, ahol az asztalokat terítettem meg. Jól gondoltam?

– Igen, Johanna. Ott fönny nyugodtan lesznek, mi is, ők is.

– Igen. Én is így gondoltam. Különben, egyetlen teremben se tudtam volna teríttetni ennyi embernek. És nem akartam szétválasztani az embereket sem, nehogy féltékenységet és fájdalmat okozzák. A szerencsétlen emberekben olyan éles az érzékenység, helyesebben, a fájdalmat okozó érzékenység!... Mindegyikük egyetlen seb, és elég egy tekintet, máris szenvednek.

– Igen, Johanna. Résztvevő lelked van, és megérted. Isten fizesse meg neked köszönetességedet! Sok nőtanítvány van itt?

– Ó, mind, akik Jeruzsálemben vannak!... De... Uram... Talán vétettem... Szeretnék titokban közölni veled valamit.

– Vezess egy magányos helyre!

Bemennek, csak ők ketten, egy szobába, amely – a mindenütt szétszórt játékokból – arra enged következtetni, hogy ez Mária és Mátyás játszóhelye.

– Nos, Johanna?

– Ó, Uram, biztosan oktan voltam... De tettem annyira magától jött, oly parancsoló erővel! Kúza meg is korholt érte. De most már... A Templomban odajött hozzám Plautina egyik rabszolgája, egy kis viasztáblával. Ő és társnői azt kérdezték, lehetséges-e, hogy meglátogassanak. Azt feleltem: „Igen. Ma délután, otthonunkban.” És el fognak jönni... Rosszul tettem? Ó, nem miattad!... Hanem mások, azok miatt, akik mind Izrael... és nem szeretet, mint te. Ha vétettem, igyekszem jóvátenni. De annyira óhajtom, hogy a világ, az egész világ, szeressen téged, hogy... hogy meg se gondoltam, hogy a világban egyedül te vagy a tökéletesség, és túl kevesen akarnak hozzád hasonlítani.

– Helyesen tetted. Ma tetteiddel fogok prédikálni mindnyájatoknak. És a nem-zsidók jelenléte a Szabadító Jézusban hívők között egyike lesz azon dolgoknak, amelyeket híveimnek meg kell tenniük a jövőben. A gyermekek hol vannak?

– Mindenfelé, Uram – mosolyog Johanna, megnyugodva, és hozzáteszi: – Lázba hozza őket az ünnep, és úgy futkároznak ide-oda, mint a boldog madárfiókák.

Jézus otthagyja Johannát, visszamegy az előcsarnokba, int a férfiaknak, akik vele voltak, és a kert felé indul, hogy aztán fölmenjen a hatalmas teraszra.

Vidám sürgés-forgás tölti be a házat, a pincétől a tetőig. Ki megy, ki jön, ételekkel és kellékekkel, ruhacsomókkal, ülőhelyekkel, kísérik a vendégeket, válaszolnak a kérdezőknek, s mindezt mindenki örömmel és szeretettel teszi.

Jonatán – ünnepélyesen, intézői minőségében – fáradhatatlanul irányít, felügyel, tanácsokat osztogat.

Az idős Eszter – aki boldog, hogy Johannát ennyire élénknek és virulónak látja – szegény gyermekektől körülveve nevet. Pogácsát osztogat a gyermekeknek, s közben csodálatos történeteket mesél. Jézus megáll egy pillanatra, hogy meghallgassa az egyik elbeszélés remek befejezését. A történet arról szólt, hogy a jóságos májusi Hajnalnak, aki soha nem lázadozott az Úr ellen a családját ért szenvedések miatt, Isten sok segítséget adott. Ezáltal a májusi Hajnal testvérkéinek is megmentője és jólétük okozója lett. Az angyalok teletöltötték a kis dagasztó-ládát, befejezték a szövőszéken lévő munkát, hogy segítsenek a jó kislánynak, és ezt mondták: „Ő a mi testvérhűgunk, mert szereti Istent és a felebarátot, kell, hogy segítsünk neki!”

– Áldjon meg Isten, Eszter! Szinte én is megállok, hogy meghallgassam példabeszédeidet! Megengeded? – mondja Jézus mosolyogva.

– Ó, Uram, nekem kell téged hallgatnom! De a kicsiknek én, a szegény, buta öregasszony is elég vagyok!

– Igaz lelked a felnőtteknek is szolgálatot tesz. Folytasd, csak folytasd, Eszter!... – és rámosolyog, majd tovább megy.

A hatalmas kertben már mindenfelé vendégek vannak, és első uzsonnájukat fogyasztják, s közben ámulattal tekintgetnek körül, és néznek egymásra. Beszélgetnek, kicserélik véleményüket a váratlan szerencsét illetőleg. De amint meglátják, hogy elhalad Jézus, felállnak – ha tudnak – és imádással meghajolnak.

– Egyetek, egyetek! Érezzétek magatokat szabadnak, és áldjátok az Urat! – mondja Jézus, elhaladtában. A kerteszek szobái felé tart, mivel ott kezdődik a lépcsőfeljáró, amely könnyű emelkedővel vezet a tágas teraszra.

– Ó, Mesterem! – kiáltja Magdolna, aki egy szobából siet elő, s karja tele van kisbabáknak való pólyákkal és ingecskékkal. Aranycsengésű, bársonyos hangja betölti az árnyas fasort, amely alatt virágfüzérként sorakoznak a rózsafák.

– Mária, Isten legyen veled! Hová még ilyen sietve?

– Ó, van tíz kisbabám, akiket fel kell öltöztetnem. Már megfürdettem őket, most pedig felöltöztetem, s azután hozzád viszem őket, mint friss virágszálakat. Szaladok, Mester, mert... hallod, olyanok, mint tíz bégető kisbárány... – és elfut, nevetve, ragyogón és derűsen, egyszerű, de előkelő, hófehér ruhájában.... (A következő rész nem a szegényekkel, hanem a szűzekkel kapcsolatos, és már leírtuk M 11,440-445. oldalán. Folytatjuk ott, ahol az befejeződik.)

Kezdenek feljönni a vendégek... Jézus Johannával beszélget:

– Rendben van. Csak jöjjenek! Sokkal jobb, hogy héber ruhába öltöztek, nehogy megsértsék sokak előítéletét. Itt várom őket. Menj, hívd őket! – mondja Jézus a római nőkkel kapcsolatban, és az ajtófélfának támaszkodva figyeli a meghívottak özönlését, akiket az apostolok, a férfi- és nőtanítványok vezetnek kedvesen az asztalokhoz, az előre kijelölt helyre. Középen van a gyermekek alacsony asztala, majd ennek két oldalán, az összes többi asztal, párhuzamosan.

Mialatt – arcukra írt fájdalmas élettörténetükkel – elhelyezkednek a vakok, a sánták, a töpörödöttek, a nyomorékok, az öregek, az özvegyasszonyok és a koldusok, íme, mint bájos virágkosarakat, úgy hozzák be a bölcsové alakított kosarakat, sőt még a kis ládikákat is, amelyekben, párnákra fektetve jóllakottan alszanak a koldus anyáktól elvett csecsemők.

Magdalai Mária, derűsen, Jézushoz siet, és ezt mondja:

– Megérkeztek a virágok. Jöjj, Uram, áldd meg őket!

De ezzel egy időben bukkan fel Johanna a belső lépcsőfeljáróból, és így szól:

– Mester, itt vannak a pogány nőtanítványok. – Hét nő, sötétszínű, egyszerű ruhában. Olyanok a ruhák, mint amilyeneket a héber nők viselnek. Mindegyikük arcán fátyol van, a köpeny pedig lábfejük befödi őket.

Közülük kettő magas és méltóságteljes, a többi középtermetű. De – miután hódolattal köszöntötték a Mestert, és leveszik köpenyüket – könnyű felismerni Plautínát, Lídiát, Valériát, Fláviát, a felszabadított rabszolganőt, azt, aki leírta Jézus szavait Lázár kertjében, és van még három ismeretlen. Az egyik, akinek tekintete parancsoláshoz van szokva, s aki szintén letérdel, ezt mondja az Úrnak:

– És velem együtt Róma boruljon lábaidhoz!

Majd egy másik, ötven év körüli, telt idomú nemesasszony; és végül egy fiatal leány, aki olyan vékony, mint egy szál mezei virág.

Magdalai Mária felismeri a római nőket, héber ruhájuk ellenére is, és suttogva mondja: „Klaudia!!!” és nagy szemeket mereszt.

– Én. Elegem volt, hogy mások szavából halljam! Az Igazságot és a Bölcsességet közvetlen forrásból kell meríteni.

– Azt hiszed, felismernek minket? – kérdi Valéria magdalai Máriától.

– Ha nem áruljátok el magatokat azzal, hogy egymást néven szólítjátok, nem hiszem. Különben is, biztos helyre vezetlek titeket.

– Nem, Mária! Az asztalokhoz, hogy szolgáljanak a koldusoknak! Azt senki sem gondolhatja majd, hogy főnemes hölgyek a héber világ szegényeinek, legalsó rétegének kiszolgálói – mondja Jézus.

– Helyesen mondd, Mester! Mert a gőg velünk született.

– Az alázatosság pedig tanításom legvilágosabb jele. Aki követni akar engem, annak szeretnie kell az igazságot, a lelki tisztaságot és az alázatot, továbbá legyen benne szeretet mindenki iránt, és hősiesség, hogy szembeszálljon az emberek véleményével és a zsarnokok elnyomásával! Menjünk!

– Bocsáss meg, Rabbi. Ez a kislány rabszolgák lánya, maga is rabszolganő. Kiváltottam, mert izraelita származású, és Plautina tartja magánál. De felajánlom neked, mert úgy gondolom, így járok el helyesen. Neve: Egla. A tied!

– Mária, vedd pártfogásba! Majd gondoskodunk róla... Köszönöm, asszony!

Jézus a teraszra megy, hogy megáldja a gyermekeket. A dámák nagy érdeklődést váltanak ki. De így, héber ruhában és hajviselettel, szinte szegényes öltözetben, senkiben sem ébresztenek gyanút. Jézus a terasz közepére megy, a gyermekek asztala mellé. Itt imádkozik, mindenki nevében följajánlva az ételt az Úrnak, áldást mond, és parancsot ad az étkezés megkezdésére.

Az apostolok, tanítványok, nőtanítványok és főúri hölgyek, mind kiszolgálják a szegényeket, és erre Jézus ad példát nekik, amikor felgyűri vörös ruhája bő ujjait, és kedvenceivel, a gyermekekkel foglalkozik, amiben Jairus leánya, Mirjam és János segít neki.

A sok gyengén táplált száj ugyancsak dolgozik, a szemek azonban mind az Úr felé fordulnak. Kezd esteledni. A szolgálak leveszik a ponyvákat, és mécseket hoznak, bár még nincs szükség rájuk.

Jézus az asztalok között járkal. Mindenkihez van egy vigasztaló szava. Többször is elhalad a királynői testtartású Klaudia és Plautina mellett, akik alázatosan törik szét a kenyereket vagy adnak bort a vakok, bénák, csonkák szájába. Rámosolyog hajadon lányaira, akik az asszonyokkal foglalkoznak; a nőtanítvány-anyákra, akik mind kegyes jósággal segítik a szerencsétlen férfiakat; magdalai Máriára, aki egy aggastyánokból álló asztaltársaság körül végez áldozatos munkát. Ez a legszomorúbb asztal: csupa köhögés, reszketés, fogatlan, majszoló állkapcsok, nyálázó szájak. Jézus segít Máténak, aki egy kisgyermekkel foglalkozik, aki félrenyelt egy pogácsamorzsát; gratulál Kúzának, aki húst szeletel, és úgy szolgálja fel, mint valami gyakorlott szolgát.

Vége az étkezésnek. A kipirult arcokon, a vidámabb szemekben ott ül az ínségesek meglepődöttsége.

Jézus az egyik öregember fölé hajol, akit reszketés ráz, és megkérdezi:

– Mire gondolsz, apa, hogy mosolyogsz?

– Arra gondolok, hogy ez csakugyan nem álom. Az iméntig azt hittem, hogy alszom, és álmodom. De most érzem, hogy ez valóban igaz. De ki tesz ilyen jóságossá téged, aki ennyire jóságossá teszed tanítványaidat? Éljen Jézus! – kiáltja végül.

És minden nyomorult – lehetnek vagy százan – ezt kiáltja:

– Éljen Jézus!

Jézus újra középre megy, széttárja karját, és int, hogy hallgassanak, és maradjanak ülve. Majd leülve beszélni kezd, térdén egy pici fiúval.

– Éljen, igen, éljen Jézus, de nem azért, mert Jézus vagyok. Hanem mert Jézus annyit jelent, mint Isten szeretete, aki testet öltött, és lejött az emberek közé, hogy megismerjék, és hogy megismertesse a szeretetet, amely az új korszak ismertető jele lesz. Éljen Jézus, mert Jézus annyit jelent, mint Szabadító. És én megszabadítalak titeket. Üdvözítelek mindnyájatokat, gazdagokat és szegényeket, gyermekeket és aggokat, izraelitákat és pogányokat, mindenkit, ha akaratotokkal hozzájárultok, hogy üdvözljétek. Jézus mindenkiért van. Nemcsak ezért vagy azért az emberért. Jézus mindenkié. Minden emberé és minden ember számára. Mindenki számára az irgalmas szeretet és a biztos üdvösség vagyok. Mit szükséges tenni ahhoz, hogy valaki Jézusé legyen, és ez által elnyerje az üdvösséget? Keveset. De nagy dolgokat. Nem attól nagyok, hogy olyan nehezek, mint amilyeneket a királyok visznek végbe. Hanem azért nagyok, mert megkínánják, hogy megtételükhöz az ember megújuljon, és Jézusává váljék. Ezért: szeretet, alázat, hit, megnyugvás, részvét. Nézzétek! Ti, akik tanítványok vagytok, mi nagyot műveltetek ma? Azt mondjátok: „Semmit. Felszolgáltunk egy étkezésnél.” Nem. A szeretetnek szolgáltatok! Megaláztatok magatokat. Testvérként bántatok a minden fajtához tartozó ismeretlenekkel, és nem kérdeztétek tőlük, kicsodák, egészségesek-e, jók-e? És ezt az Úr nevében tettétek. Talán – oktatástokra – nagy szavakat reméltetek tőlem. Nagy dolgokat műveltetek veletek. A napot imádsággal kezdtük, megsegítettük a leprásokat és a koldusokat, imádtuk házában a Fölséges Urat, elindítottuk a testvéri szeretetlakomákat, meg a zarándokok és a szegények gondozását, szolgáltunk, mert

szeretetből szolgálni annyi, mint hasonlónak lenni hozzám, aki Isten szolgáinak szolgája vagyok. Szolga a halálban való megsemmisülésig, hogy üdvözítselek titeket...

Lármázás és sarucsoszogás szakítja félbe Jézust. Kimelegedett izraeliták egy csoportja rohan fel a lépcsőn. Az ismertebb római nők – vagyis Klaudia, Plautina, Valéria és Lidia – az árnyékba húzódnak, és leengedik fátylukat.

A háborgatók berontanak a teraszra, és mintha keresnének valakit. Kúza, sértődötten, elébük áll, és megkérdi:

- Mit akartok?!
- Semmit, ami rád tartozik! A názáreti Jézust keressük, nem téged!
- Itt vagyok. Nem láttok engem? – kérdi Jézus, földre téve a fiúcskát, és tiszteletet parancsolóan feláll.

– Mit csinálsz itt?

– Látjátok! Azt teszem, amit tanítok, és azt tanítom, amit tenni kell: a legszegényebbek iránti szeretetet. Nektek mit mondtak?

– Lázító kiáltásokat hallottak. És mivel ott, ahol te vagy, mindig lázongás van, jöttünk, hogy megnézzük.

– Ahol én vagyok, ott béke van. A kiáltás ez volt: „Éljen Jézus!”

– Hát ez az! A Templomban is, Heródes palotájában is azt gondolták, hogy itt összeesküvés van...

– Ki? Ki ellen? Ki a király Izraelben? Nem a Templom, nem Heródes. Róma uralkodik, és őrült az, aki arra gondol, hogy királlyá teszi magát ott, ahol Róma uralkodik.

– Te azt mondd, hogy király vagy!

– Király vagyok. De nem ennek az országnak a királya. Túl jelentéktelen ez számomra. Túl szegényes a császárság is. A Mennyei Szent Országának, a Szeretet és a Lélek Országának a Királya vagyok. Távozzatok békében! Vagy maradjatok, ha akartok, és tanuljátok meg, hogyan lehet eljutni ebbe az én Országomba! Alattvalóim, nézzétek, itt vannak: a szegények, a szerencsétlenek, az elnyomottak; ezen kívül a jók, az alázatosak, a jótékonyak. Maradjatok, csatlakozzatok hozzájuk!

– Te viszont mindig lakomákon vagy, fényűző házakban, körülvéve szép nőktől és...

– Elég! Az én házamban a Rabbis senkit se gyanúsítgassa és sértegetse! Távozzatok! – mennydörgi Kúza.

Ekkor azonban a belső lépcsőfeljáróból beszalad a teraszra egy lefátyolozott, karcsú leány. Könnyedén szalad, mint egy pillangó, Jézusig, és ott ledobja a fátylat és a köpenyt, lábaihoz hull, és megkísérli, hogy megcsókolja azokat.

– Szalomé! – kiáltja Kúza és vele mások is.

Jézus oly hevesen lép hátra, hogy elkerülje az érintést, hogy felborul a széke. Ő pedig kihasználja ezt, és – mintegy válaszfalként – maga és Szalomé közé teszi. Félelmet kelt a szeme, annyira villog és rettenetes.

Szalomé, könnyedén és szemtelenül, tele hízelgéssel, azt mondja:

– Igen, én. Az éljenezés elhallatszott a palotába. Heródes követeket küld, azzal az üzenettel, hogy látni akar. Én azonban megelőztem őket. Jöjj velem, Uram! Nagyon szeretlek, és annyira kívánlak! Én is Izrael teste vagyok.

– Menj haza!

– Az udvar vár téged, hogy megtiszteljen.

– Az én udvarom ez. Nem ismerek se más udvart, se más megtiszteltetést! – és kezével az asztaloknál ülő szegényekre mutat.

– Hozok neked ajándékokat számukra. Itt vannak ékszereim!

– Nem kellenek!

– Miért utasítod vissza?

– Mert tisztátalanok, és tisztátalan célból adod! Távozz!

Szalomé elképedten feláll. Futólag rápillant a Rettenetesre, a végtelenül Tisztára, aki villámokat szór, kinyújtott karjával és lángoló tekintetével. Lopva ránéz mindenkire, s az arcokon gúnyt vagy undort lát.

A farizeusok megkövülten nézik a hatásos jelenetet. A római nők előmerészkednek, hogy jobban lássanak.

Szalomé még egy utolsó próbálkozással kísérletezik:

– Te jó viszonyban vagy a leprásokkal is... – mondja halkán, könyörgőn.

– Azok betegek. Te szemérmetlen vagy! Távozz!

Az utolsó „távozz!” olyan erőteljes, hogy Szalomé fölveszi fátylát és köpenyét, és meghajlottan, csúszva a lépcső felé megy.

– Vigyázz, Uram!... Nagy hatalma van... Árthat neked! – mondja Kúza halk suttogással.

Jézus azonban igen erős hangon válaszol, hogy mindenki meghallja, elsősorban az előzőtt:

– Nem számít! Inkább öljenek meg, semmint hogy szövetségre lépjek a bűnös szenvedéllyel. Pokoli méreg az érzéki nő verítéke és az utcalány aranya. A hatalmasokkal való gyáva szövetekezés: bűn. Én az Igazság, Tisztaság és a Megváltás vagyok. És ezen nem változtatok. Menj! Kísérd ki őt...

– Megbüntetem a szolgálakat, akik beengedték.

– Ne büntess meg senkit! Csak egy valakit kell megbüntetni. Őt. És már meg is kapta. És tudja meg, és tudjátok meg, hogy ismerem gondolatát, és irtózom tőle. A kígyó menjen vissza fészkébe. A Bárány pedig saját kertjeibe tér vissza. – Leül. Verejtékeznek. Hallgat. Majd így szól: – Johanna, add oda mindenkinek az adományt, hogy pár napig kevésbé szomorú legyen az életük... Mit tegyek még nektek, fájdalom gyermekei? Mit akartok, amit én adhatok nektek? Olvasok szívetekben. A betegeknek, akik tudnak hinni, béke és egészség!

Egy pillanatnyi szünet, majd egy kiáltás... és sokan, sokan vannak, akik gyógyultan állnak fel. A júdeaiak, akik azért jöttek, hogy meglepjék Jézust, kábultan távoznak, de senki sem törődik velük az általános éljenzés révületében, amelyet a csoda és Jézus tisztasága okozott.

Jézus mosolyog, amikor megcsókolja a gyermekeket. Majd elbocsátja a vendégeket, de az özvegyeket ott marasztalja, és szól érdekükben Johannának. Johanna számba veszi őket, és másnapra meghívja őket. Utána ezek is elmennek. Utoljára az öregek távoznak.

Maradnak az apostolok, a tanítványok, a nőtanítványok és a római nők. Jézus ezt mondja:

– Ilyen, és ilyennek kell lennie a jövőendő közösségnek. Nincsenek itt szavak. A tettek beszéljenek a lelkekhez és az elmékhez, nyilvánvaló tényeikkel! Béke legyen veletek!

A belső lépcső felé indul, és ott eltűnik. Követi Johanna, majd a többiek.

Folytatását lásd Jd 6,232-239.

(5-472)

+

A húsvéti vacsorát Lázár jeruzsálemi palotájában fogyasztják el, és Jézus oda is meghívatott sok szegény munkást Johanána földművesei közül, Marciam öregapjával együtt. Lásd: L 51. MM 54, Gy 6,283-4.

+

A húsvét utáni szombaton Jézus még mindig Lázár jeruzsálemi házában tartózkodik, amikor megérkezik Mannaen. A szolga jelenti, hogy a Mestert akarja látni.

– Jöjjön! Biztosan komoly dolgokról akar beszélni.

A nők, tapintatosan visszavonulnak, és a tanítványok követik őket. Jézus azonban visszahívja Izsákot, a pap Jánost, Istvánt, Hermászt, Mátyást és Józsefet, meg a pásztor-tanítványokat.

– Úgy helyes, ha tudjátok ti is, akik tanítványok vagytok – mondja, magyarázatként.

Belép Mannaen, és meghajtja magát.

– Békesség neked! – köszönti Jézus.

– Békesség neked, Mester! Napnyugta van. Az első lépés, a szombat elmúltával, neked szól, Uram!

– Jó húsvétod volt?

– Jó!? Semmi jó nem lehet ott, ahol Heródes és Heródiás van! Bizalmasan közlöm, hogy utoljára ettem velük a bárányt. Halálom árán se maradok tovább velük!

– Azt hiszem, helytelen dolgot teszel. A Mestert szolgálhatod maradásoddal... – veti ellen a Kerióti.

– Ez igaz. Idáig is ez tartott vissza. De micsoda undor! Kúza helyettesíthetne engem...

Bertalan megjegyzi:

– Kúza nem Mannaen. Kúza... Igen. Ő ügyesen forgolódik. Soha nem hagyná el gazdáját. Te egyeneslelkűbb vagy.

– Ez igaz. És igaz az is, amit mondasz. Kúza udvari ember. Hatással van rá a királyság varázsa... Királyság! Mit beszélek?! A királyi sár bűvölete! De ő királynak érzi magát azzal, hogy a királlyal van... És retteg, hogy kegyvesztett lesz a királynál. A tegnapelőtti estén olyan volt, mint egy megbotozott agár, amikor – szinte csúszva – megjelent Heródes előtt, aki hivatta, miután végighallgatta Szalomé siránkozásait, akit te elzavartál. Kúza igen kegyetlen pillanatokat élt át. Az a vágya, hogy minden áron megmenti magát, még akkor is, ha téged vádol – igazságtalanul – bizony az arcára volt írva. De Heródes!... csak nevetni akart a lány háta mögött, akit már utál, ahogyan undorodik anyjától is. És úgy nevetett, mint egy bolond, amikor Kúza elismételte szavaidat. Ezt ismételte: „Túlságosan, még túlságosan is nyájasak ennek a... fiatal lánynak (és egy olyan ocsmány szót használt, amit nem ismétel meg előttem). Rá kellett volna taposnia örülten vágyakozó ölére... De beszennyezte volna magát!” és nevetett. Majd, elkomolyodva, folytatta: „Azonban... a sértés – amit a nő megérdemelt – nem megengedett a koronával szemben. Én nagylelkű vagyok (az a rögeszméje, hogy ilyen, és tekintve, hogy ezt senki sem mondja neki, ő maga mondja magának), és megbocsátok a Rabbinak, már csak azért is, mivel megmondta Szaloménak azt, ami igaz. De azért azt akarom, hogy a teljes bocsánatért Ő jöjjön el az udvarba. Látni akarom Őt, hallani akarom, és azt akarom, hogy műveljen csodákat. Jöjjön el, és pártfogója leszek!” Így mondta tegnapelőtt este. Erre Kúza nem tudott mit mondani. Nem akart nemet mondani az uralkodónak. Igent sem mondhatott. Mert te biztosan nem teljesítheted Heródes óhaját! Ma ezt mondta nekem: „Te biztosan elmész hozzá... Mondd meg neki akaratomat”. Mondom. De... máris tudom a választ. De azért mondd meg nekem, hogy átadhassam!

– Nem!! – Olyan ez a nem, mint egy villám.

– Nem szerzel magadnak túl erős ellenséget? – kérdi Tamás.

– Egy hóhért is. De csak ezt válaszolhatom: „Nem!”

– Üldözni fog minket...

– Ó, három nap múlva nem is emlékszik rá – mondja Mannaen, vállát rántva. És hozzáteszi: – Némajátékos táncosnőket ígértek neki... holnap érkeznek meg... Ő pedig mindent el fog felejtetni!...

Szolgállak, mert szeretlek

Johanna szeretetlakomája után Klaudia titokban beszélt a Keriótival, és megígérte segítségét Jézusnak, amikor szüksége lesz rá. Egy jeruzsálemi látogatása alkalmával a Kerióti titokban beszélt Klaudiával, és Jézus nevében segítségét kérte ahhoz, hogy közreműködjék Jézus királlyá választásában, Heródes helyett. Klaudia felháborodással visszautasította ezt a fajta segítséget, s ezt megmondta Johannának, aki sürgősen hívatta Jézust beteri birtokára, mert Kúza is megtudta a dolgot, és emiatt megtiltotta feleségének, hogy továbbra is Jézus nőtanítványa legyen. Jézus éppen Betszúrban tartózkodott, Erzsínél, amikor megkapta Johanna üzenetét. Rögtön útra is kelt, Erzsivel és a zelóta Simonnal. Júdást ez nagyon idegesítette, és durván kezdett bánni mindenkivel, ami Pétert arra indította, hogy Jézus után menjen. Ezeket a részleteket lásd részletesen Jd 6,272. 7,273-295.

Jézus megnyugtatja Johannát:

– Mondd meg Klaudiának, ne féljen! Én a királyok Királya vagyok, az, aki a királyokat teremtettem és megítélem, de más trónusom nem lesz, csak a Bárány trónja, akit előbb feláldoznak, és utána diadalt ül az égből. Ezt tudasd vele, azonnal!

– Igen, Mester! Magam megyek el, személyesen. Mielőtt elhagynák Jeruzsálemet, mert Klaudia annyira haragszik, hogy nem marad tovább az Antónia-erődben... hogy ne... lássa Róma ellenségeit, így mondja.

– Ezt ki mondta el neked?

– Plautina és Lidia. Eljöttek... és Kúza jelen volt... és utána... válaszut elé állított. Vagy lelki Messiás vagy, vagy hagyjalak el örökre.

Fáradt mosoly jelenik meg Jézus arcán, amely elsápadt a fájdalomtól Johanna elbeszélése alatt, és megkérdi:

– Kúza nem jön ide?

– Holnap szombat van, és itt lesz.

– Én pedig megnyugtatom. Ne félj! Senki se féljen! Se Kúza ne féltse állását az udvarnál, se Heródes ne tartson esetleges bitorlástól, se Klaudia ne féltse Róma iránti szeretetét, te se félj attól tartva, hogy csalódtál, hogy elszakíthatnak... Senki se féljen. Egyedül nekem kell csak félnem... és szenvednem...

– Mester, nem akartam ezt a fájdalmat okozni neked. De ha hallgatok, az csalást jelentett volna... Mester, hogy viselkedsz ezek után Júdás iránt?... Én félek visszavágásaitól... Miattad, csak miattad...

– Igazságos leszek. Értésére adom, hogy tudom, és helytelenítem tetteit és konokságát.

– Engem gyűlölni fog, mert megérti, hogy tőlem tudod.

– Bánkódsz miatta?

– Fájna, ha te gyűlölnél. Nem, ha ő. Nő vagyok. De férfiasabban szolgálom neked.

Szolgállak, mert szeretlek, s nem azért, hogy kitüntetésekert kapjak tőled. Ha holnap, miattad, elveszíteném vagyonomat, férjem szeretetét, szabadságomat és életemet is, még jobban szeretnék. Mert akkor csak te lennél, akit szeressek, és csak te szeretnél engem – mondja Johanna hévvel, fölállva.

Jézus is feláll, és így szól:

– Légy áldott Johanna, e szavaidért! És élj békében! Júdásnak sem gyűlölete, sem szeretete nem változtathatja meg azt, ami az égben meg van írva. Küldetésem úgy fejeződik be, ahogy meg van határozva. Soha ne legyen lelkiismeret furdalásod! Légy olyan nyugodt, mint a kis Mátyás. Elaludt, és mosolyog... Mert szép az élet, amikor valaki ártatlan. Én is mosolygok, akkor is, ha emberi életemnek nincsenek virágai, csak letépett, fonnyadt szirmai. Az égben azonban az enyém lesz az üdvözültek minden rózsája...

(6-692)

Néhány nap múlva megérkezik a többi apostol is. Jézus e szavakkal búcsúzik el Johannától és Kúzától, oly hangosan, hogy mindenki hallja:

– Te, Johanna, tudasd velük, hogy bennem nincs más, csak a bűn ellensége és a lélek Királya. Te is emlékezz erre, Kúza, és ne rettegj! Tőlem senki se rettegjen! Még a bűnösök se, mert én az Üdvösség vagyok! Csak a mindhalálíg megátalkodottak rettegjenek Krisztustól, aki – miután a csupa szeretet volt – ítélőbíró lesz... Béke legyen veletek!

(6-704)

Te fogsz győzni, Uram!

Jézus, az apostolokkal, Édesanyjával és Máriával, Alfeus feleségével, két bárkán elmegy Johanna tibériási kertjéhez. A kertben játszadozó Matyi és Marika szól a kertészeknek, hogy nyissák ki nekik a kaput. Jézus először elbeszélget a két gyermekkel, akik elmondják, hogy Kúza palotájába sok katona látogat el, és arról beszélnek, hogy Jézust fogják megtenni királynak Heródes helyett, akivel Kúza nincs megelégedve. Lásd: Gy 3,100-103. Közben megérkezik Jonatán, és boldogan üdvözli Jézust:

- Mesterem! Szent ez az este, amely megengedi, hogy láthassalak!
- Béke veled, Jonatán! Láthatom Johannát?
- Már jön. Elbocsátotta a római nőt, hogy hozzád jöjjön.

Jézus, kérdő tekintettel néz rá, de nem szól semmit. A ház felé megy, hallgatva Jonatánra, aki elmondja, hogy Kúza nagyon elégedetlen Heródessele, és hozzáteszi:

- Úrnöm szeretetére kérlek, fékezd meg őt, mert olyan dolgot akar tenni, ami... nem lenne jó sem számodra, sem számára, de főleg nem a te számodra.

Johanna pompás fehér ruhában, díszes fejéssel és fátyollal, ékszerekkel feldíszítve siet az Úr felé, és nem törődve szép ruhájával, leborul a porba, és megcsókolja Jézus lábait.

- Béke veled, Johanna!
- Amikor velem vagy, mindig béke uralkodik bennem és házamban... Anya!... – és meg akarja csókolni Mária lábait is, de Ő átkarolja, és megcsókolja őt. Csókot vált Máriával, Alfeus feleségével is.

Az üdvözlés után Jézus azt mondja:

- Beszélnem kell veled, Johanna.
- Íme, itt vagyok, Mester. Mária, házam a tiéd. Parancsolj, amit akarsz. Én a Mesterrel megyek... Jézus már odébb ment, ahol mindenki láthatja, de nem hallhatja. Johanna csatlakozik hozzá.

- Johanna, fogadnom kell egy küldöncöt Antiochiából, biztosan Szintikától. Arra gondoltam, hogy a te házában fogom tenni. Itt, a kertedben...

- Rendelkezz mindazzal, ami Johannáé!
- Szíveddel is? – Jézus erősen ránéz.

– Te már tudod, Mester! Szinte biztos voltam benne. Most egészen biztos vagyok. Kúza... A férfiak következetlensége ugyancsak nagy! Haszonlesésük nagyon erős! És érzelmeik feleségük iránt oly kevés! Mi... Mik vagyunk mi, még a jobb emberek feleségei is? Egy ékszer, amelyet mutogatnak, vagy elrejtenek aszerint, hogy mi hasznos számukra... Egy némajátékos, akinek nevetnie vagy sírnia kell, vonzania vagy visszataszítania, beszélnie vagy hallgatnia, mutatkoznia vagy elrejtőznie a szerint, ahogy a férj akarja... mindig az ő érdekei szerint... Szomorú a mi sorsunk, Uram! És lealázó is!

- Kárpótlásul lélekben mind magasabbra szárnyalhattok.
- Ez igaz. Magadtól tudod, vagy megmondták neked? Láttad Mannaent? Keresett téged...
- Nem. Senkit sem láttam. Itt van?
- Igen. Mindnyájan itt vagyunk... Akarom mondani, Heródes egész udvartartása... és sokan azért, mert gyűlölik. Ezek között van most Kúza is, mert Heródes, Heródiás kívánságára élvezetét találja abban, hogy megalázza gondnokát... Uram, te emlékezel rá, hogy Betterben azt mondtam, el akart tiltani engem tőled, mert félt Heródes kegyének elvesztésétől. Csak néhány hónap telt el... És már azt akarja, hogy én... Igen, Uram. Azt szeretné, hogy én vegyelek rá téged, fogadd el segítségét ahhoz, hogy király légy a negyedes fejedelem helyett... Meg kell mondanom ezt, mert asszony vagyok, s ezért a férj alárendeltje, és ráadásul még zsidóasszony, s így még inkább alá vagyok rendelve a férj akaratának. És megmondom... És nem tanácsolom neked... mert remélem, hogy már tudom, hogy te... ő, te

nem teszed királlyá magadat zsoldos lándzsásokkal. Ó, mit mondtam! Nem lett volna szabad így beszélnem... Engedni kellett volna, hogy előbb meghallgasd Kúzá és Mannaent és a többieket... És ha hallgattam volna, nemde rosszul tettem volna?... Uram, segíts engem, hogy helyesen lássak...

– Helyesen látsz szívedben, Johanna. Sem a római seregekkel, sem az izraelita lándzsásokkal nem teszem meg magamat királlyá, még akkor sem, ha Róma és Izrael az én segítségemmel akarná biztosítani a békét ebben az országban. Már eleget megértettem ahhoz, hogy lássam, mi a helyzet. Matyi oktan beszédéből. Jonatán említette az emberek elégedetlenségét. Te elmondtad a többit. Én befejezem, így: egy ostoba elgondolás országomat illetően arra ösztönzi a jókat, mint Mannaen, és azokat, akik még nem jók, hogy a többség rögeszméje szerint lázadást szítsanak Izrael országának létrehozására. Másokat a bosszúvágy ösztönöz, mint férjedet is, ugyanerre. E két indítók között szerepet játszik a farizeusok, szadduceusok, írástudók és heródiánusok ravaszsága is, hogy sikerüljön lejáratni engem, annak feltüntetve az uralkodók szemében, ami nem vagyok. Te elbocsátottad a római nőket, hogy megmondd nekem ezt anélkül, hogy elárulnád Kúzá, Mannaent és másokat. De igazán mondom neked, hogy a pogányok mindenkinél jobban megértenek engem. Bölcselőnek neveznek, talán álmodozónak tartanak, aki nem látja a valóságot, aki boldogtalan, felfogásuk szerint, ami mindent az erőszakra alapít. De megértették, legalább ők megértették, hogy én nem e földről való vagyok, és hogy Országom nem e földről való. Nem félek tőlem, csak követőimtől. Igazuk van. Ők, ki szeretetből, ki kevélységből, képesek lennének elgondolásuk megvalósítására: a királyok Királyává, egyetemes királlyá téve engem, egy kis állam szegény királyává... És igazán őrizkednem kell ettől a cselvetéstől, amely az árnyékban működik, amit igazi ellenségeim szítanak fel, akik nem a kormányzó Cezareai palotájában vannak, sem az antiochiai kiküldöttében, és még az Antóniában sem, hanem a farizeusok és írástudók rojtokkal és a Törvényre emlékeztető jelekkel ékesített ruháiban rejtőznek. De a Törvény a szívben van, és nem a ruhában... Ha szívükben volna, felfognák, ki vagyok én, és hogy ellenem, sem mint az Ige, sem mint az Ember ellen semmit sem tehetnek, hogy tönkretegyenek. Azért meg kell védenem magamat a barátoktól és az ellenségtől, akik egyaránt igazságtalanok irántam érzett szeretetükben vagy gyűlöletükben. Törekednem kell szeretetük irányítására és gyűlöletük csökkentésére. Ezt teszem, hogy teljesítsem kötelességemet. És ezt fogom tenni egészen addig, míg fel nem építettem az Országot, véremmel áztatva köveit, hogy összeragasszam azokat. Amikor meghintelek majd véremmel titeket, többé nem fogtok ingadozni. Híveim szívéhez beszélek. A tiédhez, Johanna, amely annyira küzd két erő és két szeretet között, amelyek feletted és benned vannak: én és Kúza.

– De te fogsz győzni, Uram!

– Én fogok győzni! Igen.

– Igyekezz azonban megmenteni Kúzá is... Szeresd azt, akit szeretek!

– Szeretem azt, aki szeret téged.

– Szeresd Kúzá, aki szeret téged...

– A hazugság nem a te tiszta homlokodhoz illik, amely most elpirul az erőlködésben, hogy meggyőzze önmagát és engem Kúza irántam való szeretetéről.

– Ő mégis szeret téged.

– Igen. Saját érdeke miatt. Amint saját érdeke miatt nem szeretett engem azelőtt... De íme, itt jön Simon, Jónás fia az idegennel. Menjünk hozzájuk!

(Az idegen Szintika levelét hozza, amit majd a „Jézus és a pogányok” című füzet sorozatban ismertetünk.)

Hasztalan, Kúza!

Jézus és kísérete Johanna házában tölti az éjszakát. Reggel az asszonyok Johanna kocsián, a zelóta Simon kíséretében visszamennek Názáretbe, a bárkákat Jézus legénységükkel Taricheába küldeti, Ő pedig az apostolokkal gyalog útnak indul a tóparti Emmaus hőfürdői felé. Johanna megígéri, hogy a tavon ő is Taricheába megy. Jézus kérdésére, hogy Kúza otthon van-e, Johanna azt válaszolja:

– Nem jött haza, Uram.

– Add át neki üdvözetemet, és mondd meg neki, hogy buzdítom, legyen igazságos. Kedvesen gondozza a gyermekeket, Jézus nevében. És... mivel te megértetted Mesteredet, győzd meg Kúzá, hogy téved ő és mindazok, akik Krisztust földi királlyá akarják tenni.

(6-1174)

+

Taricheánál egy kis félsziget nyúlik a tóba. Jézus, a tó partján állva beszél az összesereglett néphez. Hallgatja őt Johanna és Kúza is:

– Írva van: „Kivonulsz, hogy megszabadítsd népedet, hogy megszabadítsd Krisztussal.” És írva van: „Én azonban örülök az Úrban, és ujjongok Istenben, Jézusomban.” (Hab 3,13.18)

Izrael népe magára vonatkoztatta ezeket a szavakat, és, önző módon, nemzeti értelmezést adott nekik, ami nem felel meg az igazságnak a Messiás személyét illetően. Beszűkítette jelentését, és lealacsonyította a messiási gondolat nagyszerűségét egy közönséges, emberi hatalom megnyilvánulására és a Krisztus által Izraelben talált uralkodók felett aratott győzelemre.

Az igazság azonban más. Nagy és határtalan. Az igaz Istentől jön, az ég és föld Teremtőjétől és Urától, az emberiség Teremtőjétől, attól, aki, miként megszorította az ég csillagait, és mindenfajta növényvel borította be a földet, és benépesítette az állatokkal, és halakat tett a vizekbe és madarakat a levegőbe, úgy megsokasította az általa teremtetett ember gyermekeit is, hogy a teremtmények királya és az Ő kedves gyermeke legyen. Most miként lehetne az Úr, az egész emberi nem Atyja, igazságtalan az Ő általa a föld anyagából és az isteni leheletből alkotott férfi és asszony gyermekei, s azoknak gyermekei iránt? És miként bánhatna ezekkel másképpen, mintha azok nem egy forrásból származnának, hanem egyesek valamilyen más természetfeletti és Ővele ellentétben álló lénytől erednének, s ezért idegenek, fattyak, megvetésre méltók lennének?

Az igazi Isten nem egyik vagy másik nép szegény istene, egy bálvány, egy valószínűtlen alak. Ő a fenséges Valóság, és az egyetemes Valóság, az Egyetlen Létező, a Legfelsőbb, minden dolog és minden ember Teremtője. Azért minden ember Istene. Ő ismeri őket akkor is, ha azok nem ismerik Őt. Ő szereti őket akkor is, ha azok, nem ismerve, nem szeretik Őt, vagy rosszul ismerve helytelenül szeretik, vagy jóllehet ismerik, de nem tudják szeretni Őt.

Az atyaság nem szűnik meg, amikor egy gyermek tudatlan, ostoba vagy gonosz. Az atya igyekszik oktatni gyermekét, mert az oktatás a szeretet jele. Az atya fáradozik azon, hogy csökkentse a fogyatékos gyermek együgyűségét. Az atya könnyeivel, elnézésével, üdvös büntetéseivel, irgalmas bocsánatával igyekszik megjavítani a rossz gyermeket, és segíteni, hogy jobbá váljon. Ezt teszi az ember-atya. Az Atyaisten talán kevesebbet tenne, mint egy ember? Íme, akkor az Atyaisten szeret minden embert, és üdvösségüket akarja. Ő egy végtelen Birodalom Királya, örök Király. Nézi népét, amely a világon szétszóródott minden népből tevődik össze, és azt mondja: „Íme, az általam teremtetett nép, a nép, amelyet

Krisztusom fog üdvözíteni. Íme, a nép, amelyért a mennyországot teremtettem. És íme, az óra, amelyben az Üdvözítővel megváltom.”

Ki a Krisztus? Ki az Üdvözítő? Ki a Messiás? Sok görög van itt jelen, és sok nem görög, aki szintén tudja, mit akar mondani a Krisztus szó. Krisztus tehát a felszentelt, a királyi olajjal felkent, hogy teljesítse küldetését. Ki szentelte fel? Talán egy trón kis dicsősége? Talán egy pap nagyobb dicsősége? Nem. Azért szentelték fel, hogy egyetlen jogar alatt egyetlen népben, egyetlen tanításban egyesítsen minden embert, hogy testvérek legyenek egymás között, és gyermekei legyenek az egyetlen Atyának, gyermekek, akik ismerik az Atyát, és követik Törvényeit, hogy részük legyen Országában.

Király, az Atya nevében, aki küldte Őt. Krisztus úgy uralkodik, amint természetének megfelel, azaz: istenileg, mint Isten. Isten mindent Krisztusának lába alá helyezett, zsámolyul, de nem azért, hogy Ő elnyomja őket, hanem hogy megváltsa. Valóban, neve Jézus, ami héber nyelven Üdvözítőt jelent. Amikor az Üdvözítő megmenti népét a legnagyobb cselvetésektől és sebektől, egy hegy lesz lábai alatt, egy sokaság fogja beborítani a helyet, minden népből, jelképezve, hogy Ő uralkodik az egész föld fölött, és minden nép fölé emelkedik. De a Királynak nem lesz semmi másféle vagyona, csak az Ő Áldozata, jelképezve, hogy Ő nem törekszik másra, csak a lelkiekre, és hogy a lelkieket nem erőszakkal és arannyal szerzik meg, hanem a hősiességgel. Ilyen lesz, hogy válaszoljon azoknak, akik félnek tőle, és azoknak is, akik szeretetet színlelve magasztalják, és ugyanakkor elnyomják Őt azáltal, hogy földi királynak akarják megtenni. És válaszol azoknak is, akik gyűlölik Őt, pusztán azért, mert félnek, hogy megfosztja őket attól, ami nekik kedves. Azt válaszolja nekik, hogy Ő lelki Király, és csak ez, akit azért küldtek, hogy megtanítsa a lelkeket annak az Országnak, egyedül annak az Országnak meghódítására, amelynek megalapításért jöttem.

Én nem adok nektek új törvényeket. Az izraeliták számára megerősítem a Sínai Törvényét. A pogányoknak azt mondom: a törvény az Ország birtoklásához nem más, mint az erények törvénye, amelyet minden erkölcsileg emelkedett ember magára vállal, és amely, az igaz Istenbe vetett hit által, az emberi törvényből és erényekből az emberfölötti erkölcs törvényévé válik.

Pogányok! Ti nemzetetek nagy embereit istennek szoktátok kikiáltani, és elhelyeztéték őket az Olimpuszt benépesítő számtalan és valótlan istenek seregében. Ezeket ti teremtetted, hogy legyen valami, amiben hihettek, mert a vallás, egy vallás, szükséges minden ember számára, amint szükséges egy hit is, mivel a hit az ember maradandó állapota, míg a hitetlenség rendellenes és nem maradandó. És ezek az istenített emberek nem mindig értékesek, még mint emberek sem, mert néha, kegyetlenek, máskor agyafürt csalók, vagy más módon tettek szert a hatalomra. Megvan bennük az emberi nyomorúság, amit a bölcsek látnak, s annak tartják őket, amik: a féktelen szenvedélyek rothadéka. Az, hogy az igazat mondom, látszik abból a tényből, hogy a ti elképzelt Olimpusztokon nem tudtok elhelyezni egyetlen egy nagy lelket sem, akik értettek ahhoz, hogy megsejtsék a legfőbb Lényt, és akik közvetítők voltak az állatias ember és az Istenség között, akit ösztönszerűleg megéreztek elmélkedő és erényes életükkel. A bölcselő lelkületétől, amellyel az igazán nagy bölcselő érvel, az igazi hívő lelkületéig, aki az igaz Istent imádja, csak egy lépés választ el, míg annak lelkületétől, aki a ravaszságban, a hatalomban vagy az anyagiasságban hisz, egy szakadék választja el az Istenben hívőt. Mégis, a ti Olimpusztokon nem helyeztéték el azokat, akik az erényes élet által felemelkedtek a tömegemberek fölé, oly magasra, hogy megközelítették a lélek országát. Azokat helyeztéték el ott, akikről féltetek, mint kegyetlen uraktól, vagy akiknek rabszolgamódon hízelegtetek, vagy akit csodáltatok, mint élő példaképet azoknak a szabadon állati ösztönöknek, amelyeket a ti rendellenes vágyaitok életetek céljául és eszközüül tűzött ki.

És irigyeltétek azokat, akiket beírtak az istenek közé, elhanyagolva azokat, akik inkább megközelítették az istenséget az erényes élet gyakorlatával és tanításával. Most én igazán módot adok nektek arra, hogy istenekké legyetek. Az, aki megteszi, amit én mondok, és hiszi, amit én tanítok, fel fog szállni az igazi Olimpuszra, és isten lesz, Istennek isteni gyermeke, abban az Égben, ahol nem lesz semmiféle romlottság sem, és ahol a szeretet az egyetlen törvény. Abba az Égbe, amelyben lelkiesen szeretnek, az érzékiség tompasága és csalárdsága nélkül, amely egymás ellenségeivé teszi az embereket a ti vallásaitokban.

Én nem kérek hősiességtől harsogó cselekedeteket. Jövök, hogy megmondjam nektek: éljetelek lélekkel és értelemmel megáldott emberek módjára, és nem pedig állatok módjára! Éljetelek olyan módon, hogy kiérdemeljétek az életet, az igazi életet, halhatatlan részetekkel, annak Országában, aki teremtett titeket. Én vagyok az Élet. Jövök, hogy megtanítsalak titeket az Életre vezető Útra. Jövök, hogy mindnyájatoknak Életet adjak, és azt megadva, megadom nektek a feltámadást halálotokból, bűnötök és bálványimádástok sírjából. Én vagyok az Irgalmasság. Jövök, hogy mindnyájatokat hívjalak és egyesítsek. Én vagyok az Üdvözítő Krisztus. Országom nem e világból való. Mégis, aki hisz bennem és szavaimban, annak szívében egy ország születik a világon töltött napjaiban. Isten Országa: Istennek bennetek lévő Országa.

Rólam írták meg, hogy az vagyok, aki elhozza az igazságot a nemzetek közé. Ez igaz. Mert ha minden nemzet polgárai megteszik azt, amit én tanítok, véget ér a gyűlölködés, a háború, egymás elnyomása. És megírták rólam, hogy nem fogom felemelni szavamat, hogy elátkozzam a bűnösöket, sem kezemet, hogy elpusztítsam azokat, akik olyanok, mint a megroppant nád és a füstölő mécses, méltatlan életmódjuk miatt. Igen. Én vagyok az Üdvözítő, és azért jövök, hogy megerősítsem azokat, akik megsérültek, olajat töltsék azok mécsesébe, akiké füstölög, mert nincs bennük elég olaj. Megírták rólam, hogy az vagyok, aki megnyitja a vakok szemét, és kiszabadítja a börtönből a foglyokat, és a napfényre hozza azokat, akik a börtön sötétjében voltak. Igen. A vakok, a leginkább vakok azok, akik még lelkük látásával sem látják a Világosságot, azaz az igazi Istent. Én jövök, mint a világ Világossága, hogy lássanak. A foglyok, a leginkább foglyok azok, akiket leláncol rossz szenvedélyük. Minden más lánc megsemmisül a fogoly halálával. De a bűn láncai megmaradnak, és a test halála után is leláncolnak. Én jövök, hogy levegyem azokat.

Jövök, hogy kihozzam a földalatti börtönök sötétségéből, az Isten iránti tudatlanságból azokat, akiket a pogányság fojtogat bálványimádásuk felhője alatt. Jöjjetek a Világosságra és az Üdvösségre! Jöjjetek hozzám, mert az én Országom az igazi, és az én Törvényem jó. Nem kérek mást tőletek, csak azt, hogy szeressétek az Egyetlen Istent és felebarátaitokat, és azért vessétek el a bálványokat és a szenvedélyeket, amelyek megkeményítik szíveteket, kiszáritanak, érzékivé, rablókká, gyilkosokká tesznek titeket.

A világ azt mondja: „Nyomjuk el a szegényt, a gyengét, az egyedülállót! Legyen az erőszak a mi jogunk, a durvaság a mi ruhánk, a könyörtelenség, gyűlölet, vadság a fegyverünk! Az igazat, mert nem áll ellen, tapossátok el; és nyomjátok el az özvegyet és az árvát, akiknek hangja gyenge!” Én azt mondom: legyetek kedvesek és szelídek, bocsássatok meg ellenségeiteknek, siessetek a gyengék segítségére, legyetek igazságosak az adásban és vételben, legyetek nagylelkűek még jogaitok érvényesítésében is, ne nyomjatok el másokat hatalmatokkal! Ne álljatok bosszút! Bizzátok Istenre, hogy gondoskodjék védelmetekről! Legyetek erkölcsösek mindenben, mert a mértékletesség az erkölcsi erőről tanúskodik, míg az érzékiség a gyengeség bizonyítéka. Legyetek emberek, és ne állatok, és ne féljetelek attól, hogy oly mélyre sülydettetek, ahonnan már nem lehet felkelni!

Igazán mondom nektek, hogy úgy, amint a sárból tiszta víz lehet, ha a nap elpárologtatja, megtisztul azáltal, hogy hagyja magát égetni és felemelni az égbe, hogy ismét visszajöjjön az esőben vagy a harmatban megtisztulva a szennyből és egészségesen, feltéve, hogy ki van téve a napsugárnak; úgy a lelkek is, akik közelednek a nagy Világossághoz, aki az Isten, és azt

kiáltják feléje: „Vétkeztem, sár vagyok, de vágyakozom rád, Világosság”, lelkekké válnak, és megtisztulva szállnak fel Teremtőjükhöz. Vegyétek el a halálfélelmet azáltal, hogy életeteket pénzzé teszitek az Élet megvásárlásához. Fosszátok meg magatokat múltatoktól, mint egy szennyes ruhától, és öltözzetek erényekbe!

Én vagyok Isten Szava, és az Ő nevében mondom nektek, hogy aki hisz benne, és jóakarátú, aki megbánja múltját, és jó elhatározásokat tesz a jövőre, legyen az héber vagy pogány, Isten gyermekévé és az ég Országának birtokosává válik. Feltettem a kérdést beszédem elején: „Ki a Messiás?” Most megmondom: én vagyok az, aki hozzátok beszélek, és az én Országom a ti szívetekben van, ha elfogadjátok azt, és utána az égben lesz, amelyet megnyitok számotokra, ha ki tudtok tartani tanításomban. Ez a Messiás, és nem több. Királya egy lelki birodalomnak, amelynek kapuit az Ő Áldozata nyitja majd meg minden jóakarátú ember számára.

Jézus befejezte beszédét, és elindul egy lépcső felé, ami a parthoz vezet. Talán Péter bárkáját akarja elérni, amely a közeli mólónál van. De hirtelenül megfordul, és a tömegre nézve kiáltja:

– Ki hívott engem lelke és teste számára?

Senki sem válaszol.

Megismétli kérdését, és ragyogó szemével végignézi a tömeget. Még mindig csönd.

Máté megjegyzi:

– Mester, ki tudja hányan sóhajtottak fel hozzád, szavaid hatása következtében...

– Nem. Egy lélek kiáltott: „Irgalom!” és én hallottam. És hogy lássátok, igazam van, azt válaszolom: „Legyen meg neked, amit kértél, mert helyes a szíved vágya.” – És magasan, ragyogva, kitarja karját, parancsolóan a part felé.

Utána igyekszik a lépcső felé menni, de Kúza eléje áll, valamelyik bárkából kiszállva, és mélyen meghajolva üdvözlí:

– Napok óta kereslek téged. Körbementem a tavon, mindig követve téged, Mester.

Sürgősen beszélnem kell veled! Légy vendégem! Sok barátom velem van.

– Tibériásban voltam.

– Mondták nekem. De nem vagyok egyedül. Látod azokat a bárkákat a másik parton? Ott vannak sokan, akik téged akarnak látni. Tanítványaid közül is vannak köztük. Jöjj, kérlek, a Jordánon túli házamba!

– Hasztalan, Kúza. Tudom, mit akarsz mondani nekem.

– Jöjj, Uram!

– Várnak rám a betegek és a bűnösök; engedj...

– Mi is várunk rád, betegen a vágytól, a te javadért. És vannak ott testileg betegek is...

– Hallottad beszédemet? És mégis erősködsz?

– Uram, ne utasíts vissza minket, mi...

Most utat tör a tömegben az a nő, aki előzőleg irgalomért kiáltott. Történetét lásd Jcs 3,147-148. oldalán. Miután Jézus befejezi hozzá intézett szavait, Kúza ismét kérlelni kezdi!

– Jöjj! Legalább néhány órára! Szükséges! Én magam kísérlek el. Jóságos vagy kéjnők iránt, és könyörtelen akarsz lenni velünk szemben?

– Rendben van. Elmegyek. Valóban, szükséges... – Az apostolok felé fordul, akik már a bárkában vannak: – Menjetek előre! Majd csatlakozom hozzátok...

– Egyedül mégy? – kérdi Péter, kissé elégedetlenül.

– Kúzával vagyok...

– Hm! És mi nem mehetünk? Miért akart téged barátaival? Miért nem jött Kafarnaumba?

– Elmentünk oda. Nem voltatok ott.

– Várhattatok volna. Íme, az egész!

– Ehelyett utánatok mentünk.

– Jöjjetek most Kafarnaumba! A Mesternek kell hozzátok mennie?

– Simonnak igaza van – mondja a többi apostol.
– De miért nem akarjátok, hogy velem jöjjön? Talán az első alkalommal jön házamba? Talán nem ismertek engem?
– Téged ismerünk. De nem ismerjük a többieket. Íme!
– És mitől féltek? Attól, hogy én a Mester ellenségeinek barátja vagyok?
– Én nem tudok semmit sem! De emlékszem János próféta végére!
– Simon! Te megsértesz engem. Becsületes ember vagyok. Megesküszöm neked, hogy mielőtt a Mester fején egy hajszálat meggörbítenének, engem kell keresztüldöfniük. Hinned kell nekem! Kardom a te szolgálatodra áll...
– Eh!... Hogy téged leszúrnak... Mit használna? Utána... Igen, hiszem, hiszek neked... De miután meghalnál, rajta lenne a sor. Többre becsülöm evezőimet a te kardodnál, az én szegényes bárkámat, és főleg a mi egyszerű szívünket a te szolgálatodnál.
– De velem van Mannaen. Hiszel Mannaenben? És ott van a farizeus Eleázár, aki te ismersz, és a zsinagógafőnök, Timóneus, és Natánael ben Fada. Te ezt nem ismered. De fontos ember, és beszélni akar a Mesterrel. És ott van János, akit Antipásznak hívnak, Antipatride fia, a Nagy Heródes kegyeltje, aki most már öreg és hatalmas, ura Gahas egész völgyének, és...
– Elég, elég! A te nagy neveid számomra semmit sem mondanak, kettőt kivéve... és jövők én is...
– Nem. A Mesterrel akarnak beszélni...
– Akarnak! És kik azok? Akarnak?! És én nem akarom. Szállj fel ide, Mester, és menjünk! Nem akarok én senkiről sem tudni, és magamon kívül senkiben sem bízom. Fel, Mester! És te menj békében, és mondd meg azoknak, hogy nem vagyunk kóborlók! Tudják, hol találhatnak meg minket – és meglehetősen erősen meglöki Jézust, miközben Kúza hangosan tiltakozik.
Jézus határozottan közbelép:
– Ne félj, Simon! Semmi bajom sem lesz. Tudom. És jó, hogy elmenjek. Jó számomra. Igyekezz megérteni... – és ragyogó szemével ránéz, mintha azt mondaná: – Ne erőltess! Érts meg! Vannak érvek, amelyek azt tanácsolják, hogy elmenjek.
Simon kedvetlenül enged. De fogai között elégedetlenül dünnyög.
– Menj nyugodtan, Simon! Én magam kísérem vissza az én uramat és a tiedet – ígéri Kúza.
– Mikor?
– Holnap.
– Holnap?! Ezt akarja mondani a két szóra? Délelőtt kilenc és tizenkettő között vagyunk... Ha az este beállta előtt nem lesz velünk, mi elmegyünk hozzád, emlékeztetve téged. És nemcsak mi... – és ezt olyan hangon mondja, ami nagy kétséget szándéka felől.
Jézus Péter vállára teszi kezét:
– Mondom neked, Simon, hogy nem fognak ártani nekem. Mutasd meg, hogy hiszel igazi természetemben. Én mondom neked. Tudom. Semmit sem fognak velem tenni. Csak meg akarják magyarázni nekem... Menj... Vezesd a nőt Tibériásba, tartózkodjál Johannánál, és láthatod majd, hogy nem rabolnak el engem a bárkákkal és felfegyverzetten...
– Én ismerem a házat (és Kúza felé mutat). Tudom, hogy föld van mögötte, nem egy sziget, és mögötte van Galgala és Gamala, Aera, Arbela, Geraza, Bozra és Pella és Ramot és sok más város!...
– De mondom, ne félj! Engedelmeskedjél! Csókolj meg, Simon! Menj! Ti is – megcsókolja és megáldja őket. Amikor látja, hogy a bárka elindul, odakiáltja: – Nem az én óráim. És amíg nem jön el, senki se tud kezemet emelni rám. Isten veletek, barátaim!
Johanna felé fordul, aki láthatóan meg van zavarodva, és gondolataiba merül. Azt mondja neki:

– Ne félj! Jó, hogy ez történik. Menj békében! – Kúzához: – Menjünk! Hogy megmutassam neked, nem félek. És hogy kigyógyítsalak téged...

– Nem vagyok beteg, uram...

– Az vagy. Én mondom neked. És sokan veled együtt. Menjünk!

Beszáll a bárkába, és leül. Az evezősök nekilátnak az evezésnek.

(6-1181)

Nem korhollak meg, Kúza...

Egy fedett kocsi várakozik már rájuk.

– Szállj fel, Mester! Nem fogsz elfáradni, noha az út hosszú. Vendégeimre állandóan várnak itt kocsik...

– De hol vannak ők?

– Megelőztek minket, más kocsikkal.

– De ha nem jöttem volna?

– Ó, biztosra vettük, hogy eljössz. Miért ne jöttél volna el?

– Mert!! Kúza, csak azért megyek veled, hogy megmutassam, nem vagyok gyáva.

Egyedül csak a gonosztevők félnek, akik büntényt követnek el, ami miatt rettegnek az igazságszolgáltatástól... Az emberi igazságszolgáltatástól, sajnos. Pedig elsősorban és egyedül Isten igazságszolgáltatásától kellene félniük. De nekem nincs bűnöm, és nem félek az emberektől.

– De Uram! Azok, akik velem vannak, mind tisztelnek téged! Akárcsak én. És semmi ok sincs arra, hogy félelmet okozzanak benned! Meg akarnak tisztelni téged, nem bántalmazni akarnak! – Kúza elsomorodik, és szinte méltatlankodik.

Jézus előtte ül, és válaszol neki:

– Az ellenség nyílt háborújánál inkább kell tartanom a hamis barátok alattomoságától, vagy az igazi barátok helytelen buzgóságától, akik még nem értettek meg engem. És te ezek között vagy. Nem emlékszel rá, mit mondtam neked Beterben?

– Megértelek, Uram – mormolja Kúza, de nem nagyon biztosan, és azért nem válaszol egyenesen a kérdésre.

– Igen. Megértettél engem. Akkor helyesen láttad a dolgokat. Utána... Fordulj meg, Kúza, és nézd a mi Galileai-tengerünket! Olyan tisztának látszott hajnalban! Az éjszakai harmat megtisztította a levegőt, és a friss éjszaka lecsillapította a víz párolgását. Az ég és a tó két tiszta, kék tükörnek látszott, amelyek egyaránt visszatükrözték a környező dombok szépségét, frissek és tiszták voltak, mintha Isten azon az éjjelen teremtette volna őket. Most nézd! A parti utak pora, amelyet felverték az emberek és az állatok, a nap heve, amelytől gőzölögnek az erdők és a kertek, mint a tűzhelyen levő fazék vize, felmelegíti a tavat, és elpárologtatja vizét, s nézd, ez mennyire zavarossá teszi a kilátást. Előzőleg a partok közeliieknek látszottak, tisztáknak, mint a levegő; most, nézd... Remegni látszanak, ködöseknek, zavarosaknak, akárcsak a piszkos vízben lévő dolgok. Ez történt veled is. A por: az emberi gyengeség. A nap: a kevélység. Kúza: ne zavarodj meg!...

Kúza lehajtja fejét, gépiesen játszik ruhájának díszével és kardját tartó előkelő övének csatjával.

Jézus hallgat, becsukott szemmel, mintha elaludt volna. Kúza tiszteletben tartja pihenését, aminek ő ezt hiszi.

Az ökrösfogat lassan halad délkeleti irányban a termékeny földek és kertek között. Utána letér egy magánútra. Egy alacsony, fehér, úri lak tűnik fel az út végén. A mezőkön egyszerűbb házak vannak szétszórva. A kocsi átmegy egy hídon és a gyümölcsös, kerteté változik, kavicsos úttal. A kerekek megváltozott zajára Jézus kinyitja szemeit.

– Megérkeztünk, Mester. Íme, a vendégek, akik meghallottak minket, és elénk sietnek – mondja Kúza.

Valóban sokan, mindnyájan gazdagok, gyülekeznek az úton, és előkelő meghajlásokkal üdvözik a megérkező Mestert. Ott van Mannaen, Timoneus, Eleázár, és sokan mások, kardokkal vagy a farizeusok, papok és rabbik díszes ruhájában.

A kocsi megáll, és Jézus elsőnek száll le, egy meghajlással viszonzva mindnyájuk köszöntését.

Kúza kezdi bemutatni őket. Jézus minden névnél meghajtja magát, és élesen az illető arcába néz. Némelyikre kissé rámosolyog, jelezve, hogy előzőleg már találkozott velük. Így a bozrai Joáchimra, aki azt mondja:

– Feleségemet, Máriát te gyógyítottad meg leprájából. Légy áldott!

Az üdvözlés után Kúza meggyőzi vendégeit, hogy az esti vacsora előtt hagyják Jézust pihenni. Egy szolga elviszi tunikáját és szandálját, hogy leporolja, de Jézus nem alszik, hanem órákon keresztül elmélkedve imádkozik szobájában. Végre Kúza lassan félrehúzza a függönyt, hogy ne zavarja Jézus pihenését.

– Nem alszom, jöjj be!

– Nem aludtál? Miért? Fáradt vagy...

– Pihentem a csendben és a homályban. Ez elég számomra.

– Hozatok egy ruhát...

– Ne. Az enyém biztosan száraz. Azt jobban szeretem. El fogok távozni amint befejeződik a lakoma. Kérlek azért, gondoskodj a kocsiról és a bárkáról.

– Amint akarod, Uram... Szerettelek volna itt tartani holnap reggelig...

– Nem tehetem. Mennem kell...

Kúza meghajol, és kimegy.

Hallani lehet, hogy sokan, halkán beszélnek.

Ismét eltelik egy idő. Visszatér a szolga a frissen kimosott vászonruhával, amely illatos a napfénytől, és a portól megtisztított és olajjal puhává tett, kifényesített szandálokkal. Egy másik követi őt tállal és vizeskanccsal a kézmosáshoz, és leteszi azokat egy alacsony asztalra. Kimennek...

Jézus csatlakozik a vendégekhez a csarnokban, amelyben ülőhelyek és függönyök vannak, és szellős lévén, kellemes a levegő. Most el vannak húzva a függönyök, és így látszik a házat körülvevő sövény.

Jézus nagy benyomást kelt. Annak ellenére, hogy nem aludt, erőteljes és királyi a testmozgása.

– Jöjj, Mester! Csak rád vártunk – mondja Kúza, és bevezeti Őt az első szobába, ahol asztalok vannak.

Újabb kézmosás és ima után leülnek, és elkezdődik az étkezés, kezdetben csendben. Utána megtörik a jég.

Jézus Kúza és Mannaen mellett van, a másik oldalon pedig Timóneus foglal helyet. Az asztalnak U alakja van. Furcsa étkezés, amelyben inkább az egymásra pillantás, mint a beszéd uralkodik. Csak rövid mondatokat váltanak egymással, s közben tanulmányozzák Jézust, Ő pedig őket.

Végül Kúza int a szolgálknak, hogy vonuljanak vissza, miután behozták a nagy gyümölcsöstálakat, a friss, valószínűleg jéggel hűtött gyümölcsökkel.

– Mester, – kezdi Kúza – te bizonyára kérdezted magadban, miért ez a gyűlés, és miért vagyunk hallgatók. De amit neked kell mondanunk, nagyon fontos, és oktan füleknek nem szabad meghallaniuk. Most egyedül vagyunk, és beszélhetünk. Látod, a jelenlevők a legnagyobb tisztelettel vannak irántad. Olyan emberek között vagy, akik tisztelnek téged, mint Embert, és mint a Messiást. A te életszentséged, bölcsességed, Istentől kapott ajándékaid ismeretese előttünk és csodáljuk azokat. Számunkra te vagy Izrael Messiása. Messiás, az általános és a politikai elgondolás szerint. Te vagy a Várvavárt, aki véget vet egy egész nép szenvedésének és megalázásának. És nemcsak ennek az Izrael határai által bezárt népnek, vagy helyesebben: Palesztina népének, hanem az egész Izraelnek, a szétszórta ezernyi és ezernyi csoportjának, az egész földön. Ők visszahangozzák Jehova nevét minden égbolt alatt, és megismertetik az ígéreteket és reményeket, amelyek most teljesülnek, egy Helyreállító Messiást, egy Bosszúállót, egy Szabadítót illetőleg, aki az igazi függetlenséget teremti meg. Ő a világ legnagyobb hazájának Messiása, a hazáé, amely királyné és uralkodó,

amelyik eltörli a múlt minden emlékét és a szolgaság minden meglévő jelét. A zsidóság diadalmaskodik mindenkin és mindenben, és mindörökké, mert beteljesedik az, amit megírtak. Uram, itt van előtted az egész Izrael, képviselve ennek az örök népnek több osztályát. A Magasságbeli megbüntette ezt a népet, de szereti, és a „magáénak” mondja. A tiéd Izrael egészséges és dobogó szíve a nagytanács tagjaival és a papokkal. Tied a hatalom és az életszentség a farizeusokkal és szadduceusokkal. Tied a bölcsesség az írástudókkal és a rabbikkal, tied a politika és a hősiesség a heródiánusokkal. Tied a vagyon a gazdagokkal, a kereskedőkkel és földbirtokosokkal; tied a szétszórtság az újhítűekkel; tied még azok is, akik elkülönültek, mert most hajlandók az egyesülésre, mert benned látják a Várvavártat: az esszéennel. Nézd Uram, ezt az első csodát, küldetésednek ezt a nagy jelét, a téged illető igazságot. Erőszak nélkül, eszközök nélkül, miniszterek nélkül, hadsereg nélkül, kardok nélkül, összegyűjtöd egész népedet, amint a víztartály összegyűjti számtalan forrás vizét. Szinte egy szó nélkül, minden erőltetés nélkül, összegyűjtöttél minket, egy népet, amelyet megosztott a szerencsétlenség, a gyűlölet, a politikai és vallási nézeteltérés, és te kiengeszteltél minket egymással. Béke Fejedelme, örvendezz azon, hogy megváltottál és helyreállítottál még mielőtt magadhoz vettél volna a kormánypalcát és a koronát. Királyságod, Izrael várt Királysága elkezdődött. Vagyonunk, hatalmunk, kardjaink lábaidnál vannak. Beszélj! Parancsolj! Eljött az óra.

Mindenki helyesli Kúza szavait. Jézus, összefont karokkal, hallgat.

– Nem beszélsz? Nem válaszolsz, Uram? Talán ámulatba ejtett téged a dolog... Talán felkészületlennek érzed magadat, és főleg, kételkedsz abban, hogy Izrael fel van készülve erre... De nincs ok a kételkedésre. Hallgass meg minket! Én beszélek, és velem Mannaen, a királyi házat illetőleg. Az többé nem érdemli meg, hogy létezzen. Izrael gennyes szégyene. Szégyenletes zsarnokság, amely elnyomja a népet, és szolgai módon meghajol, hogy hízelegjen a hatalom bitorlójának. Elérkezett az Ő órája. Kelj fel, Jákob Csillaga, és üzd el a bűnöknél és a szégyenletes dolgok kórusának sötétségét! Itt vannak azok, akiket heródiánusoknak hívnak. Ezek ellenségei Heródes neve megszenteltelenítőinek, ami szent számukra. Barátaim, nektek kell most beszélgetek!

– Mester, én öreg vagyok, és emlékszem a régi idők dicsőségére. Heródes elfajult leszármazottjait róla elnevezni olyan, mint egy büzlő holttest egy hős után, annyira megalázza népünket. Itt az ideje, hogy megismételjük Izraelben a már többször véghezvitt tettet, amikor méltatlan uralkodók uralkodtak a szenvedő népen. Egyedül te vagy méltó végrehajtani ezt.

Jézus hallgat.

– Mester: úgy tűnik neked, hogy mi kételkedhetünk? Kutattuk az írásokat. Te vagy a megígért. Neked uralkodnod kell – mondja egy írástudó.

– Neked Királynak és Papnak kell lenned! Az új Nehemiásnak, aki nagyobb nála, el kell jönnie, és meg kell tisztítania. Az oltárt megszenteltelenítették. A Magasságbeliért való buzgólkodás ösztökéljen téged! – mondja egy pap.

– Közülünk sokan harcoltak ellened. Azok, akik félnek a te bölcs uralmadtól. De a nép veled van, és a jobbak közülünk, a néppel együtt. Szükségünk van egy bölcsre!

– Szükségünk van egy tisztára!

– Egy igazi királyra!

– Egy szentre!

– Egy Megváltóra! Mindjobban rabszolgákká válunk, és mindenkié, és mindenben. Védj meg minket, Urunk!

– A világban lábbal taposnak minket, mert számunk és gazdagságunk ellenére, olyanok vagyunk, mint a pásztor nélküli juhok. Hívj össze minket a régi kiáltással: „Térj vissza sátoraidba, Izrael!” és a szétszóródás minden irányából, mint emelőkarok felkelnek alattvalóid, lerombolva az Isten által nem szeretett hatalmasok ingadozó trónjait.

Jézus még mindig hallgat. Egyedül Ő ül, nyugodtan, mintha nem is róla lenne szó, körülbelül negyven forrófejű között, akiknek érvelését csak részben lehet megérteni, mert egyszerre beszélnek, mintha vásártéren lennének. Ő megőrzi magatartását és hallgatását.

Mindnyájan kiáltják:

– Mondj egy szót! Válaszolj!

Jézus lassan feláll, kezével az asztal szélére támaszkodva. Mélységes csönd keletkezik. Nyolcvan szem tüztől égetve, kinyitja ajkát, és a többiek is kinyitják, mintha be akarnák lélegezni válaszat. És a válasz rövid, de világos:

– Nem!

– De hogyan? De miért? Elárulsz minket? Elárulod népedet! Megtagadod küldetésedet! Visszautasítod Isten parancsát!... – Fűlsiketítő kiabálás! Zajongás. Sok arc kivörösödik, a szemek lángolnak, a kezek szinte fenyegetnek... Hívek helyett inkább ellenségeknek látszanak. De így van: amikor egy politikai eszme uralkodik a szívekben, a szelídek is megvadulnak az iránt, aki ellenkezik elgondolásukkal.

A felkiáltást egy furcsa csönd követi. Úgy látszik, mindnyájan kimerítették erejüket, elnyűtteknek érzik magukat, legyőzötteknek. Kérdő tekintet vetnek egymásra, csüggedten... egyesek nyugtalanul... Jézus körülnéz rajtuk. Azt mondja:

– Tudtam, hogy ezért akartatok engem itt. És tudtam, hogy lépéstegek hasztalan. Kúza megmondhatja, hogy Taricheában kijelentettem ezt neki. Eljöttem, hogy megmutassam nektek, nem félek a cselvetéstől, mert még nincs itt az óra. És nem fogok félni akkor sem, amikor a cselvetés órája elérkezik rám, mert ezért jöttem. És eljöttem, hogy meggyőzzek titeket. Titeket; nem mindnyájatokat, hanem sokakat közületek, akik jóhiszeműek vagytok. De nekem ki kell javítanom a tévedést, amelybe jóhiszeműleg beleestetek. Látjátok? Nem korhollak meg titeket. Nem korholok meg senkit sem, még azokat sem, akiknek, mivel tanítványaim, helyesen kellett volna cselekedniük, és helyesen kellett volna uralkodniuk szenvedélyeiken. Nem korhollak meg téged, igaz Timóneus, de mondom neked, hogy szereteted mélyén, amely meg akar tisztelni engem, még ott van a te éned, amely izgat és egy jobbidőről álmodozik, amelyben leverve láthatod azokat, akik téged bántalmaznak. Nem korhollak meg, Mannaen, jóllehet megmutatod, hogy elfelejtetted a bölcsességet és a teljesen lelki példát, amit tőlem kaptál, és előttem a Keresztelőtől; de mondom neked is, hogy van benned egy emberi gyökér, amely felszínre tör, miután szeretetem tüze elégette. Nem korhollak meg, Eleázár, aki mindig oly igazságos vagy, kivéve most. És nem korhollak meg téged, Kúza, jóllehet kellene, mert benned, mindazok között, akik jóhiszeműleg királlyá akartok tenni engem, a többieknél is jobban él a te éned. Igen, királlyá akarsz tenni engem. Nincs cselvetés szavaidban. Nem azért jöttél, hogy rajtakapj engem a bukáson, és feljelents a nagytanácsnak, a királynak, Rómának. De a szeretetnél inkább – te azt hiszed, hogy mindezt szeretetből teszed, de nem ez a helyzet – a szeretetnél inkább működik benned a bosszúvágy a sértések miatt, amelyekben a királyi palotában részesültél. Én a te vendéged vagyok. Hallgatnom kellett volna igazi érzelmeidről. De én mindenben az Igazság vagyok. És beszélek. Javadra. És ez vonatkozik rád, Joachim Bozrából, és rád, János írástudó, és rád is, és rád, és rád, és rád. – Rámutat erre és arra, harag nélkül, de szomorúan, és folytatja: – Nem korhollak meg titeket. Mert tudom, hogy ti nem önként akartátok ezt. A Cselvető, az Ellenlábas dolgozik bennetek... ti, anélkül, hogy tudtátok volna, az ő kezébe kerültetek. Az Átkozott felhasználja a szeretetet is, a ti szereteteket is, Timóneus, Mannaen, Joachim, a titeket, akik igazán szerettek engem, tiszteletetekben is, ti, akik a tökéletes Rabbinak éreztetek engem, felhasználja arra, hogy ártson az embereknek és nekem. De azt mondom nektek, és azoknak, akik nem úgy éreznek, mint ti, és akiknek céljuk mind lejjebb és lejjebb süllyed, egészen addig, míg árulássá és bünténnyé válik, akik szeretnének, hogy beleegyezzem abba, hogy királlyá legyek, azt mondom: Nem. Az én Országom nem e világból való. Jöjjetek

hozzám, hogy megalapítsam Királyságomat bennetek, és semmi másért. És most engedjétek meg, hogy elmenjek!

– Nem Uram. Mi ugyancsak elhatároztuk. Már rendelkezésedre bocsátottuk vagyunkat, elkészítettük a terveket, elhatároztuk, hogy kilépünk ebből a határozatlanságból, amely nyugtalanítja Izraelt, amelyből hasznot húznak azok, akik ártani akarnak Izraelnek.

Cselvetéseket készítettél ellened. Ez igaz. Ellenségeid vannak még a Templomban is. Én, az Öregek egyike, nem tagadom. De ennek véget vet a te felkenésed. És mi készek vagyunk erre. Nem az első eset, hogy Izraelben így kiáltottak ki valakit királlyá, hogy véget vessenek a nemzeti csapásoknak és vetélkedéseknek. Itt van, aki Isten nevében megteheti ezt. Engedd, hogy megtegyük! – mondja a papok egyike.

– Nem! Nincs megengedve nektek. Nincs rá felhatalmazástok!

– A Főpap az első, aki ezt akarja, akkor is, ha ez nem nyilvánvaló. Nem engedheti meg tovább a római uralom jelenlegi helyzetét és a királyi palota botrányát.

– Ne hazudj, pap! A te ajkadon kétszeresen tisztátalan a káromlás. Te talán nem tudod, téged becsaptak. De a Templomban nem akarják ezt.

– Azt hiszed tehát, hogy hazugságot állítunk?

– Azt. Ha nem mindnyájan, de sokan közületek. Ne hazudjatok! Én vagyok a Világosság, és megvilágítom a szíveket...

– Bennünk hihetsz – kiáltják a heródiánusok. Mi nem szeretjük Heródes Antipást, se senki mást.

– Nem. Ti csak önmagatokat szeretitek. Ez igaz. És nem vagytok képesek szeretni engem. Számotokra az emelőrúd lennék a trón felborításában, hogy megnyissam számotokra az utat egy még nagyobb hatalomhoz, és a nép még rosszabb elnyomásához. Egy csel számomra, a nép számára és ti magatok számára. Róma összetörne mindenkit, miután titeket összetört.

– Uram, a szétszórtságban élők készek a felkelésre... vagyunk támogatni fogja őket – mondják az újhítűek.

– És az enyém, és Haurán és Trachonitis teljes támogatása – kiáltja a Bozrából való. – Tudom, miről beszélek. A mi hegyeink fel tudnak állítani egy hadsereget, és a cselvetéstől mentesen, sasok módjára támadásba lendülhetnek, a te szolgálatodban!

– Perea is.

– Gaulanitis is.

– És Gahas völgye veled van!

– És veled vannak a Sós-tenger partjai a nomádokkal, akik isteneknek tartanak minket, ha te beleegyezel a hozzánk csatlakozásba – kiáltja egy esszenus, és folytatja rajongó szavait, amelyek belevesznek a zajba.

– Júdea hegylakói az erős királyok népéből valók!

– És azok, akik Felső-Galileából származnak, Debora jellemével rendelkeznek. Még az asszonyok és a gyermekek is hősök!

– Azt hiszed, kevesen vagyunk? Nagy hadsereget teszünk ki! A nép teljesen veled van. Te a Dávid törzséből származó Messiás vagy! Ezt kiáltja a bölcsek és tudatlanok ajka egyaránt, mert ezt kiáltja szívük. A te csodáid... szavaid... jeleid... – Tökéletes a hangzavar.

Jézus, mint egy erős szikla a viharban, meg sem mozdul, se nem válaszol nekik. Érzéketlen. És a kérések, erőltetések, érvelések folytatódnak.

– Te kiábrándítasz minket! Miért akarod a mi bukásunkat? Magadtól akarod megtenni? Nem vagy képes rá! A makkabeus Matatiás nem utasította vissza az asszideusok segítségét, és Júdás az Ő segítségükkel megszabadította Izraelt... Fogadd el!!!

Jézus nem enged.

Az Öregek egyike, aki kora szerint is nagyon öreg, beszél egy pappal és egy írástudóval, akik még nála is öregebbek. Előre jönnek. Csendet parancsolnak. Az öreg írástudó beszél, aki magához hívta Eleázárt és a két János nevű írástudót is:

– Uram, miért nem akarod feltenni Izrael koronáját?
 – Mert nem az enyém. Nem vagyok egy héber uralkodó fia.
 – Uram, te talán nem tudod. Engem ezzel és ezzel hívtak egy napon, mert három Bölcs jött, kérdezve, hol van az, aki a héberek királyaként született. Érted? „Királyként született”. Heródes összehívott minket, a nép vezető papjait és írástudóit, hogy megadjuk a választ. Válaszunk ez volt: „Júdea Betlehemében”. Tudjuk, hogy ott születél, és nagy jelek kísérték születésedet. Tanítványaid között vannak ennek tanúi. Tagadhatod, hogy királyként imádott a három Bölcs?

– Nem tagadom.
 – Tagadhatod, hogy az ég jeleként megelőz, veled tart és követ téged a csoda?
 – Nem tagadom.
 – Tagadhatod, hogy te vagy a megígért Messiás?
 – Nem tagadom.
 – Akkor, az élő Isten nevében, miért akarod kiábrándítani egy nép reményét?
 – Én azért jöttem, hogy teljesítsem Isten reményét.
 – Melyiket?
 – Azt, ami a világ megváltására, Isten Országának megalapítására vonatkozik. Az én Országom nem e világból való. Tegyétek le vagyontokat és fegyvereiteket! Nyissátok ki szemeteket és lelketeket az Írások és a próféták olvasására, és az én Igazságom elfogadására, és birtokolni fogjátok magatokban Isten Országát!

– Nem. Az írások egy szabadító királyról beszélnek.
 – A sátáni rabszolgaságból, a bűntől, a tévedéstől, a testtől, a pogányságtól, a bálványimádástól megszabadító királyról. Ó, mit tett veletek a Sátán, héberek, bölcs nép, hogy ilyen tévedésbe estetek a prófétai igazságot illetően? Mit tett veletek, héberek, testvéreim, hogy így megvakított titeket? Mit, mit tett veletek, tanítványaim, hogy ti sem értitek meg? A legnagyobb szerencsétlenség egy nép és egy hívő számára az, ha hamisan értelmezi a jeleket. És itt megvalósul ez a szerencsétlenség. Személyes érdekek, előítéletek, rajongás, a haza helytelen szeretete, mind arra szolgál, hogy egy mélységet teremtsen... a tévedés szakadékát, amelyben elvesz egy nép, félreismerve Királyát.

– Te ismersz félre minket!
 – Ti ismeritek félre magatokat és engem. Én nem emberi király vagyok. És ti...
 Háromnegyed része az itt összegyűlteknél tudja, hogy nem javamat akarja, hanem vesztemet. Gyűlöletből teszitek, nem szeretetből. Megbocsátok nektek. Azt mondom a szívükben igazaknak: „Térjete észre, ne legyetek öntudatlanul a gonoszság szolgálói!” Engedjetek elmenni! Nincs más mondanivalóm.

A teljes ámulat csöndje...

Eleázár azt mondja:

– Én nem vagyok ellenséged. Azt hittem, jót teszek. És nemcsak én... Jó barátok úgy gondolkodnak, mint én.

– Tudom. De mondd meg őszintén: Mit mond Gamáliel?

– A rabbi?... Azt mondja... Igen, azt mondja: „A Magasságbeli jelet fog adni, hogy ez-e az Ő Krisztusa.”

– Jól mondja. És József, az Öreg?

– Hogy te Isten Fia vagy, és Istenként fogsz uralkodni.

– József egy igaz. És Lázár, Betániában?

– Szenved... Keveset beszél... De azt mondja... hogy te csak akkor fogsz uralkodni, ha lelkünk elismer téged.

– Lázár bölcs. Amikor lelketek elismer engem. Jelenleg ti, azok is, akiket engem elfogadó lelkeknek hittem, nem fogadjátok el a Királyt és az Országot, és ez fáj nekem.

– Egyszóval, te visszautasítasz minket? – kiáltják sokan.

– Amint mondjátok.

– Te bajba kevertél minket, te ártasz nekünk, te... – kiáltják a többiek, heródiánusok, írástudók, farizeusok, szadduceusok, papok...

Jézus elhagyja az asztalt, e felé a csoport felé megy, villámló szemekkel. Milyen szemekkel! Ők, akaratlanul is, elnémulnak, és a falhoz lapulnak... Jézus egyenként az arcukba néz, és lassan, de éles hangon, amely vág, mint egy kard, mondja:

– Meg van írva: „Átkozott az, aki titokban üti le felebarátját, és ajándékokat fogad el, hogy egy ártatlant halálra ítéljen.” Én mondom nektek: megbocsátok. De az Emberfia ismeri bűnötöket. Ha nem bocsátának meg nektek... sokkal kisebb bűnért porrá égetett a Jehova sokakat Izraelből.

Olyan rettenetes hangon mondja ezt, hogy senki se mer megmozdulni, és Jézus felemeli a nehéz kettős függönyt, és kimegy a csarnokból anélkül, hogy bárki is mozdulni merne. Csak amikor a függöny többé nem mozog, azaz néhány perc múlva, térnek magukhoz.

– El kell érni Őt... Itt kell tartani Őt... – mondják a vadabbak.

– Bocsánatot kell kérni tőle – sóhajtanak fel a jobbak, azaz Mannaen, Timoneus, az újhítűek, a Bozrából való, az igaz szívűek.

Közönlének a csarnokból. Keresik, kérdezik a szolgákat:

– A Mester? Hol van?

A Mester? Senki sem látta, még azok sem, akik a csarnok ajtóinál voltak. Nincs itt... Keresik Őt fáklyákkal és lámpákkal a sötét kertben, a szobában, ahol pihent. Nincs itt, és nincs ott köpenye sem, amit az ágyon hagyott, sem táskája, amit a csarnokban tett le...

– Elmenekült! Egy Sátán! Nem. Egy Isten. Azt teszi, amit akar. El fog árulni minket! Nem. Annak ismer, akik vagyunk. – A különféle vélemények és sértegetések hangzavara. A jók azt kiáltják: – Ti félrevezettetek minket. Árulók! Feltételezhattuk volna! – A gonoszok, azaz a többség, fenyegetődzik, és mivel elvesztették a bűnbakot, egymásnak esnek.

És Jézus hol van? Látom, amint, nagyon távol, átmegy a Jordán egy hídján. Gyorsan megy, mintha a szél vinné. Mikor már messze van a gyűlés helyétől, leül a Jordán partján, és térdére könyökölve, állát karjára támasztva, a távolba néz, majd sírni kezd.

János, aki titokban követte Őt, közelébe megy, és megszólítja:

– Mester!

A történet folytatását lásd: J 41-43. oldalán.

(7-1217)

+

Jézus efraimi tartózkodása alatt Johanna is odamegy, a többi nőtanítvánnyal együtt, hogy segítse Jézust és az apostolokat.

(8-268)

Őrizd meg békédet!

A Jeruzsálembé való ünnepélyes bevonulás előtti pénteken Jézus Betániába hívja a nőtanítványokat, akik között ott van Johanna is, aki többek között megjegyzi, Jézussal beszélgetve:

– Olyan szép dolog, hogy ezek a nővérek egyformán hisznek benned... Reméljük, hogy ami most még csak természetes szeretet a Mester iránt, magasabbá válik, mint Valériánál is történt...

– A gyémántok lassan alakulnak ki, Johanna. Századokra van szükség a mélység tűzében... Sohasem szabad sietni... És elcsüggedni sem, Johanna...

– És amikor egy gyémánt... hamuvá válik?

– Az annak a jele, hogy még nem volt tökéletes gyémánt. Szükség van még a türelemre és a tűzre. Előlről kell kezdeni, remélve az Úrban. Az, ami a kezdetben vereségnek tűnik, gyakran győzelemmé válik a második alkalommal.

– Vagy a harmadik, vagy negyedik, sőt több alkalom múltával. Én sokszor kudarcot vallottam, de végül te győzedelmeskedtél, Rabbi! – mondja Mária Magdolna, orgonahangján, a terem végéről.

A nőtanítványok további társalgását lásd P 11,456-548.

(8-414)

+

Később Jézus beszél a Merón-tó mellől jött Annával, és kéri őt, hogy a következő napokban hagyja otthon unokáit, amikor ő Jézust követi.

– Miért Uram? Üldöztetéstől félsz?

– Igen. És jobb, ha az ártatlanok nem látják és nem hallják... Lásd részletesen: Gy 5,210-212.

Kissé később Johanna és Valéria együtt Jézushoz megy. Mindkettő szomorú. Főleg Johanna.

– Mester, Anna megijesztett minket. Te azt mondtad neki... Ó, de nem igaz! Kúza bizonytalan... számító... de nem hazug! És Ő biztosított engem arról, hogy Heródes nem akarja, hogy bárki is ártsen neked... Én nem ismerem Ponciust... – Valériára tekint, és hallgat. Utána folytatja: – Reméltem, hogy megtudok valamit Plautinától, de nem sokat tudtam meg...

– Anna nagyon le van sújtva, a gyermekek miatt.

– Beszélt nekünk erről, aggódva...

– Igen. Azt mondtam neki, tartsa távol őket az emberektől. Ugyanazt mondom neked, Johanna, és neked, Valéria.

– El fogom küldeni Fausztinát Beterbe, még az ünnepek előtt.

– Én nem. Nem válok meg a gyermekektől. Otthon tartom őket. De megmondom Annának, engedje odamenni az övét is. Annak az asszonynak a gyermekei szerencsétlenek, de meg lesznek tiszteltetve meghívásom által, és nem fognak ellentmondani anyjuknak. És én...

– Én szeretném...

– Mit, Mester?

– Hogy ezekben a napokban mindnyájan nagyon egyesülve maradnátok. Magammal viszem Anyám rokonát és Lázár nővéreit. De szeretném, ha ti együtt maradnátok, nagyon egyesülve.

– De nem mehetnénk oda, ahol te vagy?

– Én olyan leszek, mint egy villám, amely hirtelen felvillan, és eltűnik, ezekben a napokban. Reggel fölmegek a Templomba, és utána elhagyom a várost. A Templomon kívül, minden reggel, nem tudnátok megtalálni engem.

– Tavaly nálam voltál...

– Ebben az évben nem leszek senkinek a házában sem. Egy villám leszek, amely végigfut...

– De a húsvét...

– Azt apostolaimmal kívánom elfogyasztani, Johanna. Ha így akarja Mestered, biztosan jó oka van rá.

– Igaz... Akkor tehát egyedül leszek... Mert testvéreim azt mondták, szabadok akarnak lenni ezekben a napokban, és Kúza...

– Mester, én visszavonulok. Erősen esik. Megyek a gyermekekhez, akik, hallom, a csarnokban vannak – mondja Valéria, és tapintatosan visszavonul.

– A te szívedben is erősen esik, Johanna.

– Igaz, Mester. Kúza olyan... furcsa. Többé nem értem meg. Egy állandó ellentmondás. Talán barátai befolyásolják gondolatait... vagy valami fenyegetést kapott... vagy fél holnapjától.

– Nincs egyedül. Sőt, mondhatom, hogy kevesen vannak azok, akik, mint én, nem félnek a holnaptól, és mind kevesebben lesznek. Légy nagyon kedves és türelmes iránta. Ő csak egy ember, semmi más...

– De oly sokat kapott Istentől, tőled, hogy hálásnak kellene...

– Kellene! Igen. De ki nem kapott tőlem Izraelben? Jót tettem barátokkal és ellenségekkel, megbocsátottam, gyógyítottam, vigasztaltam, oktattam... Te látod, és még jobban fogod látni, hogy csak Isten változatlan, és milyen különböző az emberek viselkedése, és milyen gyakran azok, akik többet kaptak, a legkétségesebbek arra, hogy ráüssenek jótevőjükre. Igazán elmondható lesz, hogy az, aki velem étkezett, sarkát emelte ellenem.

– Én nem fogom ezt tenni, Mester!

– Te nem. De sokan, igen.

– Férfjem talán ezek között van? Ha így lenne, nem térnék vissza házamba ma este.

– Nem. Ma este nincs ezek között. De ha köztük lenne, a te helyed akkor is ott lenne. Mert ha ő vétkezik, neked nem kell vétkezned! Ha ő ingadozik, neked támogatnod kell őt! Ha ő rád tapos, meg kell neki bocsátanod!

– Ó, nem tapos rám! Szeret engem. De szeretnék biztosabb lenni. Ő annyira Heródes hatása alatt lehet! Szeretném, ha kicsikarna egy ígéretet a negyedes fejedelemtől, rád vonatkozólag. Úgy, amint Klaudia próbálkozik elnyerni azt Pilátustól. De Kúza csak Heródes bizonytalan kijelentéseit tudta közölni velem, és csak arról tudott biztosítani, hogy Heródesnek nincs más vágya, csak az, hogy lásson téged valami csodát véghezvinni, és nem fog üldözni téged... Reméli, hogy ezzel el tudja hallgattatni lelkiismeret furdalását János miatt. Kúza azt mondja: „Királyom mindig azt mondja: 'Ha az ég parancsolná meg nekem, akkor sem emelnék rá kezet. Nagyon félek!'”

– Az igazat mondja. Nem emelne kezet rám. Izraelben sokan nem fogják megtenni ezt, mert sokan félnek attól, hogy elítéljenek engem. De másokat fognak kérni erre. Mintha Isten szemében különbség lenne a között, aki lesújt rám, a nép akaratának nyomására, és a között, aki lesújtat rám.

– Ó, de a nép szeret téged! Nagy ünnepeket készítenek számodra. És Pilátus nem akarja a felfordulást. Megerősítette a katonaságot ezekben a napokban. Én annyira remélem, hogy... Nem tudom, mit remélek, Uram. Remélek, és elcsüggedek. Ezekben a napokban úgy váltakoznak gondolataim, mint ahogy a napsütés váltakozik az esővel...

– Imádkozz, Johanna, és őrizd meg békédet! Gondolj mindig arra, hogy te sose okoztál fájdalmat a Mesternek, és Ő megemlékezik erről. Menj!

Johanna, aki ez alatt a néhány nap alatt sápadttá vált és lesoványodott, gondolataiba merülve megy el.

(8-422)

+

Jézust, elfogatása és éjjeli kihallgatása után, Pilátushoz vezetik. A felfelé emelkedő út végén már látszik az Antónia-torony. Egy asszony élesen felkiált:

– Ó, az én Üdvözítőm! Életemet az övéért, ó, Örökkévaló!

Jézus feléje fordítja fejét, és egy nagyon szép ház magas teraszán meglátja Kúza feleségét, Johannát, szolgálói között, és mellette a kis Máriát és Mátyást, ég felé emelt karral.

De az ég ma nem hallja meg az imát! Jézus felemeli kezeit, és áldással int búcsút nekik.

(9-271)

+

A Kálváriára menő úton állnak a Jézus iránt részvétet érző asszonyok. Jézushoz mennek, sírva, és letérdelnek lába előtt, miközben Ő lihegve megáll... és még rájuk tud mosolyogni, és a velük levő, de szintén elfátyolozott férfit is, aki most felfedi arcát. Jonatán, a pásztor az. Őt azonban nem engedik át a katonák. Csak az asszonyokat, akiknek egyike Johanna, Kúza felesége. Rosszabbul néz ki, mint amikor haldoklott. Kezében egy ezüstkorsó. Felajánlja Jézusnak. Ő azonban visszautasítja. Annyira kapkod levegő után, hogy nem is tudna inni....

Jézus megköszöni az asszonyoknak részvételüket:

– Köszönöm Johanna, köszönöm Nike... Megáldalak titeket... Menjetek... haza... imádkozzatok... értem... Isten veled, Jonatán... vezesd el őket...

Amikor felérkeznek a Kálvária tetejére, megérkezik Mária is, a másik két Máriával, Johannával és még négy asszonnyal. Jonatán is ott van, úrnője mögött. A pásztorok is ott vannak, fűtyköseikkel, amelyekkel utat nyitottak az asszonyoknak a szitkozódó tömegben, s félkörben körülállják őket.

(9-332)

Minden szenvedés föltámadásban végződik

Egy gazdag szobában, amelybe alig szűrődik be a külső fény, Johanna egy széken ül az alacsony ágy mellett, amelyet pompás takaró fed. Zokogva sír.

Jézus csendesen belép a szobába anélkül, hogy a függöny megmozdulna, vagy az ajtó kinyílna, és Johanna közelébe megy. Megérinti haját, és suttogva megkérdezi tőle:

– Miért sírsz, Johanna?

Johanna azt hiszi, hogy őrangyala kérdezi őt, és mivel nem emeli fel fejét az ágy széléről, nem lát semmit. Még csüggedtebb sírás közben mondja:

– Mert többé még az Úr sírjához sem tudok menni, hogy ott sírjak, és ne legyek egyedül.

– De feltámadt. Nem vagy boldog ezért?

– Ó, igen! De mindenki látta Őt, kivéve engem és Mártát. És Márta biztosan meglátja majd Betániában... mert az barátjának a háza. Az enyém... az enyém többé nem barátjának háza... Mindent elvesztettem szenvedésével... Mind Mesteremet, mind férjem szeretetét... és az Ő lelkét... mert nem hisz... nem hisz... és kinevet engem... és megparancsolja, hogy Üdvözítőmnak még emlékét se tiszteljem... nehogy tönkregyem őt... Az Ő számára fontosabb az emberi érdek... Én... én... én nem tudom, hogy továbbra is szeressem-e őt, vagy pedig utáljam. Nem tudom, hogy engedelmeskedjem-e neki, mint felesége, vagy ne engedelmeskedjem, amint lelkem szeretné, a Krisztussal való nagyobb lelki jegyesség miatt, akihez hűséges maradok... Én... én szeretném tudni... És ki ad nekem tanácsot, hogy Ő többé nem érhető el a szegény Johanna által? Ó... Uram számára befejeződött a szenvedés!... Számomra pénteken kezdődött, és tovább tart... Ó, olyan gyenge vagyok, nincs erőm ennek a keresztnek hordozására!

– De ha Ő segítene téged, szeretnéd hordozni, érte?

– Ó, igen! Amennyiben Ő segít engem... Ő tudja, mit jelent egyedül hordozni a keresztet... Ő, szánj meg engem, szerencsétlenségemben!

– Igen. Én tudom mit jelent egyedül hordozni a keresztet. Ezért jöttem, és vagyok melletted. Johanna, felfogod, ki beszél hozzád? A te házad többé nem baráti ház Krisztus számára? Miért? Ha ő, a te földi hitvesed olyan, mint egy felhő által eltakart csillag, amelyet elfödnek az emberi mérges kigőzölgések, te mindig Jézus Johannája vagy. A Mester nem hagyott el téged. Jézus sohasem hagyja el a vele eljegyzett lelkeket. Ő mindig a Mester, a Barát, a Jegyes, most is, hogy föltámadt. Emeld fel fejedet, Johanna! Nézz rám! A titkos tanításnak ebben az órájában kedvesebb, mint ha úgy jelent volna meg neked, mint a többieknek megmondom, hogyan kell viselkedned a jövőben. Azt, amit sok nővérednek tennie kell majd. Szeresd, türelmesen és engedelmesen, megzavarodott férjedet. Annál inkább növelj kedvességedet, minél inkább erjed benne az emberi félelem keserősége. Annál inkább növelj lelki ragyogásodat, minél inkább növeli Ő magában a földi érdekek homályát. Légy hűséges mindkettőtök helyett! És légy erős lelki eljegyzésedben! A jövőben milyen sokaknak választaniuk kell majd Isten és társuk akarata között! De nagyok lesznek, amikor a szereteten és az anyaságon felül, követik Istent. A te szenvedésed most kezdődik. Igen. De látod, hogy minden szenvedés föltámadásban végződik...

Johanna lassacskán felemeli fejét. Sóhajtásai ritkulnak. Most nézi, és látja, és térdre ereszkedik, imádva, és suttogva:

– Az Úr!

– Igen. Az Úr. Látod, hogy úgy vagyok veled, amint senkivel sem voltam. De én látom az egyesek szükségletét, és annak megfelelő fokban adom segítségemet az engem váró lelkeknek. Szállj fel kálváriára, mint jegyes, az én simogatásom segítségével, és a te két ártatlanodéval. Megáldalak, Johanna! Higgyél! Megváltottalak téged. Te meg fogsz váltani, ha hiszel.

Johanna most mosolyog, és meg meri kérdezni:

– A gyermekekhez nem mész el?

– Megcsókoltam őket hajnalban, miközben még aludtak ágyacskájukban, és azt hitték, hogy az Úr anyyala vagyok. Az ártatlanokat mindig meg tudom csókolni, amikor csak akarom. De nem ébresztettem föl őket, nehogy túlságosan megzavarjam őket. Lelkük megőrzi csókom emlékét... és annak idején átadja azt értelmüknek. Semmi sem vész el abból, ami az enyém. Te légy mindig anya számukra! És mindig leánya az én Anyámnak. Sose szakadj el teljesen tőle. Ő anyai kedvességgel folytatja számodra a mi barátságunkat. És vidd el hozzá a gyermekeket. Neki szüksége van a gyermekekre ahhoz, hogy ne érezze magát annyira elhagyva saját gyermekétől...

– Kúza nem akarja majd...

– Kúza megengedi majd neked.

– El fog küldeni engem, Uram? – kiált fel újabb szenvedésében.

– Ő egy homályba borult csillag. Vidd vissza őt a világosságra a te jegyesi és keresztény hősiességeddel! Isten veled! Anyámon kívül, másoknak ne beszélj erről az eljövetelemlről. A kinyilatkoztatásokat is csak azoknak és akkor kell elmondani, amikor helyes azt megtenni.

Jézus mosolyog, tündökölve, és a tündöklésben eltűnik.

Johanna feláll, mint aki álmodott, öröm és fájdalom között, félve attól, hogy álmodott, és biztosan abban, hogy látta. De az, amit magában érez, biztossá teszi őt. Odamegy a kicsinyekhez, akik nyugodtan játszanak a teraszon, és megcsókolja őket.

– Nem sírsz többé, Mama? – kérdi félénken Marika, aki többé már nem a nyomorúságos, szegény kisleány, hanem egy karcú és kedves leányka, jól gondozott ruhájában és megfésült hajával; és Matyi, aki barna és nyúlánk, fiús lelkesedéssel mondja:

– Mondd meg nekem, ki okozta sírásodat, és én megbüntetem.

Johanna szívére szorítja mindkettőjüket, és azt mondja:

– Nem sírok többé. Jézus feltámadt, és megáld titeket.

– Ó, akkor többé nem vérzik? Nem szenved? – kérdi Marika.

– Ostoba! Mondd inkább: nem halott többé! Most boldog, akkor!... Mert rossz dolog lehet halottnak lenni... – mondja Matyi.

– Akkor nincs többé okod a sírásra, mama? – kérdi újból Marika.

– Nincs. Ti ártatlanok, nincs. Örvendeztetek az angyalokkal!

– Az angyalok!... Ezen az éjjelen, nem tudom, annak melyik szakaszában, éreztem egy simogatást és felébredtem, azt mondva: „Mama!” – de nem téged hívtalak. Meghalt mamámat hívtam, mert ez a simogatás könnyedebb és kedvesebb volt, mint a tied, és egy pillanatra kinyitottam szememet. De csak egy nagy világosságot láttam, és azt mondtam: „Angyalom csókolt meg, hogy megvigasztaljon nagy fájdalmamban, amit az Úr halála miatt érzek” – mondja Marika.

– Én is. De én nagyon álmos voltam, és azt mondtam: „Te vagy?” Örangyalomra gondoltam, és azt akartam mondani neki: „Menj, csókold meg Jézust és Johannát, hogy többé ne féljenek”, de nem sikerült. Ismét elnyomott az álom, és azt álmodtam, hogy az égben voltam veled és Marikával. Utána jött az a földrengés, és felébredtet, megfélemlítve. De Eszter azt mondta: „Ne félj. Már elmúlt!” – és én tovább aludtam.

Johanna újból megcsókolja őket, és utána nyugodt játékaiknál hagyva őket, elmegy a vacsora termébe. Máriát kéri. Belép hozzá. Bezárja az ajtót, és kimondja a nagy szót: „Láttam Őt. Neked elmondom. Megvigasztalt, és boldog vagyok. Szeress engem, mert Ő azt mondta, hogy veled egyesülve kell maradnom!”

Az Anya azt válaszolja:

– Már mondtam neked, szombatán, hogy szeretlek. Tegnap. Mert tegnap volt... És oly távolinak tűnik az a sírásban és sötétségben töltött nap, ettől, amely világos és mosollyal teljes!

– Igen... Már mondtad, most visszaemlékezem arra, amit Ő megismételt nekem. Te azt mondtad: „Nekünk, asszonyoknak kell megtennünk, mert mi itt maradtunk, a férfiak viszont elmenekültek.. Mindig az asszony az, aki szül...” Ó, Anya, segíts engem Kúza megszületésében! Ő elhagyta a hitet!... – Johanna ismét sír.

Mária, karjai közé veszi őt:

– A szeretet erősebb a hitnél. És a legtevékenyebb erény. Azzal újjá fogod teremteni Kúza lelkét. Ne félj! Én segítlek.

(10-52)

+

Kúza elbocsátotta Jonatánt, harmincéves becsületes munkája után, ő azonban nem búslakodik emiatt:

– A Jézusnak annyira kedves szegénységben élek, és szolgálni fogom Őt egészen addig, míg magához nem hív engem – mondja. Lásd: Bp 72.

(10-59)

Veronika

A keresztyúti ájtatosságban szereplő Veronika, aki kendőt nyújtott Jézusnak, arcának megtörlésére, és akinek kendőjére kirajzolódott Jézus képmása, Valtorta látomásaiban Nike néven szerepel. Először Jézus nyilvános működésének harmadik évében találkozunk vele, amikor a húsvéti ünnepek előtt Jézus a Templomba megy, hogy beszerezze a húsvéti bárányt az esti vacsorához. Előző napon volt a szegények számára rendezett lakoma Johanna palotájában. A felöltöztetett és meggyógyult szegények közül is sokan a Templomban vannak. Az egyik mondja a körülötte állóknak:

– Képzeljétek! Összegyűjtött, jóllakatott, felöltöztetett, meggyógyított minket, és sokan találtak munkát és segítséget a gazdag tanítványok révén. De valójában minden Őáltala jött, óvja meg Őt Isten mindig – mondja egy férfi.

– Egyik nőtanítványa feljegyezte nevemet, és azt mondta, menjek el hozzá, húsvét után, mert elvisz béteri birtokára. Érted asszony? Engem és gyermekeimet. Dolgozni fogok. De mit jelent pártfogása alatt, biztonságban dolgozni? Öröm az! És Lévim se fog megszakadni az aratásban. Mert a nőtanítvány, aki befogad minket, a rózsafákhoz teszi... Az játék, mondom neked! Ah! Adjon az Örökkévaló dicsőséget és áldást Messiásának! – mondja a Sáron vidékéről jött özvegyasszony egy jómódú izraelita asszonynak, aki őt kérdezi.

– Ő, és én nem tehetném meg?... Már mindegyikteknek van helye, akiket tegnap összegyűjtött? – kérdi a gazdag asszony.

– Nem, asszony. Vannak még más özvegyasszonyok, gyermekeikkel, és más férfiak is.

– Szeretném megkérdezni tőle, volna-e szíves megengedni nekem, hogy segítek neki.

– Szólítsd meg!

– Nem merem.

– Menj te, Lévim, mondd meg neki, hogy egy asszony szeretne vele beszélni.

A kisfiú elmegy, és megmondja Jézusnak. Jézus azt mondja a gazdag asszonynak:

– Ha valóban vállalod, hogy anyja légy az árváknak és nővére az özvegyasszonyoknak, menj Kúza palotájába. Mondd meg Johannának, hogy én küldelek. Menj, és földed úgy teremjen, mint Éden földje, könyörületesség miatt. És még többet teremjen szíved a felebarátod iránt egyre növekvő szeretetben!...

Erre egy másik asszony, Nike, is Jézushoz megy:

– A szórványból való héber asszony vagyok, várvavárt Király. Szolgálhatnék-e neked úgy, mint az az asszony, akit Johannához küldtél?

Jézus ránéz. Egy negyven év körüli, jól öltözött, közvetlen modorú asszonyt lát. Megkérdi tőle:

– Özveggy vagy, nemde?

– Igen. És gyermektelen. Nemrég tértem haza, és Jerikóban vásároltam földeket. Azért, hogy közel legyek a Szent Városhoz. De most látom, hogy Te nagyobb vagy nála. És követlek. Kérlek, fogadj el szolgálódnak! A tanítványok révén ismerlek téged. De te felülmúlod elbeszéléseiket.

– Rendben van. De pontosan mit akarsz?

– Segíteni neked, a szegényekben, és – amennyire tehetem – téged megszerettetni és megismertetni. Sokakat ismerek a szórvány településeiről, mivel követtem férjemet üzleti vállalkozásai alkalmával. Van vagyonom. De kevéssel beérem. Ezért sokat tehetek. És akarok is sokat tenni, szeretetből irántad, és ama ember lelkének szabadulásáért, aki engem szülőleányként vett feleségül, húsz évvel ezelőtt, és szerető hitvestársam volt utolsó leheletéig. Halála előtt ezt mondta, mintha jövendőlt volna: „Halálom után testemet, amely szeretett téged, add át a sírnak, és menj hazánkba! Meg fogod találni a megígértet. Te meglátod Őt! Keresd meg! Kövesd! Ő a Megváltó, a Föltámasztó, és megnyitja majd nekem az Élet kapuit.

Légy jó, hogy segíthess nekem, hogy készen legyek, amikor Ő megnyitja a mennyeket azoknak, akiknek már nincs tartozásuk az Igazságosságnak. És légy jó, hogy kiérdemeld a vele való mielőbbi találkozást! Esküdj meg, hogy ezt megteszed, és az özvegység meddő könnyeit tevékeny erővé változtatod. Judit legyen a példaképed, hitvesem, és minden nemzet ismerni fogja nevedet!” – Szegény férjem! Én csak azt kérem, hogy te ismerj engem, mint...

– Ismerni foglak, mint jó nőtanítványt. Te is menj Johannához, és Isten legyen veled!

(5-506)

Mesterem és Uram!

Jézus az országút dúslombú fáin halad az apostolokkal, a forró déli órákban. A verejték fényes csíkokban csurog végig a porlepte arcokon. A fáradt lábak csak vonszolják magukat, és újabb port vernek fel, ami gyötri őket.

Jézus bátorítja fáradt apostolait. Bár Ő is verejtékezik, védelméül a nap ellen mégis fejére húzza köpenyét, és a többieknek is ezt tanácsolja. Azok szótlanul engedelmeskednek. Túlságosan kimerültek ahhoz, hogy erejük legyen a szokásos panaszkodásokhoz. Mennek, mintha részek lennének...

– Vigasztalódjatok! Ott van egy ház, a szántóföldek között... – mondja Jézus.

– Ha ez is olyan, mint a többi, akkor nem marad más, mint sokat gyalogolni, céltalanul, a perzselő földeken – morogja köpenyébe Péter. A többiek megerősítik egy vigasztalan „Hm!”-mel.

– Én megyek. Ti maradjatok itt a kevés árnyékban!

– Nem! Nem! Mi is megyünk. Csak lesz talán egy kútjuk itt, amelyből nem hiányzik a víz, és iszunk, hogy eloltsuk a bensőnkben lévő tüzet.

– Megártana ilyen kimelegedve inni.

– Meghalunk... de még mindig jobb lesz, mint amit most állunk ki...

Jézus semmit sem felel rá. Sóhajt, és megy előre az élen, egy keskeny gyalogúton, amely a búzátáblák között vezet.

A gabonaföldek nem nyúlnak a házig, hanem egy csodálatos, árnyékos gyümölcsösnél érnek véget, amely hűvös a napfényben és hőségben, és gazdag, üdítő gyűrűt képez a ház körül. Az apostolok, egy fellélegző „ah!”-hal be is hatolnak abba.

Jézus viszont tovább megy, mit sem törődve kérésükkel, hogy maradjanak ott egy ideig. Galambturbékolás, keréknyikorgás hallatszik, a házból pedig nyugodt női hangok szűrődnek ki, s mindezek együtt terjednek szét a vidék tökéletes csendjében.

Jézus egy kis üres helyre ér, amely széles, tiszta járdaként veszi körül a házat, és szőlőlugas teríti a járda fölé lombcsövényét és oltalmazó árnyékát. A szőlő két kutat is beárnyékol. Az egyik kút a ház jobboldalán, a másik baloldalán van. A nyitott ajtókon vékony függönyök lengenek. Női hangok és edénycsörömpölés hallatszik ki az egyik szobából. Jézus arra tart, és ahogy elhalad, egy tucatnyi galamb – amelyek a földre szórt magvakat szedegették fel csőrükkel – nagy szárnycsapdosással repül fel. A zajra felfigyelnek a szobában levők, és amikor Jézus a kezével félrevonja a függönyt, az egyik szolgáló ámulva néz az ismeretlenre.

– Békesség e háznak! Mint vándor, kaphatnék-e felfrissülést? – mondja Jézus a küszöbön állva. A tágas konyhában a szolgálok éppen a déli étkezésnél használt edényeket mosogatják.

– Úrnőm nem fog elutasítani. Megyek, szólok neki.

– De más tizenkettő is van velem, és ha csak a magam számára kaphatnék felfrissülést, inkább én sem kérem.

– Megmondjuk úrnőnknek, és biztosan...

– Mesterem és Uram! Te itt? Nálam? Minek köszönhetem ezt a kegyelmet? – szakítja félbe egy hang, és egy asszony, Nike, siet oda, és letérdel, hogy megcsókolja Jézus lábait.

A szolgálok szoborrá merevednek. Az, aki a tányérokat mosogatta, úgy marad, jobb kezében a ronggyal, a forró víztől vörös bal kezében egy csöpögő tányérral. Egy másik, aki a késeket fényesítette, sarkán ülve a földön, az egyik sarokban, föltérdel, hogy jobban lásson, mire a kések nagy csörömpöléssel a földre hullanak. Egy harmadik, aki hamut ürít ki a tűzhelyből, hamus arcát emeli fel, és úgy marad, tátott szájjal, a tűzhely magasságából kiemelkedve.

– Itt vagyok. Sok házból kiutasítottak minket. Fáradtak, és szomjasak vagyunk.

– Ó, gyere! Gyere! Ne ide! Az északi fekvésű termekbe, amelyek hűvösek és árnyékosak. Ti pedig készíttetek be vizet a test tagjainak, meg ízes italokat. Te pedig, leány, szaladj, és ébreszd fel a majorost, hogy segítsen neked az előételek elkészítésénél, amíg várunk a lakomára...

– Ne, Nike! Nem nagyvilági vendég vagyok. A te üldözött Mestered vagyok. És ételnél is inkább szállást és szeretetet kérek tőled. Könyörületet kérek. Inkább barátaim, mint magam számára...

– Igen, Uram. De mikor étkeztetek utoljára?

– Ők, nem tudom. Én tegnap hajnalban, velük.

– Na látod... Nem készítek pazar lakomát. De, mint nővér vagy anya, mindenkinek megadom a szükségeset, neked pedig, mint szolgálód és nőtanítványod, hódolatot és segítséget adok. Hol vannak a testvérek?

– A gyümölcsösben. De talán már jönnek. Hallom a hangjukat.

Nike kisiet, meglátja, odahívja, majd bevezeti őket Jézussal együtt egy hűvös előcsarnokba, ahol már el vannak készítve a tálak és a törülközők. Itt felfrissíthetik arcukat, megmoshatják karjukat és lábukat a vastag portól és verejtéktől.

– Kérlek titeket, vessétek le magatokról a nagyon átizzadt ruhákat! Mindet adjátok oda azonnal a szolgálóknak! Nagy felfrissülést jelent majd felvenni a tiszta ruhát és a megtisztogatott sarukat. És utána jöjjetek abba a terembe. Ott várlak titeket.

Ezzel Nike kimegy, és becsukja az ajtót...

Péter társalgását Nikével lásd Pt 5,216-217. oldalán.

– Itt igazán jó. De tudtad, hogy Nike itt lakik? – kérdi Tamás.

– Nem jobban, mint amennyire ti tudtátok. Annyit tudtam, hogy nemrég vásárolt földjei Jerikó közelében vannak. Nem többet. A vándorok kedves angyala vezérelt ide minket.

– Valójában téged vezérelt. Mi nem is akartunk jönni.

– Én kész voltam a földre vetni magamat, és inkább perzseltetni magamat a nappal, mintsem egyetlen további lépést is tenni – mondja Máté.

– Nappal már nem lehet járni. Ebben az évben jóval korábban süt erősen a nap. Mintha az is kezdene megbolondulni.

– Igen. A nap első óráiban és esti időben fogunk gyalogolni. De hamarosan a hegyekbe megyünk. Ott nincs annyira meleg.

– Énhozzám? – kérdi a Kerióti.

– Igen, Júdas. Meg Juttába és Hebronba.

– De Aszkalonba nem, ugye?

– Nem, Péter. Oda megyünk, ahol még nem voltunk. De napsütésben és hőségben biztosan így is lesz részünk. Egy kis áldozat értem és a lelkekért. Most pihenjete le! Én kimegyek imádkozni a gyümölcsösbe.

– Hát te soha nem vagy fáradt? Nem volna jobb, ha te is pihennél? – kérdi Júdas, Alfeus fia.

– A Mester valószínűleg itt akar maradni... – jegyzi meg a Zelóta.

– Nem. Hajnalban indulunk, hogy a hűvös órákban gázoljunk át a folyón.

– A Jordánon túli részen hová megyünk?

– A tömegek most vannak hazatérőben. Húsvét után Jeruzsálemben hiába kerestek engem. A gázlónál fogok prédikálni és gyógyítani. Utána elmegyünk, hogy rendbe hozzuk Salamon kis házát. Értékes lesz az nekünk...

– De Galileába nem megyünk vissza?

– Oda is elmegyünk. De sokat leszünk ezeken a déli részekén, és értékes lesz egy hajlék. Aludjatok! Én megyek.

Vacsora után lehetnek. Éjszaka van. Bő harmat hull hangosan a szőlőlevelekre a párkányról. Az apostolok már visszavonultak. Nike azonban fenn van, és a Mestert hallgatja.

Jézus mereven ül a ház melletti kőpadon. Az asszony előtte áll, tiszteletteljes, figyelő testtartással. Jézus bizonyára egy már megkezdett beszédet fejezett be. Ezt mondja:

– Igen. A megjegyzés jogos. De biztos voltam, hogy a bűnbánónak, helyesebben az újjászületőnek nem hiányzik majd az Úr segítsége. Mialatt vacsoráztunk, és te, felszolgálás közben, kérdéseket tettél fel, én arra gondoltam, hogy a segítség te vagy. Ezt mondtad: „Én csak rövid időszakokra követhetlek, mert a ház és az új személyzet felügyeletet kíván.” És emiatt sajnálkoztál, mondván, hogy ha tudtad volna, hogy engem azonnal megtalálsz, nem vásároltad volna meg, mivel leköt. Pedig látod, arra volt jó, hogy vendégül lásd az evangélium hirdetőit. Tehát jó. De még tehetsz szolgálatot... mialatt arra vársz, hogy tökéletes módon szolgálj az Urat. Egy szolgálatot kérek tőled, szeretetből azon lélek iránt, aki újjászületőben van, tele jóakarattal, de nagyon gyenge. A túlzott vezeklés gyötörhetné, a Sátán pedig kihasználná ezt a gyötrődést.

– Mit kell tennem, Uram?

– Menned. Minden holdhónapban menned, mintha valami szertartás volna. Mert az. A felebaráti szereteté. Elmegy Karitba, és a kocsányos tölgyek között vezető úton fölfelé menve, így szólítgatod: „Illés! Illés!” Ő majd ámulva jön elő, te pedig így köszöntöd: „Béke neked, testvérem, Jézus, a Názáreti nevében!” Annyi kétszersültet viszel neki, ahány nap van egy holdhónapban. Nyáron semmi egyebet. A Sátoros ünnepektől kezdődően a kenyerek mellé viszel még négy korsó olajat minden hónapban. És a sátoros ünnepeken viszel neki egy kecskeszőr köntöst, vastagot, amely nem ázik át, meg egy takarót. Mást nem.

– És ne szóljak egy szót sem?

– Csak a szorosan vett szükségeset. Kérdezősködik majd felőlem. Mondd el, amit tudsz. Bizalmasan közli majd veled aggályait, reményeit és csüggedéseit. Te mondd azt, amit hited és könyörületed sugall. Az áldozathozatal különben sem tart sokáig. Még tizenkét holdhónapig sem... Akarsz könyörületet lenni hozzám és a vezeklőhöz?

– Igen, Uram... De miért vagy ennyire bús?

– És te miért sírsz?

– Mert szavaidban halálsejtelmet érzek... Ilyen hamar elveszítelek, Uram? – Nike, fátyla alatt, sír.

– Ne sírj! Nagy békében leszek utána... Nem lesz többé gyűlölet. Nem lesznek többé csapdák. Nem lesz többé rajtam, körülöttem a... bűnnek ez az iszonyata... Nem lesznek többé kegyetlen közelségek... Ó, ne sírj, Nike! Üdvözítőd békében lesz. Diadalmas lesz...

– De előtte... de előtte... Férfjemmel mindig olvastuk a prófétákat... És remegtünk a borzadálytól, Dávid és Izajás szavai miatt... De csakugyan, pontosan így történik veled?

– Igen, és még több is...

– Ó... ki nyújt neked enyhületet? Ki lesz ott halálodnál úgy... hogy még lesz benne remény?

– A hűséges tanítványok szeretete, de főleg a hűséges nőtanítványoké.

– Akkor az enyém is. Mert én semmi áron nem leszek távol Megváltómtól! Csak... Ó, Uram! Minden vezeklést, minden áldozatot követelj meg tőlem, de arra az órára adj nekem férfias bátorságot! Amikor te olyan leszel, „mint a kiszáradt agyag”, a szomjúság miatt „szájpadlásodhoz tapadt nyelvvel”, amikor úgy nézel ki, mint „a leprás, aki elfödi arcát”, tedd, hogy a királyok Királyaként ismerjelek fel, és segítségedre legyek, mint hű szolgád! Ne rejtse el előlem megkínzott arcodat, ó Istenem! Hanem – miként csak most – engedd, hogy gyönyörködjem ragyogásodban! Te, Hajnalcsillag, engedd, hogy akkor is nézhesselek, és arcod bevésődjék szívembe, amely – ó, az enyém is, mint a tied – azon a napon a fájdalomtól oly lágy lesz, mint a viasz... – Nike most térdel, szinte leborulva, és időnként fölemeli könnyes arcát, hogy ránézzen Urára, aki hófehér az erős holdfényben, a sötétszínű fal előtt.

– Megkapod mindezt. Én pedig megkapom könyörületed. Velem együtt jön fel kőpadomra, és onnan velem együtt száll föl a mennybe. A te örökkétartó koronád. Angyalok és emberek a legszebb dicséretet mondják majd rólad: „A csapás, a bűn, a kételkedés órájában hű volt, nem vétkezett, hanem segítséget nyújtott az Úrnak.” Állj fel, asszony! És légy áldott, mostantól fogva, mindörökre!

Ráteszi kezét, amikor az feláll, és utána bemennek a csendes házba, éjszakai pihenőre.

(5-574)

Erősnek kell lenned!

Amikor a nagytanács kiadja a rendeletet a zsinagógáknak, hogy jelentést kell tenniük Jézus hollétéről, mert el akarják Őt fogni, Jézus elhatározza, hogy egy időre a határmenti, de már Szamariában lévő Efraimba megy. Betániából Lázár fedett kocsijain távoznak, s éjszakára Nikénél szállnak meg, Jerikó melletti birtokán. Nike kora reggel előkészíti számukra az útravalót, tizenkét tarisznyába elosztva a különféle ételeket, egy fajtát téve mindegyikbe. Éppen befejezi ezt, amikor Jézus megjelenik a konyhában, és üdvözlől mindenkit.

– Mester, béke veled! Már felkeltél?

– Az elsőnek kellett lennem. De tanítványaim oly fáradtak, hogy még aludni hagytam őket. Mit csinálsz, Nike?

– Előkészítem... Nem lesznek súlyosak, látod? Tizenkét tarisznya. És számoltam hordozóik erejével.

– És én?

– Ó, Mester! Neked már megvan a terhed... – és könny jelenik meg Nike szemében.

– Gyere ki, Nike. Beszélgetni fogunk, békében.

Kimennek, és eltávolodnak a háztól.

– Szívem sír, Mester...

– Tudom. De erősnek kell lenned! Erősnek, arra gondolva, hogy nem okozol nekem fájdalmat...

– Ó, ezt sose! De azt hittem, közeledben lehetek, és ezért jöttem Jeruzsálembe. Különben itt maradtam volna, ahol birtokaim vannak.

– Lázár, Mária és Márta is azt hitték, hogy velem lehetnek. És látod!...

– Látom, igen, látom. Többé nem térek vissza Jeruzsálembe, most, hogy te nem vagy ott. Itt maradva mindig közelebb leszek hozzád, és segíteni tudlak.

– Már oly sokat adtál...

– Semmit sem adtam. Szeretném, ha házamat oda tudnám vinni, ahol te vagy. De el fogok menni, biztosan el fogok menni, hogy megnézzem, mi hiányzik. Most helyes, hogy azt tegyem, amit te mondtál, hogy tegyek. Itt maradok addig, míg meggyőződnek róla, hogy te nem vagy itt. De utána...

– Hosszú és fáradalmas út egy asszony számára, és bizonytalan.

– Ó, nem félek. Túl öreg vagyok ahhoz, hogy megkívánjanak, mint nőt, és nem hordok kincseket, hogy megkívánjanak, mint zsákmányt. A rablók jobbak sokaknál, akik szenteknek képzelik magukat, de akik valójában rablók, és el akarják rabolni békédet és szabadságodat...

– Ne gyűlöld őket, Nike!

– Ez nehezebb számomra, bármi más dolognál. De igyekezni fogok nem gyűlölni őket, a te szeretetedért... Egész éjszaka sírtam, Uram!

– Hallottalak járni és kelni a házban, fáradhatatlanul, mint egy méhet. Olyannak tűntél számomra, mint egy anya, aki szenved, mert fiát üldözik... Ne sírj! A bűnösöknek kell sírniuk. Nem neked. Isten jó Messiásához. A legszomorúbb órákban mindig egy anyai szívet enged találnom...

– És mit fog tenni Anyád? Mondtad, hogy hamarosan eljön...

– Efraimba fog jönni... Lázár gondoskodik értesítéséről. Íme Simon, Jónás fia és unokatestvéreim...

– Tudják?

– Még nem, Nike. Akkor fogom megmondani nekik, amikor már távol leszünk...

– És én meg fogom mondani neked, elmenve, azt, ami itt és Jeruzsálemben történik.

Az apostolok egymásután jönnek ki, Jézust keresve, és összegyűlnek.

– Jöjjetek, testvérek! Egyetek valamit elindulás előtt! Minden készen van!

– Miattunk Nike nem aludt ezen az éjjelen. Köszönjétek meg a jó nőtanítványnak – mondja Jézus, belépve a nagy konyhába, ahol egy nagy ebédlői asztalon párolognak a tejescsuprok, színig tejjel, és illatoznak a pogácsák, amelyeket épp most vettek ki a kemencéből, s amelyeket Nike bőven megkent vajjal és mézzel, mondva, hogy ez erőt ad a hosszú útra, amelyet meg kell tenniük a még hűvös órákban.

Hamarosan befejezik az étkezést. Közben Nike elkészíti az utolsó csomagokat a frissen sült kenyérrel. Minden apostol veszi saját csomagját, amely úgy van összekötve, hogy könnyen hordozhassák.

Itt az indulás ideje. Jézus búcsút vesz, és áldást ad. Az apostolok is elköszönnek. De Nike el akarja még kísérni őket birtokának határáig, és utána lassan visszafordul, sírva fátyola alatt, miközben Jézus eltávolodik, övéivel együtt, egy mellékúton, amelyet Nike megmutatott nekik.

A földek még elhagyatottak. A tavaszias vidék gyönyörű, a nemrég kisarjadt vetéssel és az éneklő madarakkal és az első virágokkal. És Jézus számkivetésbe megy, amely megelőzi halálát, amelyet gyűlölet okoz.

Az apostolok nem beszélnek. Gondolataikba merülnek. A hirtelen távozás megzavarta őket. Olyan biztosnak érezték már magukat helyükön! Meggörnyedve mennek, nem csomagjuk súlya miatt, hanem csalódásuk miatt, az embereket és a világot illetően.

(8-111)

+

Nike később elmegy Erzsivel Efraimba, és beszámol a Jeruzsálemben történteokról. Ott marad egészen addig, míg Jézus vissza nem tér Júdeába. Lásd Pt 7,286.

(8-249)

+

Mielőtt Jézus visszamegy Betániába, egy éjszakára ismét megpihen Nikénél. Többen felkeresik ott, hogy beszéljenek vele. Lásd Jd 12,521-525.

+

A Kálváriára menet; a keresztúton Nike is ott van a jeruzsálemi asszonyokkal együtt, és átnyújt Jézusnak egy kendőt, hogy megtörölje veritékes arcát. Lásd Jsz 72-73.

A kendőn kirajzolódik Jézus arca, és Nike később átadja ezt a kendőt Máriának, aki kérése teljességének isteni jelét látja benne, és felhasználja Péter megnyugtatóására is, hogy Jézus megbocsátott neki. Lásd: M 14,600-602., 612., 615., 617-624.

Sára

Egy gazdag özvegyasszony, akinek Afekában nagy birtoka van, de örököse nincs, örökbe szeretné fogadni a kis Alfeust, akit másodszor házasodott anyja nem szeret. Jézus azonban megmagyarázza Sárának, hogy egy kapzit nevelne a gyermekből, s ezzel tönkretenné lelkét. Arra buzdítja Sárát, hogy inkább használja fel vagyonát az özvegyek és árvák támogatására. Lásd részletesen: Gy 4,146-154.

Sára megfogadja Jézus tanácsát, letelepszik Kafarnaumban, magához fogad egy árvát, akit Jézus Barnabás által küld neki (7-1297. 1299), foglalkozik Meroba gyermekeivel (7-1425), és ennek halála után örökbe fogadja három gyermekét, az előbb említett kis Alfeust, s annak két testvérét

(8,363)